

PHẠM QUANG ĐÀU

Đánh đu cùng số phận

NHÀ XUẤT BẢN
 VĂN HỌC **vh**

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tôi trên lầu. Chợt nhận ra ông giữa dòng người nườm nượp bởi cái trán nhẵn bóng loang quá đỉnh đầu xuống gáy, một dải tóc bạc trắng chạy vòng quanh mang tai và cặp kính lấp lóa. Ông đang hướng xe về phía Phong Vị quán nơi tôi đang ngồi. Hôm nay tôi thấy kinh. Đáng lẽ không đi làm, nhưng chiều qua vội về bỏ quên cái áo khoác trên quán nên đến lấy thì vừa vặn nhấc thấy bóng ông ngoài đường. Ngày ngày khách ra vào quán tấp nập như đi chợ. Đây quả giống cái chợ, nhưng là chợ “đặc biệt” chỉ tồn tại trong bóng tối, có thể gặp ở nhiều nơi. Mò đến đây họp chợ toàn khách động hớn, ham vui. Chủ chợ thì để đạt tới cái lợi nhuận siêu ngạch chiều khách bằng mọi giá, dầu đã lo lót mọi bề mà vẫn luôn nơm nớp “cóm chìm” trà trộn và nhà chức trách úp chụp mẽ lưới lúc nào không hay. Khách đã lọt vào đây phút chốc đều mang vẻ mặt bí hiểm trơ lì, dầu có quen nhau bên ngoài, vào rồi cũng lơ lớ lơ coi như không biết nhau, mua phải món hàng đẹp, xấu, béo, gầy, cao, lùn, thơm, hôi, rắn, mềm tùy thuộc vào may rủi, để rồi lặng lẽ biến khi đã trút cạn tiền vào cái lỗ vô thủy vô chung (thứ tiền bày nhầy tanh tươi, thật tởm!). Không biết ông có thuộc hạng khách ba vạ ấy không?

Công viên nước cách quán không xa, cách đây ba hôm tôi đưa thằng nhỏ ra chơi đã tình cờ gặp ông ở đây. Trong mấy đứa gái quê lên quán đợt này không hiểu sao bà chỉ tin tôi và thường giao cậu ấm cho tôi đỡ dành mỗi khi nó giở trò vùi vãnh, quậy phá. Bà chủ bảo: Mà y rước hộ ông mãnh đi cho tao nhờ, nó ở nhà những nhẽo sốt ruột lắm, tao sẽ bù ba suất tính vào nửa ngày cho mà y, được chưa? Còn gì bằng! Tôi đang ươn người, “ba suất” tức ba con đực giày vò mình đến lúc mệt nhoài còn sướng nổi gì, giờ thì

được khỏe thân vẫn có tiền, lại thỏa thuê ngắm trời, ngắm bọn nhóc nô đùa. Từ ngày bỏ rừng về xuôi, lạ là tôi toàn gặp bọn cửa sừng làm nghề, chứ ít gặp bọn choai đi hoang. Nhiều lão nom rõ là ông cốp, đạo mạo, bụng phê đi lại lạch bạch hết dáng ông bô bất hảo của tôi ở nhà (bố tôi chủ tịch huyện cũng là cốp). So với những đứa cùng trang lứa tôi có nhiều điểm trái tính trái nết, ở lớp vẫn gọi tôi là con “quái vật”. Hồi học lớp 10, cô giáo văn chẳng đã có lần khen tôi trước lớp: Em Diệu Thúy có khiếu quan sát sự việc, suy nghĩ sâu, tả cảnh hay, viết ít lỗi chính tả, mai đây sẽ trở thành nhà văn chí ít cũng nhà thơ (cô coi làm văn khó hơn làm thơ). Nhưng thật trớ trêu, chỉ sau lần cô giáo đoán hậu vận cho tôi như thế có một năm rưỡi, tôi trở thành con điếm. Điếm chuyên nghiệp. Bà chủ bảo: Đứa nào hành nghề ở đây đều là điếm chuyên nghiệp cả, đều có tên trong sổ đen công an cả. Nhưng không việc gì phải hãi, tao đã đấm mồm hết, rải tiền từ thành phố đến quận, phường rồi. Một khi tôi đã phần chí bỏ nhà đi bụi, thì điếm chuyên nghiệp hay điếm nghiệp dư cũng chỉ là một nghề mạt hạng nhất trong mọi thứ nghề trên đời này mà thôi. Chấp hết!

Trời mỗi lúc mỗi nắng gắt. Thằng bé trượt máng nước chán chê, tìm tôi đòi ăn kem cốc. Tôi lần túi. Năm tiền lẻ vào cổng mua vé xong nhét sau quần bò bị rơi từ lúc nào không hay. Thằng bé cứ đổ rịt cho tôi lấy cặp tiền của mẹ nó, bảo rành rành lúc đi mẹ đưa chị tờ năm mươi ngàn, tiền vé hai mươi ngàn còn ba mươi ngàn chị giấu đâu? Tôi định tát cho nó một cái, nhưng nghĩ con bà chủ mà phải kìm tay. Nhưng thằng bé nhất định đòi lại tiền, còn nhẩy choi choi xia vào mặt tôi. Tôi bảo, tiền bị mất thật tao không giấu. Nó càng làm tàng. Cáu sừng, tôi đẩy nó một cái ngã chổng vó xuống bãi cỏ. Nó khóc toáng, đeo lắt đầy mồm. Đúng lúc ông đầu hói đeo kính trắng đến, miệng cười mắt nheo hỏi sao chị em làm ầm ĩ thế? Thằng nhóc được thể vùng ngay dậy, chỉ thẳng vào mặt tôi: Đồ con điếm ăn cắp! Tôi choáng. Hoa cả mắt, rụng rời cả chân tay. Nếu ở nhà nó chửi thế, chửi nữa tôi cũng chẳng coi là gì, không chấp đờ chíp hôi, ở đây xung quanh bao nhiêu người đang quây lại, bao nhiêu ánh mắt dọi cả vào tôi, có lỗi nê nào mà chui xuống. Bỗng ông đeo kính nghiêm mặt bảo với thằng nhóc là cháu

không được nói hỗn với chị, bác cho tiền mua kem. Không phải chị cháu, thằng bé vùng vằng, mặt vênh lên với tôi. Ông đeo kính liền mở ví đưa tôi tờ năm mươi nghìn đồng, thằng bé thấy thế đứng im re. Ông bảo tôi cầm cả mua kem. Mấy kẻ hiếu sự xung quanh thấy hết trò tản đi. Tôi ngược nhìn ông lí nhí nói câu cảm ơn rồi lôi xềnh xệch thằng nhóc đến quầy kem. Tôi mua hẳn bốn ốc kem, còn ít tiền thừa giúi vào túi ngực nó bảo cầm về trả mẹ, hôm nay tao bị rơi mất tiền thật, may là trẻ con mà hay nói bừa làm mất thể diện tao. Nhóc mới sáu tuổi rưỡi thôi, chưa đến lớp ngày nào mà đã biết đối đáp bằng một câu chua hơn dấm, hết giọng cụ non: Điếm mà có sĩ diện à! Ông đeo kính đứng ngay sát tôi, tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe thằng nhóc nói ra câu ấy, rồi ông chỉ vào cái ghế đá cạnh gốc cây to bảo hai cháu ngồi đấy ăn cho hết, thiếu bác mua nữa.

Cả ba đều ngồi. Thằng nhóc háu ăn vục mặt xơi liền hai ốc kem, tôi thì cứ cầm trên tay hai chiếc nữa chờ nó ăn xong đưa nốt. Ông đeo kính nhìn tôi bảo: Cháu ăn đi, ngại gì. Tôi lắc đầu, cháu không thích, buốt răng lắm. Thằng nhóc cả thèm chóng chán, nước kem nhoen nhoét quanh mồm, sốt cả xuống áo, xuống giày, nhăn mặt sài lắc khi tôi đưa tiếp hai cái còn lại. Nó vụt đứng lên chạy ra phía vòi nước rửa tay, rửa mồm. Hai cái kem trong tay tôi bị nắng bắt đầu nhũn, tôi liền đưa ông một cái. Bác ăn giúp, cháu cố cái này, khỏi phí. Ông cười, thè lưỡi liếm ngon lành chỗ kem chảy ra ngoài vỏ bọc bằng bánh quế vừa dai vừa mềm cuốn hình loa kèn. Hóa ra ông ăn kem rất nghề, cắn gọn từng miếng ngon lành không sót giọt nào ra đất. Tôi thì thè lưỡi như con mèo tam thể của tôi nuôi trên nhà, liếm mút từng tí một, không dám cắn miếng to. Cuối cùng cũng giải quyết gọn. Giờ tôi có dịp “nhận định” về ông đeo kính tốt bụng mới quen đang ngồi trước mặt. Ông chắc phải hơn ông bô tôi ở nhà hàng chục tuổi chứ không ít, tức đã ngoài sáu mươi, nhưng ông trẻ hơn tuổi bởi có cái cười tươi, khoe miệng kéo đến mang tai, phô bộ răng trắng đều tăm tắp; khoe mắt thì luôn nheo nheo vui vẻ (không phải mặt lúc nào mặt cũng như đâm lê của ông bô tôi ở nhà). Ông hất hàm về phía thằng bé đang rửa tay ở vòi bảo, thằng bé kia con nhà ai mà nghịch quá nhỉ, chắc cháu không phải chị ruột nó, thôi đừng

chấp nó. Ông còn bảo, cháu không phải người thành phố này, quê ở đâu? Tôi trả lời qua loa quýt luyt, chỉ nói quê mạn ngược, tuyệt nhiên không nói tên, không nói tuổi. Đại gì tiết lộ thân phận. Đúng lúc thẳng bé trở về, tôi vội cầm tay nó cúi chào ông. Đang định phớt cho nhanh, bỗng ông chỉ tay về phía Phong Vị Quán hỏi: Nhà cháu ở đấy phải không? Đáng lẽ tôi phải lắc, lại theo phản xạ tự nhiên gật luôn, thành ra giấu đầu hở đuôi mới chán mới đời chứ!

***

Ông tìm tôi thật. Không hiểu sao lúc vừa đến, chỉ nghe ông tả sơ sơ mà bà chủ đã biết ngay là ông đến tìm tôi (ông chưa hề biết tên tôi). Tôi định té mà không kịp, bà chủ đã gọi tôi xuống bảo đưa ông khách quen lên lầu. Tôi còn định nói với bà chủ là hôm nay tôi thấy thán, nghĩ thế nào lại thôi. Vừa giáp mặt ông tôi bỗng thấy ngượng nghịu, đỏ bừng mặt chào không ra tiếng. Thì ra tôi vẫn còn là con điếm biết xấu hổ. Tôi lẳng lẳng dẫn ông lên lầu, mặc dù thâm tâm biết đến tám, chín phần ông không phải như các con dê già khác thích chơi trống bỏi thường mò đến đây. Ông thì không tỏ vẻ ngạc nhiên khi gặp tôi, rõ ràng ngay ở trong công viên nước ông đã tin lời thẳng nhóc bẻm mép, hỏn hào kia rồi. Ông hỏi nhỏ vào tai tôi: Bác cháu ta ra ngoài đi dạo quanh đây được không? Tôi ngúng nguẩy bảo, nhà chủ không cho phép bọn cháu ra ngoài, cứ vào buồng hẵng nói mọi chuyện.

Căn phòng chừng chục mét vuông có đủ cả giường trải ga trắng tinh, điện thoại bàn, phích, tivi, tủ lạnh, điều hòa không khí, toilet, bình nóng lạnh, gương soi, vòi rửa, bồn tắm... hệt như mọi căn buồng khép kín chuyên phục vụ khách làng chơi của các lầu xanh khác hoạt động bí mật hoặc bán công khai rải ra trên khắp thành phố hoa lệ nhốn nháo này. Tôi cẩn thận chốt cửa, nhưng ông cười bảo không cần, cứ để mở thì hơn. Tôi cau mặt không chịu. Đã vào đây sao lại không chốt cửa. Vậy là cụ “Khốt-ta- bít” này thua xa cụ “Khốt” nhà tôi ở cái khoản chơi gái rồi! Tôi lại có

“nhận định” mới như vậy. Nghĩ đến đây, bỗng dừng tôi càng thấy ngán ngẩm cho gia cảnh nhà mình, giá tôi có được một ông bố tư cách như thế này thì đâu đến nỗi. Nẫu cả ruột gan!

Vừa ngồi xuống cái ghế đối diện với tôi, ông nói ngay:

- Cháu rất giống đứa con gái bác. Từ gương mặt, tóc, dáng đi. Bác đã quan sát kỹ cháu lúc ở công viên nước.

- Chị ấy giờ làm gì ạ? Tôi hỏi.

- Nó chết rồi- Ông bỗng thốt ra câu ấy một cách nã nẽ- Chết lúc mười tám tuổi, chắc là bằng tuổi cháu bây giờ. Nếu còn giờ con gái bác đã gần ba mươi rồi.

- Chị ấy bị bệnh gì ạ?

- Không, con gái bác khỏe mạnh, từng trong đội tuyển bơi lội của thành phố. Năm ấy gia đình bác đi nghỉ mát ở Sầm Sơn. Đỗ Quyên nhà bác vừa có giấy gọi vào Đại học Ngoại giao, nó rủ người yêu cùng đi. Trưa hôm đó, lúc nó với bạn trai đang bơi gần đến chỗ cắm cờ báo hiệu vùng nước nguy hiểm không được vượt qua, thì bỗng có một luồng sóng khác lạ từ ngoài ập tới, nó chơi với rồi mất hút, còn cậu bạn trai hốt hoảng vùng vẫy, thuyền cứu hộ gần đấy chỉ kịp vớt lên được một đứa. Mọi phương tiện và cả những người bơi lặn giỏi được huy động ngay nhưng đều vô vọng, không thấy tăm tích con gái bác. Mãi đến chiều, tìm được xác con gái bác bị sóng đánh dạt vào ghềnh đá cách chỗ nó bị rút xuống hơn nửa cây số, phía chân và đuôi bị nhiều vết răng cá mập cắn nham nhở. Mà biển Sầm Sơn đã bao năm nay có bao giờ thấy cá mập xuất hiện đâu. Nếu không gặp họa lớn như thế, con gái bác sao mà chết đuối được, nó là vận động viên bơi lội từng đoạt huy chương vàng toàn thành cơ mà.

Nói đến đây đầu ông gục xuống, dường như câu chuyện quá đau lòng của mười năm trước vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Tôi vội với tay lấy bình

nước rớt ra cốc mời ông. Ông ngừng lên. Có ngấn nước sau cặp kính của ông, bản thân tôi nghe xong câu chuyện cũng thấy cay cay nơi sống mũi. Ông nhấp một chút nước lọc tôi đưa và chậm rãi nói tiếp, giọng đã khàn hẳn:

-Bác gái cùng đi nghỉ đợt ấy, ngất lên ngất xuống. Bà ấy vốn bị bệnh tim. Rồi chỉ một năm sau bà ấy đã đi theo con gái, để bác bơ vơ một mình. Nếu không còn niềm vui trong công việc chắc bác đã không sống nổi.

Ông tháo hẳn cái kính đã nhoè nước ra lau. Tôi chợt thấy đôi mắt ông như ngơ ngác, mờ đục, thâm quầng,

làm ông già thêm hàng chục tuổi. Tôi vội chuyển sang chuyện khác:

- Bác về hưu rồi ạ?

- Chưa- Ông nói- Bác là giáo sư. Giáo sư được làm đến sáu năm tuổi. Còn hai năm nữa mới về.

Ông đã đeo kính lại, hướng vào tôi, lời nói trở nên thì thầm:

- Cháu giống như chị em sinh đôi với con gái bác năm ấy. Lúc gặp cháu ngoài công viên bác giật mình, hay Đỗ Quyên sống lại? Hay đây là kiếp luân hồi? Bác vừa lên một thị trấn của tỉnh miền núi H. tìm hiểu về hai đứa bé. Người ta đồn đại rằng đứa trước con một gia đình người Kinh dưới xuôi lên khai hoang cũng bị chết đuối, đã nhập vào đứa sau đang sống ở nhà người dân tộc Mường thuộc thị trấn ấy. Chúng cách nhau tám tuổi. Cháu đã nghe câu chuyện lạ như thế chưa?

- Chưa ạ- Tôi lắc- Bọn cháu chui rúc suốt ngày không chỗ trọ thì trên lầu, có nghe được chuyện gì lạ ngoài đời đâu ạ.

- Ờ! Ông thốt lên vẻ mặt buồn hiu, rồi hỏi tiếp- Chắc nhà cháu nghèo lắm?

Tôi hiểu ông quan tâm đến tôi vì tôi có gương mặt, dáng dấp giống chị con gái mệnh yếu của ông. Còn nửa tháng nữa tôi mới tròn mười tám tuổi và đây sẽ là lần đầu tiên ở nhà không thể tổ chức sinh nhật cho tôi. Tôi biết trả lời ông thế nào. Nhà tôi rõ ràng không nghèo so với nhiều nhà, vì bố tôi làm quan huyện cơ mà. Mà làm quan thời nay có ai chịu nghèo đâu. Tôi vẫn nghe bạn bè bình phẩm nhà đứa này giàu, đứa kia nghèo, hóa ra chỉ toàn con dân đen mới nghèo, con quan từ tỉnh đến huyện, xã chả ai trong diện nghèo phải cứu tế cả...

- Sao cháu không trả lời bác? Ông lại hỏi. Tôi đành phải thú nhận một phần sự thật mà chẳng bao giờ muốn nói ra, khi tôi đã quyết chí đi bụi thì gia đình chẳng còn là cái gì, quá khứ chẳng đáng cho tôi nhớ đến. Tôi muốn quên đi tất cả, tôi muốn từ giã cuộc đời này, chỉ tiếc tôi rất nhát, thấy con chuột, con giun đất cũng bủn rủn cả người, huống chi phải tự làm cái việc như tròng sợi dây vào cổ mình, trích máu cổ tay mình hay ra suối cái ở đầu thị trấn mà lao đầu xuống thác nước. Tôi nói:

- Cháu gia đình cán bộ. Đủ ăn.

Ông lại truy tiếp:

- Bố mẹ cháu làm gì?

- Bố cháu chủ tịch huyện, mẹ cháu giáo viên tiểu học. Bị dồn vào thế cùng, tôi không thể không tiết lộ chút sự thật ấy. Tôi thấy trên vầng trán bóng như gương của ông chột gồ lên những nếp nhăn chạy dài và ông còn lẩm bẫm mấy lần câu “chủ tịch huyện” một cách khó hiểu. Đúng, ai hiểu nổi gia cảnh nhà tôi. Ông bô tôi cũng là “đầu gà”, vua xứ mù đấy chứ có kém cạnh gì ai mà để con gái phải đến nông nổi này! Một khi tôi đã tự đày đọa thân xác, cũng là bước đường cùng mà thôi. Bác ơi, bác có nỗi đau của bác, cháu có nỗi đau của cháu, cùng đau cả, nhưng nguyên do thì khác xa nhau lắm, khó thông cảm với nhau lắm, nói ra cũng chẳng giải quyết được chuyện gì đâu! Bỗng tôi thấy uất nghẹn không kìm nén được mà òa

khóc. Khóc thút thít. Lúc sau lại khóc to thành tiếng, vừa khóc vừa lắc đầu quây quây tỏ ý không muốn nói thêm gì nữa. Ông cứ để tôi khóc, thừ người ra hồi lâu.

Bên ngoài đã nghe có tiếng rục rịch, ào ào chắc hẳn cuộc mây mưa ở các phòng bên cạnh đã xong. Bánh đã bóc, tiền đã trả. Tôi ngừng lên nhìn ông, lau nước mắt hoen trên má bảo nhỏ: Hết giờ rồi. Ông “thế à” một câu tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi lập cập đứng dậy. Hình như ông vẫn đang bị choáng váng, không còn tỉnh táo như lúc mới vào đây nữa? Tôi bỗng ái ngại cho sức khỏe của ông, lại rót thêm cốc nước đưa ông. Ông không uống, còn hỏi lại một câu như người đang ngủ mơ: Về à? Tôi cười gượng, nói là xong phần của cháu, đã vào đến đây cụ tám mươi cũng gọi là anh, xưng em, bác là người đầu tiên trong phòng này cháu gọi là bác xưng cháu đấy. Ông lại “thế à” một cách ngây ngô, vẻ mặt ra chiều khó hiểu. Ở đời có đứa con gái mười tám gọi ông già sáu mươi là anh xưng em sao?

Tôi ngần ngại không muốn mở cửa. Sẽ thanh toán thế nào đây với cụ Tú Bà, trong túi tôi chỉ có vài chục đồng đủ tiền đi xe ôm về nhà trọ thôi. Dường như ông đã đọc được sự lẩn tránh ấy trong suy nghĩ của tôi, ông móc vào túi lấy ví ra, chìa trước tôi bốn tờ năm trăm nghìn đồng mới cứng, bảo:

- Giờ bác chỉ còn ngần này. Cháu cầm tạm làm vốn rồi trở về quê ngay. Đừng bao giờ quay lại nơi này nữa.

Tôi hoàn toàn ngỡ ngàng. Ở đây đi nhanh thì “hai càn” tức ba trăm nghìn đồng tiền phòng gộp cả vào đó luôn, rồi chia đôi mình một nửa, bà chủ một nửa. Mình mất thân xác, bà chủ mất tiền nhà, tiền làm luật với công an, khu phố, vậy là sòng phẳng. Nhưng tôi về thành phố hủy hoại đời con gái của mình không phải vì tiền mà vì uất hận, một khi còn hận thì còn bán thân, chưa biết khi nào nỗi hận ấy chấm hết để trở lại với đời thường được. Nỗi hận ấy giờ sao tôi có thể giải bày vài câu với ông? Ông là khách vắng lai như trăm nghìn kẻ đã đến rồi đi không bao giờ gặp lại nữa. Nỗi đau ông vừa kể đã đủ chôn vùi cuộc đời ông rồi, còn quan tâm được đến ai

nữa. Tôi càng không thể làm phiền một người tử tế như ông, lợi dụng lòng trắc ẩn của ông. Nhưng tôi vẫn cần tiền để sống, để tồn tại mà trả thù đời. Đằng nào tôi cũng là đứa độc ác, đứa hư hỏng, đứa ích kỷ, tôi biết bạn bè, người thân của tôi trên quê vẫn tìm tôi, vẫn nguyên rủa tôi như vậy. Giờ ông cứ nhất quyết bắt tôi phải nhận số tiền quá lớn kia, nhưng tôi vẫn còn chút sĩ diện bảo là chỉ xin bác một tờ thôi, cháu còn phải thanh toán với nhà chủ, nếu không cháu đã chẳng lấy đồng nào của bác vì cháu có mất tí sức lao động nào đâu. Ông cười, cái cười của người miệng rộng thật độ lượng, bảo là cháu cứ cầm lấy cả đừng ngại ngần gì. Hôm nay bác vừa lĩnh nửa tháng lương, đã có đủ chi tiêu cho nhà rồi. Bác sống một mình chẳng cần nhiều tiền, khi chết đã có cơ quan đoàn thể lo, có bảo hiểm xã hội lo. Bác ái ngại cho cháu lắm. Cháu tên gì nhỉ? Giờ cháu chưa thể nói, nhất quyết muốn giấu biệt chuyện riêng tư, tùy cháu. Nhưng bác đã biết sơ sơ hoàn cảnh cháu như thế, nhất định khi khác bác sẽ tìm hiểu. Còn, nếu quả Đỗ Quyên nhà bác nhập vào cháu thật, thì bác lại càng không thể bỏ rơi cháu.

2

Tôi thấp nén nhang trên bàn thờ, lầm rầm khấn khứa: Bà ơi, Đỗ Quyên con ơi, mỗi lần thắp hương tôi đều muốn nhắc nhủ một chuyện, muốn nhờ bà và con gái trợ giúp một chuyện gì đó. Giờ tôi thân cô thế cô không cậy nhờ bà, cậy nhờ con thì biết cậy nhờ ai. Bà và con có linh thiêng hãy hết sức phò trợ tôi trong chuyện này. Mới đây thôi, cần kíp lắm. Có con bé tên là Diệu Thúy, nó có cho tôi biết tên đâu, vừa rồi tôi phải ra công an phường xác minh nhân thân của nó. Nó quê huyện P, tỉnh Q, mới mười tám tuổi về đây làm điểm mới khổ chứ, mà bố nó là chủ tịch huyện, mẹ là giáo viên tiểu học hảnh hoi, nhà đâu quá nghèo phải bán trôn nuôi miệng như vậy. Hả có uẩn khúc gì đây? Tôi muốn cứu vớt nó ra khỏi vũng bùn nhơ. Đỗ Quyên ơi, cũng vì Diệu Thúy có nét mặt, dáng người giống hệt con mà ngay từ lần gặp đầu tiên bố đã quan tâm đến nó. Nếu thật có kiếp luân hồi thì có thể con đã nhập vào nó, mà sao giờ lại thành khổ sở như thế cơ chứ! Hồi ấy bố hận vì không thể phanh thây con cá mập kia để cứu con, thì nay bố muốn

cứu một người khác cũng là theo lời Phật, cứu một người phúc đặng hà sa con ạ. Bà và con hãy luôn bên tôi phù hộ cho tôi nhé. Còn nốt nửa tháng phép, ngày mai tôi sẽ lên tỉnh Q một chuyến xem sao...

Đã quá nửa đêm. Tôi vẫn trần trọc chưa ngủ được. Vẫn vợ, lan man bao chuyện trong đầu. Khi nghe anh công an hộ khẩu nói Diệu Thúy quê huyện P, tỉnh Q tôi đã nghĩ ngay đến cậu học trò Huy Tuấn. Cách đây hai năm cậu ta được điều về tỉnh ấy theo phương thức luân chuyển cán bộ, thử thách cán bộ trước khi đưa trở lại để bạt vào một vị trí cao hơn. Gần bốn mươi năm trước tôi nhập ngũ, được rèn ba tháng để đi B cũng ở tỉnh Q, thao trường vùng ven thị xã. Sau này công tác nhiều lần qua lại nơi đó, song chẳng có ai thân thiết trên các cơ quan Đảng, chính quyền sở tại cả. Tôi chỉ cần dò tìm số điện thoại, rồi gọi điện báo cho ông chủ tịch huyện nọ về nơi cô con trú ngụ đến mà lôi nó về. Đơn giản cho tôi. Nhưng lúc gặp Diệu Thúy ở quán, rõ ràng nó đang rất bức xúc về chuyện gì đó mà bỏ nhà đi bụi. Hẳn có mối bất hòa, căng thẳng với bố mẹ, bạn học, thầy cô hay với người yêu mà nó nông nổi hủy hoại cuộc đời con gái như vậy. Muốn làm rõ những uẩn khúc của nó, muốn cứu vớt nó mà chỉ báo gia đình lên đưa về, thì e không ổn, về rồi chưa hết giận dỗi, ảm ức nó sẽ còn bỏ nhà đi nữa. Giờ tôi đã vào cái tuổi ngoại sáu mươi cũng là xế chiều rồi, mệt mỏi rồi, bỗng dừng lại đi làm cái việc ôm rơm dậm bụng ấy làm gì. Nhưng nghĩ lại, không thể dừng, nó vừa sa xuống vũng bùn như nhớt, nếu không cứu ngay thì sẽ không còn nhiều cơ hội cho nó làm lại cuộc đời được nữa. Hồi trong quân ngũ, tôi vốn ở đơn vị trinh sát, tác phong lính trinh sát là tiền nhập điều tra làm rõ đối tượng trước khi hành động. Thôi, phải lên đây một chuyến, đành nhờ đến sự trợ giúp của cậu học trò. Là lãnh đạo tỉnh, kiểu gì cậu ta chẳng biết nhiều điều về cán bộ huyện dưới quyền. Phải bắt đầu tìm hiểu chính từ gia đình Diệu Thúy.

Tôi từng làm quản lý: bốn năm Viện phó, ba năm Viện trưởng, tổng cộng bảy năm. Hồi đó anh em vẫn gọi tôi là “Ông già Khốt-ta-bit” ngụ ý tít người cổ điển, lạc hậu với thời cuộc. Chẳng đã lan truyền một chuyện: hồi

còn Liên Xô có đoàn chuyên gia sang làm việc với Viện, được một thời gian, trước khi về nước ông trưởng đoàn bảo là ở Viện này theo được đạo đức, tác phong Bác Hồ chỉ có tiến sĩ Phan Lãng thôi. Ông trưởng đoàn không hề nói trước mặt tôi câu ấy, mà nếu ông ta nói thế tôi sẽ cãi chính ngay: tôi đâu dám được ví với một vị Thánh. Thâm tâm tôi cũng không thích được ví như thế, càng không thích người ta nghĩ về mình tính khí khác thường. Tôi là người sống có nguyên tắc, sống theo luân thường đạo lý, vậy thôi. Cái nguyên tắc ấy xa lạ với sự nhiều nhường, loạn xạ, cá mè một lứa, buông thả, tham nhũng, chụp giật, nịnh bợ, độc đoán gia trưởng của không ít kẻ xung quanh. Đúng, tôi là người cổ điển, cho nên có lúc đã trở thành lạc lõng, khó chơi, thậm chí là rào cản trong nhiều cuộc chơi. Hóa ra cái khó trong lãnh đạo một viện nghiên cứu ở ta, nhiều khi không phải là việc dồn tâm sức làm chuyên môn cho tốt, mà là phân bổ, chia chác kinh phí đề tài sao cho khéo, “mưa cho khắp” để đắc nhân tâm, khi có việc bầu bán họ ủng hộ mình. Song ở đời nói thì dễ, làm mới khó. Hễ động đến tiền, đến quyền lợi là rắc rối, là ghen ăn ghét ở, là thắc mắc kiện cáo, mà tôi là chủ tài khoản chỉ có một nguyên tắc: đúng quy định mới duyệt, mới ký. Không thể kiện cáo tôi với cách xử sự như thế, thì anh em ca thán, dè bủ nói gần nói xa: Lương ba cọc ba đồng thế này mà thủ trưởng căn ke chặt chẽ, không dám lách luật, không dám mạo hiểm...sống thế nào được đây! Tôi bảo họ: Tôi có làm ra quy định, chính sách đâu mà chỉ thừa hành, trên quy định thế nào phải theo vậy. Có lúc tôi còn nói thẳng: Ai ký bạo tay hơn, xin nhường! Anh em lại bảo: Thủ trưởng nói thế bằng đánh đố anh em. Muốn phết thủ trưởng khó lắm. Chẳng chi sai, chẳng tư túi, chẳng thiên vị, chẳng thừa trừ. Phết vào đâu? Đã thế, thủ trưởng lại có sếp trên Bộ đỡ cho, đời nào chịu để ghế vào tay người khác. Thói đời hay suy diễn, theo dết, nhìn nhận đánh giá võ đoán như vậy, họ cứ tưởng biết mà rốt cục chẳng biết gì. Ngày ấy, họ đâu thông cảm cho tình cảnh tiến thoái lưỡng nan của tôi khi phải nhận cậu con ông Bộ trưởng về Viện làm nghiên cứu sinh.

Lúc Huy Tuấn về, tôi còn là viện phó phụ trách chuyên môn. Một hôm, nhận được thư tay của ông Bộ trưởng gửi xuống: “Thân gửi GS.

TSKH. Phan Lăng. Cháu Huy Tuấn con đầu của tôi học Khoa Cơ điện, Đại học Bách khoa. Do cháu hoạt động trong phong trào đoàn trường rất được tín nhiệm, nên khi tốt nghiệp, Đảng ủy, Ban giám hiệu có ý định giữ lại trường. Chẳng giấu gì anh, tôi biết bên đoàn thể ở Trung ương đang cần một cán bộ khoa học kỹ thuật trẻ có lý lịch trong sạch, từng công tác vận động quần chúng trong nhà trường, cơ cấu đưa vào ban chấp hành làm cán bộ nguồn sau này. Tôi đã nói với các anh trong thường vụ nhận cháu về chứ không để ở lại trường nữa. Muốn đạt chuẩn, cháu cần có thêm cái bằng trên đại học. Anh cũng biết rồi đấy, tuần tự thạc sĩ lên tiến sĩ thì hơi mất nhiều thì giờ, mà làm công tác đoàn thể cán bộ càng trẻ đủ tiêu chuẩn bằng cấp, càng có cơ hội thăng tiến. Anh vốn là một giáo sư nổi tiếng, tôi muốn cậy nhờ anh giúp cháu làm luôn tiến sĩ trong vòng ba năm trở lại cho gọn. Cháu sẽ được biệt phái sang Viện làm nghiên cứu sinh. Tôi biết với tài năng của anh, sự ngoan ngoãn cần cù, ham hiểu biết của cháu thì có được cái bằng tiến sĩ không phải là quá khó. Cảm ơn anh trước!”. Tôi hiểu, thư đề “thân gửi” cũng hàm ý là chỉ thị, là mệnh lệnh. Một lần họp trên Bộ, tôi được ông Bộ trưởng mời vào phòng riêng, nói kỹ, nói cụ thể hơn chứ không chung chung như trong thư. Ông nói: Viện trưởng đương chức đã đến tuổi nghỉ quản lý sẽ chuyển sang ngạch chuyên viên một thời gian, rồi hưu, anh sẽ ngồi vào ghế ấy; hơn thế nữa, Ban cán sự Đảng của Bộ ta đã bàn, sẽ chọn một đồng chí thứ trưởng có học hàm học vị cao để phụ trách mảng khoa học công nghệ, hiện đang khuyết. Nếu anh lên Viện trưởng, sẽ chỉ tại vị một thời gian nhất định, ngắn thôi rồi Đảng đoàn Bộ sẽ cất lên chức thứ trưởng. “Thời gian nhất định, ngắn thôi” ấy ít nhất là ba năm, nghe ông nói vậy tôi nhẩm tính ngay ra “đáp số”, đơn giản là bằng thời gian giúp cậu ấm nhà ông có cái bằng tiến sĩ. Đó là thời gian chuẩn cho con ông, cũng không phải là quá dài cho sự thăng tiến của tôi. Nhưng điều ông vừa nói ra đâu làm tôi phấn khởi vì được cấp trên chú ý, cất nhắc nhanh, mà bỗng chạm đến lòng tự trọng của tôi, là không bao giờ muốn có sự mà cả, mua bán, đổi chác trong công việc kiểu như vậy (tính tôi nó ngang thế!). Tôi liền trả lời ngay: Thưa anh, ngành nghề cháu học với chuyên môn sâu của tôi có trịch nhau nhiều đấy, tốt nhất anh nên nhờ cậy giáo sư khác cùng chuyên môn sẽ

thuận hơn cho cháu, chẳng hạn như các giáo sư A,B, C cũng trong diện Bộ ta quản lý. Ông Bộ trưởng tỏ ra hơi ngạc nhiên khi thấy tôi từ chối kiểu như vậy, song ông vẫn kiên nhẫn giải thích với tôi. Anh nói không sai, anh quá cẩn thận đấy thôi, các giáo sư kia tôi biết họ cũng giỏi đấy, cũng năng động đấy nhưng đều bỏ chuyên môn lâu rồi, lao vào công tác quản lý, chỉ có anh là vẫn bám chuyên môn, chỉ có anh mới luôn cập nhật được cái mới của khoa học công nghệ thế giới, nên tôi chọn mặt gửi vàng. Hướng dẫn học trò cần bày những điều cụ thể chứ đâu cần đường hướng chung chung, phải không? Tôi lại bảo: Thưa anh, tôi thấy tôi không có năng lực quản lý, cái chức Viện phó phụ trách khoa học đã là quá sức, cũng mong anh chọn người khác trẻ hơn, có năng lực hơn thay tôi, tôi chỉ xin chân nghiên cứu viên đơn thuần thôi. Anh có thể sớm chọn người thay đồng chí Viện trưởng sắp nghỉ, để người ấy làm hướng dẫn chính cho cháu thì tiện hơn, còn tôi có lẽ chỉ tham gia làm phản biện khi cháu bảo vệ luận văn. Nghe tôi nói vậy, vẻ mặt ông đăm chiêu giây lát, rồi ông tỏ ra kiên quyết không đổi ý, kết luận ngắn gọn như trong các cuộc giao ban Bộ: Trong vòng ba, bốn năm tới Viện vẫn cần anh, Bộ vẫn cần anh! Ấn ý “ba, bốn năm tới” của ông là quá dễ hiểu, mang nhiều toan tính cho tương lai cậu ấm, song lúc đó tôi khó có lý do nào khác nữa để từ chối. Rồi chỉ khoảng một tháng sau lần gặp ông, Viện trưởng đương nhiệm có quyết định của Bộ trưởng miễn nhiệm chức vụ, làm chuyên viên cao cấp, đồng thời có quyết định đề bạt tôi lên Viện trưởng. Huy Tuấn biệt phái về Viện làm nghiên cứu sinh, mọi chuyện đều đúng như kịch bản mà cha cậu đã vạch ra từ trước.

Ngày ấy con gái tôi đang chuẩn bị thi đại học, hay tin Huy Tuấn vừa về đã tỏ ra thân thiết ngay với nó đã làm tôi phải suy nghĩ, đặt ra nhiều dấu hỏi. Huy Tuấn có thể mạnh: bố làm to, đẹp trai, tương lai tiền đồ đang rộng mở phía trước. Nhưng tại sao không phải với cô gái nào khác mà lại là Đỗ Quyên? Phải chăng đấy là duyên số? Nhưng cũng phải chăng, cậu ta muốn thông qua con gái tôi để tạo thuận lợi, gây thiện cảm với tôi, người chủ trì hướng dẫn luận văn tiến sĩ của cậu? Nếu giả thiết sau đúng, điều đó là xúc phạm tôi, một việc làm không trong sáng nếu không muốn nói là toan tính

vụ lợi. Người cha nào lại muốn con mình bị lợi dụng, bị làm con tin kiểu ấy cho dù bề ngoài trên danh nghĩa cả hai đều tự nguyện đến với nhau! Tôi và vợ tôi lúc ấy đều chưa muốn cháu có bạn trai, dẫu đó là một chàng trai toàn bích như Huy Tuấn. Nhưng với Đỗ Quyên, mọi chuyện đều rất đơn giản trước mắt nó: Ba mẹ ơi, yêu có cần nhiều hay ít thời gian để làm quen đâu, vừa gặp anh ấy đã thích con, con thì có cảm tình ngay với anh ấy, vậy thôi mà! Vợ tôi bảo: Thôi ông ạ, đất không chịu trời thì trời phải chịu đất thôi. Tôi cũng phải đồng ý với bà. Thời nay cha mẹ bao giờ chẳng bị động với con cái, chạy theo nó và luôn thỏa hiệp hết chuyện này đến chuyện kia. Nhưng tôi chưa thể cho bà biết nhiều chuyện đích đặc trong nội bộ cơ quan, nhiều cái liên quan đến việc làm nghiên cứu sinh của cậu ta, đấy mới là lý do làm tôi chưa yên tâm về mối quan hệ giữa hai đứa.

Cậu ta quả là chàng trai dễ mến, luôn tỏ ra khiêm tốn, nhã nhặn, buổi đầu làm việc tôi không có lý do gì để chê trách, ghét bỏ cả. Có lần không biết nghe ở đâu, Đỗ Quyên nói với tôi: Ba đừng ác cảm với anh ấy, có thể ba anh ấy làm chính trị có nhiều thủ đoạn, người không thủ đoạn không thể làm chính trị, nhưng anh ấy thì chỉ làm khoa học đơn thuần, là một người trung thực. Tôi thầm nghĩ: con gái ơi, con còn quá ngây thơ sao mà hiểu hết mọi cạm bẫy ác hiểm của cuộc đời này! Tôi và vợ tôi rất cưng chiều con và lại nếu có một cậu rể tương lai như Huy Tuấn thì cũng là vừa đôi phải lứa với Đỗ Quyên. Được chừng nửa năm sau ngày Huy Tuấn về, Đỗ Quyên có giấy gọi đại học, chưa kịp bước chân vào giảng đường, thì tai họa ập đến. Sau tai họa ấy, Huy Tuấn dường như lúc nào cũng thảng thốt, sợ hãi, thường kể lại với người xung quanh về giây phút khủng khiếp trước hàm cá mập: “Đang bơi bên nhau, Đỗ Quyên kêu ối một tiếng lập tức chìm ngìm, tôi quay sang không kịp trở tay cũng chơi với như bị rút xuống, rồi bị sặc nước, giã gạo, vừa đúng lúc có người trên thuyền kịp túm tóc tôi lôi lên...”. Tôi và vợ tôi sau những ngày tan nát cõi lòng bởi sự ra đi quá đột ngột, quá thảm khốc của con gái, cũng chỉ còn biết thông cảm với nỗi khổ tâm của bạn trai của nó khi phải chứng kiến giây phút người yêu bị tử thần cướp đi mà không thể làm gì, hoàn toàn bất lực. Sau ngày Đỗ Quyên mất, Huy

Tuấn một thời gian khá dài bị sốc, luôn không tập trung tư tưởng, có lúc còn buồn nản, lo sợ cơ chừng phải bỏ dở công việc. Hôm biết tin con gái tôi gặp nạn, ông Bộ trưởng đã xuống tận nhà an ủi, chia buồn và ra viếng ở nhà tang lễ. Khi ra về ông còn không quên nhắc nhở khéo, mong anh nén nỗi đau để sớm ổn định công việc cho anh em trong Viện; rằng tôi hiện giờ là một trụ cột, một đầu tàu anh em nhờ cậy, không thể vì việc riêng mà ảnh hưởng đến việc chung. Lần khác, ông Bộ trưởng lại tìm đến nhà tôi, gần như van nài tôi hãy tìm mọi cách mà tĩnh tâm lại, đừng bỏ rơi cháu, đừng xao nhãng việc giúp cháu, vì quá yêu thương Đỗ Quyên mà cháu chưa thể gượng dậy ngay được trong lúc này, việc thi cử đã đến gần rồi, cháu thi không đậu là vượt mất cơ hội làm nghiên cứu sinh năm tới. Tôi bảo ông cứ bình tĩnh, cứ yên tâm. Tôi là người có nghị lực, giữ tín nghĩa, việc đã nhận là làm tới cùng. Sau đám tang Đỗ Quyên, năm sau đến đám tang của vợ, tôi như phải chết thêm một lần nữa.

Huy Tuấn tuy có khả năng tiếp thu nhanh, nhưng có lẽ do trong thời gian học tại trường cậu ta mất nhiều thì giờ làm công tác xã hội mà xao nhãng học hành, kiến thức có nhiều lỗ hổng, năm vấn đề không chắc. Tôi lại phải mất công bồi dưỡng lại hầu như từ đầu những kiến thức cơ bản cho cậu ta. Vậy nên, trong năm đầu làm nghiên cứu sinh, phải đánh vật với những định lý, công thức, bài toán mẫu giống như cả thầy lẫn trò cùng đi thi để đạt được các chứng chỉ. Có kẻ ác khẩu đã giễu cợt, đơm đặt: Xem kìa, giáo sư Phan Lăng đã có cái “tiến sĩ to” chưa đủ, giờ còn làm thêm cái “tiến sĩ con” nữa; ông Bộ trưởng đã đặt mua trọn gói “tiến sĩ con” đó cho cậu cả rồi! Một lần, có một tay kỹ sư đã mắc kỷ luật vì liên quan đến vụ tư túi chiếm dụng tiền đề tài, mách qué hỏi thẳng vào mặt tôi: Giá cái bằng tiến sĩ bao nhiêu anh nhỉ? Tôi phần nộ muốn cho cậu ta cái tạt tai, song tôi phải kìm nén, bỏ ngoài tai mọi lời kê kích dụng ý xấu và không chấp nhận những kẻ phá bình. Nhiều đêm tôi mơ thấy con gái hiện về, nó vẫn không quên nhắc nhở: Ba đừng bao giờ bỏ rơi anh ấy đấy nhé. Có một lần trong giấc mơ, Đỗ Quyên còn tiết lộ với tôi một điều mà chỉ nó và Huy Tuấn biết. Ba có biết không, lúc con bị cá mập ngoạm vào chân, máu tứa ra, anh ấy

cuống cuống giãy đạp lung tung, chính con trúng một cái đạp của anh ấy nên càng bị chìm sâu hơn, nhưng con không giận anh ấy đâu, lúc tính mạng như nghìn cân treo sợi tóc như thế ai chẳng cuống, ai chẳng hãi mà dẫm đạp lung tung để thoát thân cơ chứ. Nếu linh hồn con người là có thật và có nhân cách, thì linh hồn đứa con gái bé bỏng đáng thương của tôi độ lượng và nhân ái biết bao! Sau lần hoàn thành các kỳ thi lấy chứng chỉ, cũng vào dịp kỷ niệm ngày Nhà giáo Việt Nam 20 tháng 11, Huy Tuấn đến thăm tôi tại nhà riêng mang theo một túi quà. Tôi cười bảo luôn: Thầy chỉ nhận lời chúc mừng chứ không nhận hiện vật đâu nhé. Huy Tuấn bảo, thầy đúng là học trò của Bác Hồ. Nhưng thầy ơi, món quà mọn này chỉ biểu lộ lòng kính trọng, biết ơn thầy đã hết lòng giúp em thời gian qua mà thôi, về vật chất cụ thể có ý nghĩa gì đâu so với sự giúp đỡ vô giá của thầy. Cậu ta cứ nhất định để món quà lại. Trong túi quà ngoài chai rượu ngoại, còn có một cái phong bì đựng hai nghìn “đô”. Hôm sau tôi gọi cậu vào phòng riêng và đặt cả túi quà lên bàn nói ngắn gọn: Anh cầm về, nếu để lại thì đừng làm việc với tôi nữa! Cậu ta nói thế nào tôi cũng không nhận. Tôi bảo, ghi nhận tấm lòng kính thầy của anh. Biết ơn, thì anh cố mà làm luận văn cho tốt, bố anh sẽ thỏa lòng, tôi cũng an tâm là đã hoàn thành trách nhiệm. Nay tôi một thân một mình cần nhiều tiền để làm gì. Nghe tôi nói xong Huy Tuấn đã bật khóc, khóc trước mặt tôi, khóc mà không cần che giấu, nó bảo thầy làm em càng nhớ đến Đỗ Quyên, từ ngày Đỗ Quyên ra đi, không lúc nào em nguôi ngoai nỗi nhớ cô ấy. Em biết rằng rồi đây không thể gặp được người con gái nào như Đỗ Quyên nữa trên cõi đời này. Tôi cũng xúc động, nước mắt muốn trào ra song cố nén khi Huy Tuấn nhắc đến Đỗ Quyên và tôi tin vào những giọt nước mắt chân tình của nó. Suốt mấy năm làm đề tài không thấy Huy Tuấn đưa cô bạn nào đến giới thiệu với thầy, tôi ngầm hiểu đó còn là sự tế nhị của nó, không muốn tôi liên tưởng đến đứa con gái xấu số của mình. Vậy mà đến hết năm thứ ba, vừa bảo vệ xong luận văn ở hội đồng cơ sở, thì đột nhiên Huy Tuấn nói với anh em trong cơ quan là sắp tổ chức lễ cưới. Như lẽ thường, phải chờ bảo vệ tiếp ở hội đồng khoa học cấp Bộ nữa mới là xong xuôi mọi chuyện, một khi đã có người cha hậu thuẫn bên trên thì việc lập một hội đồng như thế nhanh chứ đâu phải chờ bốn, năm tháng

như nhiều nghiên cứu sinh khác. Tôi cũng ngạc nhiên về chuyện cưới có vẻ vội của cậu ta như vậy, song không tiện hỏi. Có một cậu đang làm nghiên cứu sinh với một giáo sư khác đến rỉ tai tôi: Thầy ơi, nguy cấp lắm, cô dâu sắp vỡ đê rồi! Hóa ra anh chàng này ăn cơm trước keng, tôi chỉ biết thầm nghĩ vậy. Thời nay, việc cô dâu có bầu rồi mới ra phòng cưới có gì là lạ đâu. Rồi, Huy Tuấn đã để xảy ra một scandal chấn động cả cơ quan.

Một cô diễn viên chính của đoàn ca nhạc nhẹ thành phố đến cơ quan tôi làm toáng chuyện riêng tư trước đấy. Cô sụt sịt khóc, trình bày với lãnh đạo Viện: “Các chú ơi, cả mấy tháng nay chúng cháu sống già nhân ngài non vợ chồng, mà giờ anh ta trở mặt, quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế. Nói các chú bỏ quá, cháu đã tắt kinh hai tháng rồi, mai này con cháu đẻ ra nó không giống cái mặt ông tiến sĩ Huy Tuấn cháu cứ đi đâu xuống đất. Cháu sẽ còn nhờ Viện Kỹ thuật hình sự Bộ Công an, làm xét nghiệm ADN xem có phải là con anh ta không? Nếu sai cháu hoàn toàn chịu trách nhiệm trước pháp luật về tội vu khống, bồi hoàn danh dự cho anh ta!”. Lâu nay tôi vẫn nghĩ cậu ta chỉ chú tâm vào học hành, nghiên cứu, mà nay leo cây sắp đến ngày hái quả lại xì ra vụ rắc rối này. Tôi vừa là thủ trưởng cơ quan, vừa thầy trực tiếp của cậu, bỗng cảm thấy lúng túng trong cách giải quyết. Trước ngày Đảng ủy, Ban lãnh đạo Viện họp, ông Viện phó kiêm Bí thư đảng ủy đã bàn với tôi. Anh Phan Lăng ạ, vụ việc này mà loang ra không có lợi cho cậu ta đã đành, mà cả cho uy tín của Viện, của anh nữa. Bộ trưởng đã có lời nhờ chúng ta cố gắng nhanh chóng khoanh gọn sự việc, khuyên giải cho cô diễn viên kia thôi kiện cáo ầm ĩ. Xác định đây là chuyện sinh hoạt, chuyện riêng tư, ta cũng chỉ phê bình nhắc nhở cậu ta thôi. Và lại cậu ấy vốn không biên chế ở Viện, xong lại trả về đơn vị cũ. Nghe ông Bí thư nói vậy, tôi cũng cho là phải lẽ, quả thật tôi có nghĩ được cách giải quyết nào khả dĩ hơn đâu. Sau khi cô diễn viên đến cơ quan làm ầm ĩ, Huy Tuấn có vẻ ngượng khi gặp lại tôi. Cậu ta nói: Em xin lỗi đã làm phiền lòng thầy, phiền Viện, nhưng em đã giải quyết ổn thỏa mọi chuyện với cô ấy rồi. Thầy hiểu cho, em không yêu cô ấy, đã bị lừa cho vào tròng, đây cũng là một bài học nhớ đời cho em. Lịch cưới của bọn em vẫn không

thay đổi thầy ạ. Thiếp đã đưa khắp cả rồi không thể rút lại. Cậu nghiên cứu sinh nọ là bạn của Huy Tuấn, thì đến rí tai tôi: Thầy ơi, người ta khéo lắm, bịt miệng cô diễn viên kia bằng một khoản tiền lớn bồi dưỡng cho cô đi bệnh viện nạo thai. Từ khi ấy, tôi buộc phải nhìn nhận lại cậu học trò vốn được coi là nghiêm túc, đứng đắn của mình. Tôi còn tự hỏi, liệu những giọt nước mắt thương nhớ con gái tôi của cậu có là thực lòng không? Gần đến lễ thành hôn, trên lại điều tôi đi công tác, thành viên trong một đoàn của Bộ khảo sát ngăn ngày tại nước ngoài, tôi gửi quà mừng lại với lời chúc đôi lứa hạnh phúc đến đâu bạc răng long. Nhưng sau nửa tháng trở về, tôi thấy anh em trong cơ quan vẫn còn xôn xao về đám cưới của cậu. Lại cậu nghiên cứu sinh kia đến kể với tôi.

Thầy ơi, không thể ngờ! Đám cưới rất linh đình tại một khách sạn năm sao, đủ mặt nhiều quan chức toàn bạn bè hoặc cấp dưới trực tiếp của ông bố anh ấy cả, hàm Bộ trưởng, Thứ trưởng, Tổng giám đốc, Giám đốc ... Cái hòm hình trái tim to tướng đặt ngay cửa phòng cưới, lúc em nhét phong bì mừng của mình vào đã thấy chật cứng. Bức tường trên sân khấu trung tâm phòng cưới có đặt một màn hình lớn, luôn thay đổi nhiều kiểu ảnh kỹ thuật số, chú rể đẹp trai như tượng, cô dâu xinh tươi như hoa hậu hoàn vũ, lúc hai người hôn nhau góc độ này, lúc thì góc độ kia; lúc đôi uyên ương trên thuyền rẽ nước giữa hồ sen; lúc trước biển cả dào dạt sóng vỗ. Hôn lễ bắt đầu. Trên nền nhạc xập xình đôi tân giai nhân tiến vào. Đoàn trai thanh gái tú rờn rẫn theo sau. Hai cậu bé xinh xắn như hài đồng bên cạnh đức Mẹ đồng trinh mặc com-lê, cổ cài nơ nâng váy cô dâu loè xoè dài hàng thước đi giữa. Đúng là cái váy cưới lợi hại, vừa cầu kỳ lại hiệu quả, xoè rộng đến nỗi không ai có thể thấy phần bụng lùm lùm của cô dâu được. Rồi ống pháo lệnh được đốt nổ, tung ra muôn vàn dải nhũ kim bay lấp lánh rơi lên tóc, mặt, quần áo bốn vị sinh thành cô dâu chú rể đang trang trọng đứng trên sân khấu. Rồi hai cây pháo hoa hai bên phụt toé ra muôn ngàn bông hoa lửa vàng rực, tí tách. Chú rể mở chai sâm-banh đỏ, nút bay vọt lên trần kèm theo tiếng nổ to như pháo cối (có người reo lên: Hên rồi!) Sâm-banh sủi bọt trào ra, cô dâu, chú rể chéo tay nhau cùng uống; chú rể đeo nhẫn cưới cho

cô dâu; cùng thổi phụt tắt những ngọn nến; chú rể cầm con dao nhỏ sáng loáng chia cái bánh cưới thành nhiều phần... Phòng đại lễ của khách sạn chật cứng, dễ đến năm trăm mâm, vài nghìn người dự, cứ mười người quây quanh một mâm hình bầu dục có bàn xoay, ê hề món đặc sản, thả phan rượu Tây. Thầy ạ, ai cũng phải tấm tắc: Sang trọng quá! Hoàn tráng quá! Con Bộ trưởng có khác! Lúc bữa tiệc đang đến hồi mãn, bỗng có một cô gái mặc bộ đồ lụa đen, cao dễ một mét tám (vì em cao một mét bảy năm chỉ đứng đến mang tai cô ấy), mặt hoa da phấn, đúng là người mẫu chân dài, bê một hộp hình chữ nhật được bọc giấy trang kim có tếp dải nơ xanh biếc rất cẩn thận, đến đặt lên bàn cạnh cái hộp hình trái tim. Em được anh Huy Tuấn phân công đứng canh hòm tiền mừng (Lúc ấy người nhà anh ấy cũng đã tháo ruột hết rồi, chỉ còn ít phong bao của mấy chục người đến sau cùng). Cô gái vẻ mặt nghiêm trang nhìn em bảo: Có người không đến dự được, nhờ tôi đưa hộp quà mừng. Nói rồi cô quay ngoắt trở ra không thèm nhận lời cảm ơn. Em đã ngờ ngợ. Thời nay bọn khủng bố có thể làm mọi chuyện để trả thù. Em khẽ nhắc thử, cái hộp khá nặng. Lắc thử, như có nước óc ách bên trong. Lễ thành hôn chưa kết thúc, em chỉ còn biết đứng canh chừng món quà lạ đó. Đến khi tan cuộc, khách đã về cả, có cậu thanh niên bên nhà trai sốt sắng đến giúp bê món tặng phẩm ấy ra xe, chột kêu lên: Cái gì mà nặng thế này? Có lẽ đến lúc ấy chú rể mới biết có món tặng phẩm, vừa nhìn thấy và nghe như vậy, nét mặt anh ấy bỗng tái dại, chắc là anh linh cảm được điều chẳng lành. Anh vội bảo em cùng lên xe và nhờ em giữ hộ cái hộp, tuyệt đối không được mở dọc đường. Vừa đến nhà, Huy Tuấn đã vội để cô dâu ở phòng khách, dẫn em đưa cái hộp lên một căn buồng nhỏ trên tầng thượng. Em giúp anh ấy mở hộp. Vô cùng hồi hộp. Còn lo nữa thầy ạ: nếu là quả mìn trong hộp thật thì toi mạng cả hai! Em làm động tác cẩn trọng bóc các lớp giấy ngoài cái hộp hết như trên tivi chiếu cảnh cảnh sát nước phương Tây đang dò tháo ngòi nổ cho một quả bom do bọn khủng bố cài lại. Phút chốc lộ ra một bình thủy tinh cỡ mười lít đựng chất lỏng hơi vàng sóng sánh, mà em đoán ngay là phooc- môn. Bên trong lơ lửng một cái thai nhi mới có cái đầu to tướng, mắt to tướng, chưa rõ chân tay, mặt mũi, còn cả bộ cuống rốn dài loằng ngoằng cuốn vào nhau

thai nổi bập bênh bên cạnh. Rõ là cái thai nhi khoảng hai, ba tháng gì đó. Em bủn rủn cả người, hồn phách lên mây. Huy Tuấn mặt mũi xám ngoét, chân tay lẩy bẩy. Đúng lúc đó, cô dâu xuất hiện ở cửa phòng, cô đã lén đi theo hai chúng em và khi vừa nhìn thấy cái bình cô đã hét lên một tiếng, khuy xuống, may mà chú rể đứng gần đấy kịp đỡ. Thầy ạ, sau chuyện này em lợm giọng mất cả tuần, cái cục thịt chưa thành hình hài con người kia cứ dập dềnh ám ảnh tâm trí em mãi...

Những chuyện bê bối trong ngày cưới của Huy Tuấn, theo thời gian rồi cũng chìm xuống. Sau đó cậu ta bảo vệ xong ở vòng tiếp theo, trở lại cơ quan cũ, một trọng trách đang chờ. Sau ngày Huy Tuấn trở về cơ quan cũ được khoảng một tháng, ông Bộ trưởng đã gặp riêng tôi, hoan hỉ, cảm ơn tôi đã tận tình, chu đáo giúp con trai ông và cho biết tấm bằng tiến sĩ đã về đến tay chủ nhân của nó. Ông còn không quên nhắc lại giao kèo cũ, tôi vẫn còn tuổi để đề bạt, cái ghế Thứ trưởng đang bỏ ngỏ là để dành cho tôi trong nay mai. Nhất định là cho tôi, ông còn nhấn lại câu ấy. Chờ đến cuối tháng này Ban cán sự Đảng sẽ họp quyết lần cuối, anh không có lý do gì để từ chối nhiệm vụ cách mạng giao cho đấy. Song chỉ sau cuộc gặp ấy không lâu, trước ngày Ban cán sự Đảng họp, tôi đã có một quyết định được dự liệu từ trước: làm đơn từ chức Viện trưởng. Một tháng sau, trên có quyết định chấp nhận yêu cầu từ chức của tôi, ông Viện phó Bí thư Đảng ủy tạm quyền Viện trưởng. Hôm ấy tôi có dịp lên Bộ, tình cờ gặp lại ông Bộ trưởng. Lúc đó ông đang bận chủ trì một cuộc họp, ông nhìn tôi với vẻ mặt đầy thất vọng, bắt tay và nói có một câu: Rất tiếc! Tôi cười đáp lại: Vâng, rất tiếc!

Dư luận anh em trong cơ quan và đồng nghiệp xa gần ngày ấy rộ lên nhiều lời bàn ra tán vào. Một số (mấy đồng nghiệp già như tôi) bảo: Cậu không phải người của cơ chế thị trường, nghĩ là phải, chủ động nghĩ còn được cái tiếng, còn có người tiếc, nếu không sớm muộn cũng bặt bãi thôi. Có kẻ còn tỏ vẻ thâm nho nhắc đến một điển tích trong “Đông Chu liệt quốc”: Thỏ khôn đã mất, chó săn chẳng còn. Phần đông (chủ yếu cánh

trung niên và trẻ) thì khẳng khẳng cho là cái lão Phan Lãng tài giỏi, chính trực ở đâu không biết, chỉ thấy vừa có một quyết định đại đột không thể tưởng tượng nổi. Thử hỏi, có ai được cấp trên hàm ơn, được cấp trên buộc phải trả ơn, chẳng mất một xu chạy chọt nào, được mời lên ngồi cái ghế cao sang nhiều bổng lộc, mà lại từ chối như vậy không?!

Miệng thế gian như làn sóng biển, tôi chỉ tự nhủ: chức tước gì cũng không quan trọng, mình cứ sống cho đúng mình. Khi tôi thôi không làm quản lý nữa, vẫn không cảm thấy hụt hẫng, không bị anh em trong cơ quan xa lánh. Nhiều người bảo thẳng với Chánh thanh tra Bộ xuống thị sát tình hình sau khi tôi rút khỏi cương vị lãnh đạo: Chúng tôi thật tiếc! Ông ấy đầu vụng trong chạy chọt cải thiện đời sống cho anh em, nhưng còn dễ sống hơn ông thủ trưởng tháo vát, có cái tính lơ đãng, trí trá ăn người. Các cậu trẻ thì nói: Còn gì sướng bằng có được một ông thầy nghiêm túc, chỉ lĩnh đúng số tiền hướng dẫn đề tài mà mình được hưởng, không đòi hỏi trò phải chi thêm phong bao quà cáp. Có ông bạn học cùng trường thời phổ thông, nay là Chủ tịch Hội Văn nghệ dân gian thành phố lại bảo: Phan Lãng ạ, đặt cậu vào cái chức giám quan, tức quan chuyên can ngăn vua để có lợi cho dân, cho nước hẳn thích hợp hơn đấy. Nhưng thời nay làm gì có giám quan...

Có ai đó đã nói, tin đồn giống như một vò nước đục, chính lời giải thích như càng khuấy đục thêm, để yên lắng nó sẽ tự lắng xuống. Từ dạo ấy, thường ngày đến Viện tôi vẫn chỉ lặng lẽ với công việc của một nghiên cứu viên cao cấp.

***

Tỉnh Q là một tỉnh miền núi đang có tiếng là tốc độ xóa đói giảm nghèo nhanh so với nhiều tỉnh miền núi khác trong cả nước. Huyện P tiếp giáp thị xã, đang dẫn đầu toàn tỉnh về lĩnh vực đổi mới văn hóa, giáo dục. Tôi mới đến đây đã biết ngay điều ấy, qua tivi, báo chí đã đành, cứ nhìn những pa-nô, khẩu hiệu, cờ quạt trưng đầy đường, trên nóc nhà, bên ngoài

các công sở, trường học là đủ biết. Đã lâu lắm tôi không trở lại, quả là thị trấn P bộ mặt đổi thay không thể tưởng tượng nổi. Không còn là cái thị trấn lèo tèo mấy chục nóc nhà tranh vách đất chạy dọc hai bên quốc lộ thời tôi trẻ măng đến đây làm lính ắc ê nữa. Giờ đường phố chính thẳng tắp chạy dọc thị trấn, hai bên liền kề khối nhà ống bê tông cốt thép ba, bốn, năm tầng, nhà nào cũng có biển hiệu buôn bán, chằng đèn lập loè, hết như một góc phố nào đó ở ven nội Hà Nội hay Sài Gòn được người ta bê về đặt tại đây.

Tôi ngồi vào một quán nước bên đường. Bà hàng nước trạc ngoài năm mươi tuổi, chắc là người dân tộc thiểu số vì mặc bộ quần áo chàm, cổ đeo cái vòng bạc khá to, giọng Kinh lơ lớ, nhưng nói năng đối đáp thì đâu ra đấy không ngọng nghịu chút nào. Bà hỏi bác uống nước gì, chè mạn, chè dây, chè đắng, chè giảo cổ lam đủ cả, chè nào cũng tác dụng thanh nhiệt giải độc, hạ huyết áp, tốt cho tim mạch, gan, ruột, dạ dày. Tôi cũng muốn tìm hiểu vài thứ đặc sản địa phương, bảo cho chè đắng. Đúng là đắng ngắt, đắng như viên thuốc ký ninh màu xanh quân y tiểu đoàn bắt phải uống mỗi ngày hồi tôi ở B2 bị sốt rét trọc cả đầu, nhưng uống xong thứ chè này lại có cái thú là vị ngọt nơi cổ họng đọng lại khá lâu. Tôi thử tiếp chén nữa, chè dây. Nhặng nhặng đắng thôi và cũng ngọt giọng không kém. Thấy tôi không gọi nữa, bà chủ quán mau miệng hỏi:

- Bác có uống chè mạn? Chè san tuyết toàn hái búp trên cây cổ thụ mọc núi đá, không có tí thuốc thực vật bảo vệ (đáng lẽ phải nói bảo vệ thực vật) nào. Tôi cười bảo, sắp vỡ bụng rồi, để sau vậy. Bà cũng cười bảo, chắc bác vừa ăn sáng. Quê em có loại phở chó ngon lắm, cũng là đặc sản bác đã xơi chưa?

- Vừa ăn xong- Tôi nói- Hơi mạn.

- Ấy là bác không biết cái quán “Ngon” bên hồ cạnh nhà em đấy thôi. Cán bộ Trung ương, cán bộ tỉnh về thể nào huyện chẳng chiêu đãi ở đấy. Phở chó thì nhất luôn, thơm, mềm không có tí mùi chó nào. Em không ăn

được thịt chó, đây là nghe ông xã em tả thế. Các quan đến ăn sáng phở chó ở quán ấy, trưa, chiều chiều đãi chuyên đề đặc sản thú rừng, nhím, cheo, cầy hương, cầy vằn, lợn độc, hươu, nai, gấu con gì cũng có, tươi sống chứ không như dưới xuôi toàn lạnh ướp...

- Đêm khuya thì đãi quan món đặc sản gì? - Một ông khách ngồi cạnh tôi bỗng góp chuyện- Bà chị chắc không biết đâu, chứ ông xã của bà rành cái món ấy lắm đấy.

Bà chủ quán lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, rồi như chợt nghĩ ra cái ẩn ý trong câu hỏi liền cười tít mắt bảo:

- Đàn ông các bác phức tạp lắm, hám đặc sản lắm. Đàn bà bọn em chỉ đơn thuần bấp núc, phục vụ chồng con thôi.

Tôi hỏi:

- Ông chủ tịch huyện có hay ra đây không?

- Thì quán người nhà mà lạ- Bà chủ nhanh nhẩu- Ông xã em là em họ ông chủ tịch. Bác ấy đã làm chủ tịch sang nhiệm kỳ hai rồi, tín nhiệm lắm, sắp được điều lên tỉnh. Cấp trên về như cơm bữa. Đài báo ca ngợi thả phanh.

- Nhà ông ấy ở đâu? Tôi hỏi.

- Kìa- Ông khách ngồi bên góp chuyện, chỉ về hướng cuối thị trấn- Bác có thấy một cây chò chỉ thẳng tưng, còn cao hơn cả cái tháp của ngôi nhà phía trước không? Nhà chủ tịch huyện em đấy. Tay này thích chơi trội, trồng hẳn cây nêu cao vống như thế cho xung quanh từ xa ai cũng phải nhận ra lãnh địa của ông. Ông ấy mới dọn về đây khoảng chục năm thôi, cây chò để đã trăm tuổi có dư, mà không phải mọc sẵn ở đây, bác có biết là tại sao không? Từ rừng già cách đây gần năm chục cây số, ông bứng nguyên cả gốc rễ về trồng sau vườn để lấy bóng mát đấy. Riêng vụ chuyển

cây này tốn cỡ dăm bảy chục triệu. Ăn chơi chưa! Còn ngôi nhà của quan huyện, bác mà đến sẽ thấy tân cổ giao duyên có một không hai, nhìn lác mắt. Quê em, cỡ quan huyện trở lên muốn bao nhiêu đất chả được, muốn chơi kiểu gì chả được.

- Ông ấy tên gì nhỉ?

- Đăng Văn Lìu tức Lưu Văn Đăng- Ông khách cười khì khì- Nghe đâu ông cố nội di cư từ Quảng Tây xuống, về đây đã sáu, bảy đời rồi.

- Có mấy con? Tôi hỏi tiếp ông ngồi bên.

- Hai- Ông lại toét miệng cười, nói- Hai “cách cách”. Tình này nghiêm lắm, đẻ quá hai là kỷ luật cắt tiên tiến, hạ lương. Bố đẻ ông Đăng trước là công nhân lái máy ủi của lâm trường, độc đinh, nhõn ông, sau còn hai bà con gái. Ông Đăng trên danh nghĩa có hai con vệt trời, nhưng ai biết ma ăn cỗ. Bác ở xa không biết chứ, vừa rồi cả tỉnh em bàn tán xôn xao về chuyện một vị phó chủ tịch đã hưu lâu rồi, nổi tiếng vì có đến sáu “cách cách”. Thời cũ cho đẻ thoải mái, ông càng cố càng ra “cách cách”. Đúng là tam nam bất phú, tứ nữ bất bần, nhà vị giàu nứt đổ đổ vách, bác bảo hồi bao cấp mà sáu cô sắm cho sáu cái xe đạp Pơ-giô da đồng thì nhất rồi còn gì, một đàn bướm bướm xinh lượn trên phố ai nhìn chẳng lác mắt. Thế nên ai cũng tiếc cho ông, bảo tiền nhiều xây nhiều nhà tình nghĩa, chỉ mấy thằng con rể là chuột sa chĩnh gạo. Bao nhiêu năm ông kín như bưng. Lão thành cách mạng, gia đình văn hóa kiểu mẫu. Đến khi nằm xuống, dùng một cái có luôn một bà dẫn một cậu về chịu tang. Mà đến lúc ấy cậu đã đủ tuổi công dân, tức là năm ông chuẩn bị về hưu thì gặp mẹ cậu, còn mặt mũi tóc tai cậu giống ông như tạc, chẳng cần thử gien giếc gì hết cũng nhận ra đích thị con ông. Bà cả cùng các cô chị ngậm tăm, di chúc ông đã viết sẵn, có công chứng hẳn hoi, của cải chia bôi đâu ra đấy, con gái con trai sòng phẳng, không thể kiện cáo tị nạnh được. Em nói thế, người xuôi có dám khinh thường dân miền núi chúng em là ngù ngờ không? Giờ miền núi có khối khoản còn vượt miền xuôi các bác ấy chứ lì.

Nói xong ông khách lại cười, hô hô ha ha hết cỡ, đoạn vớ cái điều cày, nhồi thuốc lào, châm đóm khoái trá rít một hơi ròn tựa súng liên thanh, khói phả mù mịt ra phía sau. Bà chủ quán bỗng xen vào, tỏ ý trách ông kia:

- Thời nay trai gái quan trọng gì, con nào chẳng là con. Cán bộ, đảng viên thì phải gương mẫu đi đầu chứ. Ông chỉ được cái hay vạch áo cho người xem lưng thôi.

Ông khách lườm bà chủ một cái, bảo:

- Có mà đừng dẫn cái mắt!

Tôi hỏi tiếp ông khách:

- Hai cô gái con ông ấy làm gì?

- Đứa lớn đang học ở Úc. Đứa sau học phổ thông, trường thị trấn. Nghe đâu ông mới cho cô út lên Hà Nội học từ hơn nửa tháng nay. Lạ, con bé đang học dở lớp mười hai, ở đây thi cử tốt nghiệp phổ thông chẳng dễ hơn à, khi nào ôn thi đại học mới về thủ đô chứ. Đây là do đứa con gái em học cùng trường với con ông Đăng nói lại. Cô này xinh thì có xinh mà nghe đâu tính ương như như ổi ấy.

- Cô ấy đi học trên Hà Nội thật chứ việc gì phải nói dối- Bà chủ quán lại xen vào- Có điều kiện thì đi sớm lúc nào chả tốt lúc ấy à. Nhà em kể, vợ chồng ông anh em đang rục rịch tìm mua nhà trên ấy. Sau khi ông anh em hưu sẽ chuyển tất về thủ đô.

Tôi trả tiền nước. Bà chủ giờ mới nhìn tôi từ đầu đến chân, nửa đùa nửa thật mà bảo:

- Nom bác như công an trung ương về đây điều tra vụ việc gì gì ấy nhỉ.

Ông ngồi bên thì nhòm tôi lướt qua một lượt, rồi ra chiều trách cứ bà chủ quán là không biết đánh giá con người:

- Chán mớ đời cho cái bà này. Tuổi tác như bác, bề vệ trán cao lông mày rậm như bác nếu là công an, quân đội thì cấp đại tá, thiếu tướng, thêm đi điều tra vụ việc như bọn trẻ ranh ềng ềng cấp úy à.

Tôi quay sang ông ta bật cười mà bảo đúng tôi là thiếu úy công an hình sự đi tập sự điều tra vụ việc đây. Thêm một mẻ cười rung quán. Nghe tôi hỏi đường lên Ủy ban tỉnh, ông khách liền rít bảo, bác cứ ngồi sau em, rước tận nơi, giá rẻ bất ngờ. Em là xe ôm chính khựa.

3

Tôi linh cảm ông giáo sư kia sẽ tìm mọi cách để sớm tra ra gốc gác của tôi. Tôi vừa định nghỉ ở nhà cho sạch kính, đã nghe bà chủ điện đến nói, chú công an hộ khẩu sáng nay vào quán tìm mày. Công an nắm rõ lai lịch bọn tôi như trong lòng bàn tay, muốn úp nơm lúc nào chẳng được, nhưng bọn tôi vẫn yên tâm hành nghề vì đã có bà chủ lo lót, họ cũng lờ đi. Khi tôi về thành phố này, biết thế nào trên nhà cũng bỏ đi tìm, nên mới có hơn nửa tháng đã chuyển chỗ trọ mấy lần, thay sim điện thoại. Ông giáo sư sẽ gọi điện về nhà tôi hỏi xem tôi đã về chưa, kiểu gì ông chẳng báo địa chỉ của Phong Vị Quán với bố mẹ tôi.

Cao chạy xa bay trước vẫn hơn. Tôi đã tích được một ít tiền, lại có thêm món ông giáo sư vừa đưa, tốt nhất đi du lịch xa một chuyến cho đã. Tôi chọn Vịnh Hạ Long, nơi mới biết trên đài báo chứ chưa được đến lần nào. Tôi lẳng lặng thu xếp hành lý, một cô cũng ở tỉnh lẻ mới về thành phố trọ cùng phòng hỏi đi đâu, tôi chỉ nói ngắn gọn: Phấn! Vừa ra khỏi ngõ, tôi nhẩy xe Hoàng Long, sức nhớ trên nhà tôi còn có cái đĩa bài hát ca ngợi công ty xe khách liên tỉnh này: “Anh đưa em về Hải Phòng/ Cùng ra bắt xe Hoàng Long...”

Xe chất lượng cao, khách ngồi theo số ghế. Cạnh tôi là một anh bộ đội quần áo còn thơm phức mùi hồ. Nhìn vào cái gương chiếu hậu của bác tài xế, tôi thấy rất rõ gương mặt anh ta: vuông vức, nước da bánh mật, mái tóc đen dày, đôi mày đậm, sống mũi cao, thẳng. Tóm lại, một chú lính thuộc diện đẹp trai kiểu đàn ông phong sương. Hồi Bích Hường vừa thi đại học xong, chưa đi Úc quen khá nhiều anh bộ đội đóng trên thị xã, chị đã dạy tôi cách nhận biết quân hàm và phù hiệu gắn cùng sao vạch. Sĩ, úy, tá ra sao tôi thuộc lòng. Miếng tiết đỏ trên cổ áo anh này gắn hai sao một vạch, tức trung úy, tôi thầm thầm định được ngay. Song lại lần đầu nhìn thấy cái phù hiệu bên cạnh sao vạch, giống cánh cung lại có con dao găm bắt chéo quả lựu đạn phía dưới, nếu Bích Hường mà ở đây chắc cũng không thể biết là phù hiệu gì.

Xe chuyển bánh dễ được nửa giờ, anh ta ngồi im như pho tượng cạnh tôi. Nhưng đôi mắt anh vẫn linh hoạt chứ không hề ngủ gà ngủ gật, qua gương chiếu hậu tôi biết điều đó. Tôi liền nói mà không quay sang nhìn anh:

- Cánh cung cạnh ngôi sao trên ve áo là gì hở anh?

Dường như chỉ chờ tôi lên tiếng trước, anh quay sang bắt chuyện liền:

- Đặc công em ạ. Em đã bao giờ nghe nói đến lính đặc công chưa?

Tôi lắc đầu bảo chưa. Giọng anh sôi nổi hẳn:

- Binh chúng đặc biệt tinh nhuệ...

Tôi ngắt lời:

- Binh chúng là gì? Đặc biệt tinh nhuệ là gì hở anh?

Anh cười, bảo em gái ngây thơ quá, học lớp mấy rồi mà không biết “binh chủng”, không biết “đặc biệt tinh nhuệ” nhỉ? Ở trường không học

môn quân sự à? Tôi cười bảo, có đấy, nhưng em không nghe thầy giáo giảng những từ như vậy bao giờ, vả lại kể đến giờ quân sự là bọn con gái chúng em sợ lãn lê bắn quần áo nên trốn suốt, thành ra mù tịt, cuối năm thầy chiếu cố vẫn cho đủ điểm không phải thi lại. Anh bộ đội cười độ lượng mà bảo, thời bình nên môn này ở các trường chỉ học phiên phiên thôi, bọn anh trong nghề thì luôn phải vẫn ôn võ luyện. Anh học võ thuật ư? Thấy tôi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi vậy, anh cười kể tiếp là những năm học trường sĩ quan đặc công suốt ngày trên thao trường luyện tập, tất nhiên cả luyện võ thuật nữa, lúc đầu cũng bị xây xát thâm tím mặt mày, sau quen rồi chẳng thấy đau. Anh vừa tốt nghiệp ra trường, về quê nghỉ phép trước khi trở lại đơn vị nhận nhiệm vụ mới.

- Em nhà ở Hạ Long à? Anh hỏi.

- Không- Tôi lắc đầu- Em đi chơi Vịnh Hạ Long.

- Nhà anh ở gần thành phố ấy đấy. Em đã bao giờ uống nước suối khoáng Quang Hanh của vùng mỏ Cẩm Phả chưa nhỉ? Nhà anh ở ngay Quang Hanh cách Hạ Long vài chục cây thôi- Anh nói như reo, hết như gặp được tôi là đồng hương đồng khí. Rồi đôi mày đậm của anh hơi nhíu lại, hỏi tiếp- Sao đi có một mình?

Tôi cười, có một mình thì đi một mình thôi. Anh bỗng hỏi nhỏ vào tai tôi:

- Xinh thế đi một mình không sợ bị bắt nạt à? Người yêu đâu mà không theo kèm?

Tôi lắc, bảo không có ai yêu. Anh hỏi lại giọng khá là nghiêm chỉnh:

- Thật à?

Tôi gật. Rồi anh ngồi im, mắt hướng về phía trước. Tôi bỗng nhích đùi vào sát đùi anh. Đùi anh nắn nắn to hơn, dài hơn hẳn đùi tôi, tôi còn cảm

được cả cái ấm nóng từ sức trai lực lưỡng của anh truyền sang. Bỗng nhiên một nỗi mặc cảm từ đâu bỗng dâng lên trong lòng tôi. Từ ngày thành thiếu nữ, tôi cứ sống buông thả, cứ hận đời như vậy thì sao có thể làm bạn được với một chàng trai đứng đắn, răn rỏi thế này cơ chứ! Nước mắt tôi ứa ra từ lúc nào, tôi thấy thương cho thân phận mình quá, cái cảm giác lâu nay chưa bao giờ có trong tôi.

- Em khóc à? Bỗng nghe anh thì ào. Thì ra gương chiếu hậu soi chung gương mặt anh và tôi, anh đã nhìn thấy giọt nước mắt tôi lăn dài trên gò má. Tôi lau vội, lắc đầu cúi gằm xuống không dám nhìn vào gương nữa. Từ đó chúng tôi im lặng suốt một chặng dài.

Xe đã đến khu vực Bãi Cháy. Vịnh Hạ Long hiện ra trước mắt tôi qua cửa kính trong nắng chiều. Màu vàng tươi của nắng đang tô đậm trên đỉnh các dải núi đá lô xô chạy dài trên mặt biển xanh biếc; trên từng hòn đảo đá vôi hình thù kỳ lạ, và cả trên những con tàu đang lừ lừ rẽ sóng phía xa xa. Đẹp quá! Thanh sạch, tĩnh lặng quá! Đang mãi ngắm trời ngắm biển, tôi nghe tiếng anh bộ đội bên tai:

- Đến nơi rồi. Em nghỉ khách sạn nào?

Tôi cầm vội cái túi du lịch chưa kịp trả lời, anh đã đứng lên với tay lấy cái ba lô con cóc để trên giá phía nóc xe. Dáng anh cao, phải cúi người khi bước xuống bậc xe. Tôi đi sau anh. Vừa đặt hai chân xuống đất, chưa kịp định hướng nào để đi tiếp thì tôi bỗng nghe có giọng nói khác lạ văng bên tai mình:

- Về nhà nghỉ cùng anh.

Tôi giật mình nhìn lại người vừa nói: một gã to béo, mặc áo phông cộc tay, đầu húi cua, cầm một túi xách to tướng đang nhìn tôi cười nhả nhổ. Thấy tôi tỏ vẻ ngạc nhiên, gã bảo tiếp:

- Chóng quên thế. Gặp nhau ở Phong Vị Quán rồi mà.

Tôi bủn rủn cả người. Đã ngán Phong Vị Quán đến tận cổ, giờ vừa tìm được một khoảng trời khác lạ cho thư thái đầu óc dù là chỉ thoáng chốc, thì lại xúi quẩy gặp ngay con đực đã từng mò đến cái quán ấy và gã lại giở trò tán tỉnh vùi vĩnh. Tôi đâu nhớ mặt khách làng chơi, chúng đều nhạt nhòa như nhau. Tôi ném cái nhìn vào hắn, rồi rảo bước coi như không nghe thấy lời gạ gẫm, chột nhả vừa rồi. Gã tỏ vẻ ngạc nhiên, bám theo tôi lải nhải:

- Kìa em. Có thưởng đấy. Bao giờ anh chẳng boa các em hậu hĩnh.

Tôi bỗng thấy ngượng chín mặt với những khách xung quanh cũng đang lục tục xuống xe. Tôi cun cút bước đi như bị ma đuổi, coi như không biết gã là ai. Gã đầu cua không chịu bỏ con mồi, liền với tay vào vai tôi giật lại, bảo:

- Bớ mà cao giá thế!

- Tôi không quen biết anh! Tôi ngoái lại nói và cố bước nhanh khỏi tầm tay kiểm giữ của gã. Tóm hụt, lần này thì gã sải bước, kéo mạnh vào cổ áo làm tôi loạng choạng suýt ngã ngửa về phía sau.

- Đứng lại!- Gã quát- Trên ấy dưới này có gì khác nhau mà làm bộ làm tịch thế?

- Tôi không quen anh! Tôi nhắc lại câu lúc nãy- Anh để tôi yên.

- Không! Đi theo anh! Nói rồi gã nắm chặt tay tôi định kéo về hướng khác. Bỗng anh bộ đội đặc công ngồi cạnh tôi ban nãy đã đứng chắn trước mặt gã từ lúc nào. Gã nhìn anh bộ đội, gằn giọng bảo:

- Không việc gì đến anh! Tránh ra!

Anh bộ đội nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi:

- Anh này có quan hệ gì với cô không?

- Không! Tôi nói và rút mạnh tay khỏi tay gã.

Anh bộ đội quay sang gã húi cua ôn tồn nói:

- Đây, cô ấy nói không có quan hệ gì với anh. Sao

ban ngày ban mặt anh lại bắt ép người ta phải theo mình như thế?

- Nó là con bóp- Gã chỉ thẳng vào mặt tôi- Tôi đưa con bóp nộp cho công an đấy.

- Không phải! Tôi quát to. Trào lên trong lòng tôi nổi tử nhục, xót xa, tự dưng nước mắt cứ trào ra. Đôi chân như khuyu xuống và tôi ngồi gục mặt dưới chân hai người đàn ông.

- Anh không có quyền nhục mạ người khác! Tôi nghe tiếng anh bộ đội nói.

- Không khiến cậu dạy khôn! Tiếng gã húi cua. Rồi thấy bàn tay anh bộ đội khẽ lay vai tôi và bảo:

- Cô đứng lên. Đi đâu tùy thích. Không ai có thể bắt cô phải theo cả.

Tôi cầm túi vạt đứng lên. Mắt gã húi cua vẫn đỏ nhìn anh bộ đội như muốn ăn sống nuốt tươi đối thủ. Gã quát:

- Cậu biết trêu vào thẳng nào không?

Anh bộ đội xốc lại ba lô, nhìn gã chỉ cười nhạt, lắc đầu tỏ ý không cần biết gã là ai. Gã húi cua giơ bàn tay to xù kéo giật cái quai ba lô của anh bộ đội lại. Anh đứng sững, quay người nhìn thẳng vào gã:

- Cần gì? Anh nghiêm giọng hỏi, ánh mắt như có những tia lửa.

- Thằng chọi con! Nói rồi gã húi cua đấm thẳng vào mặt anh. Nhanh như chớp, anh gạt tay gã bật ra. Gã hơi loạng choạng. Rồi gã nhẩy xổ đạp thẳng vào ngực anh. Tôi hốt hoảng kêu lên:

- Đánh người!

Tiếng kêu của tôi vừa dứt, đã nghe “huych”, gã húi cua ngã chổng gọng trên mặt đường nhựa, còn anh bộ đội vẫn ba lô sau lưng, đứng nhìn hẩn. Gã thấy có tảng đá xanh nhô bên đường, liền lồm cồm bò dậy, cúi gập người định cạy lên. Anh bộ đội bước nhanh đến bên gã, một chân đạp lên bàn tay gã đang cạy viên đá, giữ yên đấy, bảo:

- Không được gỡ trò. Anh đi theo tôi về đồn công an giải quyết.

Gã rút bàn tay ra khỏi chân anh bộ đội, vùng đứng dậy, định ra đòn tiếp, thì anh bộ đội đã túm ngay cổ tay gã bẻ ngoặt về đằng sau lưng. Gã nhăn mặt kêu ối oái, mồ hôi tóa trên trán. Gã rên rĩ:

- Bỏ ra! Trật khớp ông rồi.

- Về đồn giải quyết! Anh không khoan nhượng, vẫn ấn gã chúi người về trước.

Mấy hành khách từ nãy cứ lảng lạng chăm chú theo dõi hai người lờ qua tiếng lại và đến lúc sự việc đã ngã ngũ, mới nói hòa vào:

- Anh bộ đội nói đúng đấy. Đưa thằng côn đồ này về đồn.

Có người còn quay sang tôi bảo:

- Cô cũng nên theo về đồn, làm chứng cho anh bộ đội là nó gây sự trước. Đánh trước.

Gã oằn người, rên rĩ, không còn điệu bộ hung hăng như lúc trước nữa. Đến lúc ấy anh trung úy mới bỏ tay gã ra. Gã cố đứng thẳng, lâu bầu là

tretch khớp ông rồi. Và gã nhổ bãi nước bọt xuống đường, chửi một câu rất tục. Không cách nào khác gã phải lủi thủi theo anh bộ đội về đồn công an.

Đến nơi, anh bộ đội trình bày sự việc với anh công an trực ban. Anh trực ban vừa nhìn thấy gã húi cua, nhếch miệng cười bảo:

- Tưởng ai. Lại là anh à.

Gã húi cua liền chỉ vào tôi nói:

- Đây là con điếm. Các anh cần bắt ngay. Tôi định đưa nó về công an, thì cậu bộ đội này đánh tôi.

- Tôi đi du lịch. Không quen biết anh này. Tôi nói và chỉ tay vào gã húi cua.

Anh trực ban nhìn tôi giây lát, hỏi:

- Chắc chị lần đầu xuống đây?

- Vâng!

- Chị cho xem chứng minh thư.

Tôi lấy ra chứng minh thư. Anh xem kỹ, ghi số chứng minh thư vào biên bản và trả lại tôi. Anh còn mỉm cười nói với tôi là, chị từ tỉnh miền núi cất công đến tận đây tắm biển, hơi vất vả đấy nhỉ. Nói rồi anh xem tiếp chứng minh thư của anh bộ đội, ghi biên bản. Xong, anh đọc, mọi người nghe một lượt, không ai nói gì, anh bộ đội và tôi ký. Quay sang gã húi cua, anh công an cũng bắt gã ký, bảo tiền sự gây rối trật tự công cộng lần trước chưa giải quyết xong, lại tiếp đến vụ này. Chúng tôi giữ anh đến ngày mai để xin ý kiến xử lý của cấp trên.

Tôi và anh bộ đội ra khỏi đồn công an. Anh hỏi:

- Giờ Lưu Diệu Thúy nghỉ ở đâu?

Tôi thú thực là xuống đây lần đầu, chưa biết nghỉ ở đâu cho tiện. Anh (tên là Bùi Quang Hanh như ghi trong biên bản) liền chỉ tay sang bên kia eo biển có cây cầu lớn hình cánh cung rất thanh mảnh bắc qua, bảo nên sang đấy có nhiều nhà trọ bình dân, giá cả hợp lý, tiện đi tham quan. Tôi nói rất biết ơn anh, nếu hôm nay không có anh thì tôi đã bị tên ấy làm rầy rà khó mà gỡ ra được. Tôi còn bảo, giờ mới biết đặc công giỏi võ, đầu gối như hãn mà phải chịu thua. Nghe tôi nói anh chỉ cười, hàm răng trắng đều tăm tắp nom thật tươi tắn. Rồi Quang Hanh gọi hai xe ôm đưa anh và tôi sang bên kia cầu. Anh sốt sắng tìm cho tôi một nhà trọ ưng ý, giá rẻ, đủ tiện nghi, khá sạch sẽ. Anh còn bảo, Diệu Thúy có người yêu đi cùng thì đâu phải gặp rắc rối như vừa rồi. Tôi cúi xuống mặt đỏ bừng, không biết nói với anh thế nào. Anh nói là giờ về thăm nhà ở mỏ suối khoáng Quang Hanh, trước khi đi không quên xin số điện thoại di động của tôi.

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 2

1

Tôi đang chờ người ngồi trên cái ghế bành có thể lên xuống hoặc quay tròn được trong phòng hiệu trưởng, thì điện thoại bàn đổ chuông. Đầu dây bên kia nghe giọng quen thuộc của Huy Tuấn: Anh Dương Tiến đấy à. Có một tình huống khác lạ đáng chú ý đây. Giáo sư Phan Lăng, ông thầy mực thước của tôi bỗng từ thành phố về, vừa đến tìm tôi bảo muốn gặp anh Lưu Văn Đăng để nói chuyện đã gặp cô con gái bỏ nhà đi của anh ấy. Anh có biết cô gái này bất hòa với bố mẹ vì chuyện gì không? Tôi hỏi thật, anh với cô gái này đã có quan hệ gì không?

Dẫu tôi cũng hơi chột dạ, nhưng trả lời dứt khoát với Huy Tuấn là “không!”. Đầu dây bên kia lại tiếp: Tôi cũng không rõ nội tình nhà ông Đăng, song linh cảm là có thể có những dính líu nào đó đến vụ công an tỉnh đang làm với trường anh đấy. Thôi biết vậy, chờ xem động tĩnh tiếp theo thế nào.

Trống trường đổ hồi. Giáo viên, học sinh các lớp có tiết năm đều đã lần lượt về cả. Sân trường sau những phút ồn ã bỗng chốc trở nên vắng lặng. Chỉ còn cậu hiệu phó đi ngang qua ngó vào phòng tôi hỏi một câu băng quơ: Thầy chưa về cơ ạ. Tôi cứ ngồi hồi lâu trên ghế nghĩ ngợi về cú điện vừa rồi của Huy Tuấn. Đã hơn nửa tháng nay tôi như ngồi trên lửa khi bị cảnh sát hình sự tỉnh bỗng nhiên đến sờ gáy. Hai người mặc thường phục vào trường gặp riêng tôi và đưa ra những câu truy vấn chết người. Cơ quan điều tra vừa nhận được đơn tố cáo của một phụ huynh về cô con gái họ là nữ sinh của trường phổ thông cơ sở thị trấn, chưa đến tuổi thành niên bị

xâm hại tình dục, mà người xâm hại trong đơn nêu đích danh tên thầy hiệu trưởng Dương Tiến. Cảnh sát còn thẩm vấn một cô tên là Nguyễn Thị Bích Thuận chủ một hiệu làm đầu ở thị xã từng học trường phổ thông trung học thị xã, cô này khai hồi đang học lớp mười hai đã có quan hệ tình dục với thầy hiệu trưởng và sau đó còn dẫn dắt thêm vài nữ sinh khác có quan hệ với thầy cùng một số cán bộ ở địa phương. Anh trả lời thế nào về những lời khai có liên quan? Tôi choáng thực sự, mãi sau mới định thần lại, kiên quyết phủ nhận các thông tin trên. Tôi còn nói, năm nay tôi đã sang tuổi 58 rồi, bị tiểu đường khá nặng từ lâu không còn khả năng tình dục, nếu cần các đồng chí có thể hỏi thêm bà xã tôi ở nhà. Tôi đã có 35 năm phục vụ trong ngành giáo dục không tì vết gì, bằng khen, giấy khen dán đầy nhà, đây rõ ràng là sự vu khống, bôi nhọ danh dự nhằm hạ bệ tôi lúc cuối đời. Anh cảnh sát ghi lại lời tôi và bảo, thầy hiệu trưởng cần suy nghĩ kỹ về các câu hỏi của chúng tôi, vài ngày nữa có thể trả lời miệng hoặc bằng văn bản. Hai anh công an đi rồi, tôi liền điện lên tỉnh xin gặp Huy Tuấn. Vừa đến, mặt anh ta bỗng biến sắc khi nghe tôi nói lại sự việc diễn ra cách đây vài giờ tại trường. Rồi anh trấn tĩnh, nhìn thẳng vào tôi hỏi: Tôi giúp được gì cho anh, nếu anh quả thực có vi phạm pháp luật? Tôi hiểu ẩn ý trong câu hỏi đó, rằng thời gian qua giữa anh và tôi chỉ có mối quan hệ công tác đơn thuần, hà cớ gì mà lại đây cầu cứu? Đến nước này không còn gì để mất, tôi liền đưa ra con bài quyết định. Tôi lấy trong túi áo đặt trước mặt anh ta một cái đĩa CD mới cứng. Thừa anh, tôi nói nhỏ nhưng rành rọt, cái chuyện tối hôm đó giữa anh và cô nữ sinh trường tôi tại khách sạn Thiên Đường ở Đồ Sơn có ghi hình cả ở trong đĩa này. Huy Tuấn đờ người nhìn cái đĩa rồi nhìn tôi, mãi sau gằn giọng: Anh định khủng bố cán bộ lãnh đạo phòng? Tôi hiểu ngay bản chất của việc phản ứng tức thì như thế từ vị quan tỉnh trẻ tuổi này và cười nhạt. Tôi nói: Không dám, tôi chỉ ghi chép lại một sự thật đã từng diễn ra thôi, tuy tôi không có nghề quay phim chụp ảnh, song hôm đó dùng điện thoại di động quay vẫn nét lắm, có ghi được cả tiếng nữa cơ đấy. Anh ta lặng lẽ đứng lên đi về phía góc nhà mở tủ lạnh lấy ra một chai nước lọc, quay lại rót vào hai cốc, đẩy một cốc ra trước mặt tôi. Tôi chỉ là nạn nhân của một trò cài bẫy bĩ ối, anh nói tiếp, nhất định tổ chức, cấp trên sẽ hiểu

cho hoàn cảnh của tôi lúc ấy. Anh cứ việc đi mà tố cáo. Nói rồi anh ta còn nhìn thẳng vào mắt tôi bảo: Anh uống nước đi và ra khỏi phòng tôi ngay! Tôi cũng không ngờ anh ta chơi lại sát ván như thế. Nhưng tôi là người từng trải, hơn anh ta những gần hai con giáp, tôi đi guốc trong bụng anh ta. Anh không thể vô can được, Huy Tuấn ạ, tôi bình tĩnh nhấn nhá nói tiếp, tôi còn biết cả chuyện anh cùng cạ với ông Đăng chủ tịch huyện P, hai người đã đem hai cháu người thị xã này do cô Bích Thuận học sinh trường tôi giới thiệu đi chơi mấy ngày ở Hà Nội nữa cơ, đĩa ghi lời kể lại đó của Bích Thuận tôi cũng có. Anh còn quá trẻ, tương lai sáng lạn đang chờ phía trước, còn tôi bất luận thế nào cũng chỉ vài năm nữa là hưu. Giờ còn kịp, nếu anh ra tay cứu tôi, cũng tức là cứu chính anh. Cần lập tức gói gọn sự việc lại, ém nhẹm đi, không để cơ quan pháp luật quy thành trách nhiệm hình sự. Anh có đủ điều kiện để làm điều đó trước khi mãn nhiệm kỳ luân chuyển cán bộ rời khỏi tỉnh này trở lại cơ quan cũ, Huy Tuấn ạ. Nói rồi tôi đứng dậy, tỏ ý muốn ra về, chủ nhà phác một cử chỉ bảo ngồi lại. Tôi ngồi xuống, cầm cái cốc nhấm nháp một ngụm nước lọc. Huy Tuấn cũng cầm cốc uống ừng ực, như muốn nén cơn tức giận đang bùng phát trong lòng. Rồi anh ta thực sự xuống thang, hỏi tôi là ý định của anh giải quyết vụ này thế nào cho ổn? Tôi nói, anh cần gặp ngay giám đốc sở công an, hoặc dùng ảnh hưởng của cấp cao hơn tùy cách làm cụ thể của anh cuối cùng đạt được mục đích như tôi vừa nói. Huy Tuấn trầm ngâm, không tỏ ra đồng tình hay phản đối, khi tiễn tôi ra cửa anh nói thêm: Để tôi tính đã. Anh cần giữ kín chuyện công an đến trường tìm hiểu sự việc; trước hết anh nên đến gặp bố mẹ con bé vị thành niên kia khuyên giải để họ rút đơn tố cáo. Có gì mới tôi sẽ điện lại sau.

Buổi sáng lên tỉnh gặp Huy Tuấn, chiều tôi đi huyện P ngay, tìm đến xã vùng sâu là quê của cô gái vị thành niên tên là Bàn Thị Nga trong đơn tố cáo. Ngôi nhà của gia đình cô nằm cuối xóm dưới chân một dãy núi đá vôi biệt lập với những nhà dân xung quanh. Thoạt nhìn căn nhà nhỏ lợp ngói ống sập sệ, vách trình tường đất lêu ngày bị mưa nắng bào mòn đã có thể đoán được đây là hộ nghèo thuộc diện phải cứu đói hàng năm vào tháng

giáp hạt. Hai bố con cô đang làm cỏ cuốc đất trong vườn, thấy tôi Nga liền bỏ cuốc chạy đến chào. Tôi gật đầu chào lại. Ở tuổi mười sáu Nga dong dong cao, da trắng mịn, đôi mắt đen lay láy, gương mặt bầu bầu, gò má lúc nào cũng ửng hồng, tóc kẹp đuôi gà cùn cựa sau lưng, tôi còn lạ gì cô gái mới lớn này nữa. Ông bố cũng đến chào, tỏ ra biết tôi từ trước và dẫn tôi vào nhà. Trong nhà không thấy có thứ đồ gì đáng giá ngoài chiếc tivi cũ 14 inc và cái xe đạp tàng. Một người trùm chăn đang nằm trên chõng tre kê ở góc nhà, tiếng rên hừ hừ phát ra làm chõng rung rinh theo. Ông chủ nhà chỉ vào người trùm chăn kín cả mặt nói là vợ mình bị con ma rừng hành đấy, thầy mo bảo phải cúng con ma rừng mới tha không bắt người, nhà nghèo có tiền đâu mà làm cỗ cúng, con gái mình đã phải nghỉ học rồi. Tôi ngồi xuống cái ghế tựa ba nan ọp ẹp, trên bàn để chõng chơ mấy cái chén sành mẻ cái bản. Ông chủ vội đến cạnh cửa sổ, cầm ấm nhôm méo mó đang để trên bếp kiềng, rót ra chén thứ nước màu nâu lờ lờ nguội tanh, mời tôi uống. Tôi vào cuộc ngay. Rút trong túi hai triệu đồng đặt trước mặt chủ nhà bảo: Bà ấy bị sốt rét đấy, không do con ma rừng nào cả, không phải cúng, cứ ra thị xã khám mua thuốc điều trị khắc khỏi. Số tiền đây tôi giúp để chị chữa bệnh. Chủ nhà xuýt xoa nhìn tộp tiền, nói thầy hiệu trưởng tốt quá, mình sẽ đi mua thuốc ngay bây giờ. Rồi ông ta quay ra phía cửa gọi Bàn Thị Nga đang đứng thập thò. Cô bé vào ngồi cạnh bố, ánh mắt nhìn tôi đầy vẻ ngưỡng ngấp pha lẫn sự buồn rầu. Cách đây hơn một tháng tôi đã cho con nai tơ này vào đời ở một nhà nghỉ ngoài thị xã. Xong việc tôi cho cô bé năm trăm nghìn đồng, mắt nó sáng lên. Tôi dặn không được nói với ai việc gặp thầy hôm nay đấy nhé. Cô bé dứt vội tộp tiền vào túi, nhìn tôi gật đầu rồi cun cút đạp xe về nhà.

Ông bố cầm cả số tiền của tôi đưa cho con gái ngồi bên, bảo tiền thầy hiệu trưởng, con ra thị xã mua thuốc cho mẹ. Tôi liền quay sang Nga dặn dò: Em biết bệnh viện tỉnh rồi chứ, đưa mẹ đến đấy khám, thuốc tiêm hay uống tùy bác sĩ cho đơn, mẹ sẽ chóng khỏi thôi. Được chưa nào? Cô bé ngược đôi mắt nai nhìn tôi gật gật, mím cười thay cho lời cảm ơn. Tôi lại bảo, bây giờ mẹ đang lên cơn sốt không thể ngồi sau xe đạp hay xe máy

được, em phải vào xóm nhờ người cáng đưa mẹ lên bệnh viện tỉnh sớm, thiếu bao nhiêu tiền thầy sẽ chi thêm. Thầy hiệu trưởng tốt quá, ông chủ nhà rối rít và giục con gái nhờ mấy cậu hàng xóm sang khiêng giúp. Tôi liền để tay lên vai cô gái nói, em đừng đi vội, giải quyết cho xong chuyện tố cáo, hăng hay. Đoạn tôi nhìn ông bố nghiêm giọng hỏi: Ông vừa khen thầy hiệu trưởng tốt sao còn viết đơn tố cáo thầy? Chủ nhà cười trừ, gãi đầu gãi tai, rồi hồn nhiên khai tuồn tuột. Mình không muốn vậy đâu, con gái mình cũng bảo thầy tốt với nó lắm đấy, nhưng thầy hiệu phó xui mình, viết hộ đơn, mình chỉ ký cái tên vào thôi. Thầy còn cho mình tiền nữa. Tôi quá bất ngờ về điều ông vừa tiết lộ. Hóa ra có chuyện trò phản thầy; có chuyện trò lằng lằng rút dao đâm thầy từ phía sau lưng. Tôi dạy trường này hai mươi năm liên tục, có gần mười năm làm hiệu trưởng, một hiệu trưởng thâm niên nhất tỉnh. Cậu hiệu phó vốn là học sinh cũ của trường, hết phổ thông thi đỗ Đại học Sư phạm, xong trở về dạy ba năm ở một trường huyện miền cao, chính tôi xin cho cậu ta trở lại trường thị xã, cũng chính tôi chọn cậu làm người kế vị. Thế mà lấy oán trả ân, đầu hàng ngày gặp lúc nào cậu ta cũng nhũn nhận thầy thầy, em em ngọt xót. Hai bố con im lặng nhìn tôi chờ đợi. Tôi bảo cô gái, bây giờ em lấy cho thầy tờ giấy phê đúp. Thầy sẽ đọc em viết. Đơn bãi nại phải viết rõ là bố em và em đã bị thầy hiệu phó cho tiền, nhớ ghi số tiền cụ thể là bao nhiêu, rồi viết tiếp là thầy hiệu phó đã xúi giục nhằm đổ oan cho thầy hiệu trưởng. Em không hề bị thầy hiệu trưởng xâm hại tình dục; thầy hiệu trưởng thấy cảnh nhà em khó khăn còn cho tiền để mẹ em chữa bệnh nữa. Viết xong cả bố và em cùng ký vào. Công an có đến đây hỏi trực tiếp thì nhất định phải nói đúng như trong đơn, em không hề bị lạm dụng tình dục. Nhớ chưa?

Sáng hôm sau tôi đến tìm Huy Tuấn, kể lại chuyện hai bố con đã đồng ý rút đơn. Huy Tuấn bảo, như thế có thể lật ngược tình thế, đồng thời lật tẩy bộ mặt phản thầy của tay hiệu phó. Ngay hôm qua anh đã dậm dạp nói với vài vị chủ chốt bên cơ quan điều tra xét hỏi rồi, trước mắt nhà chức trách còn chờ bên nguyên có đơn xin bãi nại thì mới ra kết luận chính thức. Nghe Huy Tuấn nói vậy, tôi đã yên tâm phần nào. Giờ cú điện thoại của anh chưa

hề nói đến chuyện đã thỏa thuận hôm trước, lại báo thêm có một nghi vấn mới. Việc cô út của chủ tịch huyện P bỏ nhà đi đã nửa tháng nay tôi có nghe phong thanh, một lần đã hỏi riêng ông Đăng, ông chỉ trả lời là thấy con bé học hành đạo này bị sút, bố mẹ mắng có một câu, nó ùng ùng bỏ nhà đi, những ngày qua đã rất ráo tìm tìm trong, tìm ngoài mà vẫn chưa ra tung tích. Điều lo ngại qua điện thoại của Huy Tuấn không phải là không có cơ sở, tôi đã hỏi mấy đứa học trò ở thị trấn, được biết cô con chủ tịch huyện vốn chơi thân với Bích Thuận. Có khả năng chúng đã tiết lộ với nhau chuyện gì đấy liên quan đến những nghi vấn của công an chẳng?

***

Sau ngày công an đến trường, đêm nào bà xã tôi nằm bên cạnh cũng tỏ ra trăn trở khó ngủ, tuy bà im lặng không hỏi thêm tôi điều gì. Tôi vẫn giữ kín bưng chuyện ấy, ngay cả thái độ với thằng nhóc hiệu phó, trước mặt nó tôi vẫn cười cười nói nói tỏ vẻ thân tình như mọi khi. Tôi hiểu đến một lúc nào đó sự việc phải ra công khai, nếu có sự chuẩn bị chu đáo, kín kẽ mình sẽ vừa thoát hiểm lại có đòn hồi mã thương quật ngã đứ đừ kẻ phản thầy kia. Thế rồi tôi lại biết tin công an tiếp tục gọi Bích Thuận lên thẩm vấn, nó có thể sẽ bị truy tố về tội môi giới mại dâm, đã mấy lần tôi định liên lạc với nó mà không được.

Chỉ đến khi thực sự gặp rắc rối liên quan đến luật pháp, đêm về nằm vắt tay lên trán bên cạnh bà xã mới thấy mình già mà chưa trót, già mà đại. Không cái đại nào giống cái đại nào. Hồi trước còn lên lớp dạy môn văn cho lớp cuối cấp, tôi chẳng đã dẫn ra và giảng cho học sinh một câu trong ngôn ngữ Ấn Độ: “Con người được sung sướng hay phải chịu cực khổ là do hành vi tốt hay xấu của bản thân”. Thì nay chính tôi đang bị khốn khổ do sai lầm của mình gây ra đây. Bao nhiêu năm sống thời bao cấp chịu thiếu thốn đủ đường không sao, đến thời cơ chế thị trường mới sướng một tí đã động hớn, hết khôn dòn ra đại, mà lại đúng vào lúc sắp hừ, con cháu đầy nhà mới nhục nhã chứ!

Năm hai nhăm tuổi tôi đã cưới vợ. Đám cưới ngày ấy đơn giản cực kỳ. Hai đứa ra Ủy ban huyện đăng ký xong, về xã tổ chức bữa liên hoan ngọt toàn bánh kẹo, thuốc lá Tam Đảo mời giáo viên trong trường cùng mấy vị Đảng ủy, Ủy ban, bà con xung quanh đến dự, chứng kiến cho chúng tôi thành vợ thành chồng. Lễ thành hôn tổ chức trong hội trường Ủy ban xã, mái lợp giấy dầu, vách thưng rơm đất, bên dưới lá cờ tổ quốc và ảnh Hồ Chủ tịch chằng ngang câu khẩu hiệu “Vui duyên mới không quên nhiệm vụ”. Dưới khẩu hiệu là hình trái tim cắt từ giấy đỏ, bên cạnh chữ lồng tên cô dâu chú rể là hai con chim hòa bình màu xanh chầu mỏ vào nhau. Một mạc, vui vẻ lắm. Tôi dạy hơn mười năm ở trường vùng sâu vùng xa đó, được chuyển thẳng về trường thị xã do có thành tích mấy năm liền là chiến sĩ thi đua toàn ngành giáo dục tỉnh. Rồi từ hiệu phó lên hiệu trưởng cũng rất chóng vánh. Ngày đó hầu luôn quan hệ tốt với anh em giáo viên của trường, tôi vẫn bị chị em chê là “hơi khô khan”. Trong một cuộc liên hoan mặn ở Sở Giáo dục, từa nhập môn xuất, cậu Văn Long bạn học cùng khóa Đại học Sư phạm với tôi, nửa nạc nửa mỡ bảo với mọi người rằng: Thầy hiệu trưởng Dương Tiến nhà tôi, dạy văn học lãng mạn rất chi là hồn bướm mơ tiên, nhưng chỉ là trên lý thuyết, còn thực tế biết nhõn mỗi bà xã ở nhà(!). Mọi người đều cười vui vẻ, có người còn cho đó mới đúng tác phong sư phạm. Quả là cách đây khoảng dăm năm về trước thôi, tôi chỉ biết “nhõn một” đúng như lời cậu bạn tếu táo nọ. Bắt đầu thay đổi một trăm tám mươi độ từ lần ấy có việc về Bộ họp. Vừa ra khỏi cổng Bộ thì gặp ngay Văn Long. Cậu ta người Hà Nội gốc, thời trai trẻ học xong đại học xung phong đi miền núi, rồi đưa cả gia đình lên đây sinh cơ lập nghiệp, cậu cho tôi biết về dự đám tang ông anh rể mới mất. Tính Văn Long hay bông phèng, gặp nhau lúc nào cũng tán dóc vui như tết. Đang tiết xuân lành lạnh, mưa phùn. Cậu ta hỏi tôi: Thầy hiệu trưởng đã mát xa mát gần lần nào chưa nhỉ? Đi, mình chiêu đãi. Ở tỉnh nhà đạo đó không thiếu quán mát xa, gọi đầu thư giãn, nhưng tôi nào có để ý, vả lại tôi cũng nghe nhiều chuyện không hay, không lành mạnh trong các loại quán xá đạo đức lộn xì ngẫu đó. Mình là dân mô phạm, bước chân vào đó xấu hổ chết! Thấy tôi ngần ngừ, Văn Long cười bảo: Đây toàn người tứ chiếng, chẳng ai biết ai đâu, cậu

cũng nên thâm nhập thực tế một tí cho biết kéo mang tiếng là anh lý thuyết suông. Hẳn nói có lý, lòng vả cũng như lòng sung ấy mà, tôi chắc lưỡi và theo chân anh bạn người Hà Nội gốc vào một quán mát xa có chãng đèn xanh đỏ lập loè. Bắt đầu bằng tắm hơi. Hương của đủ loại lá thơm quện với hơi nước nóng phả đầy trong một không gian chật hẹp làm cho da dễ được tiếp xúc tới mọi lỗ chân lông, mũi, mồm được hít hà thật sâu, thật sáng khoái. Tắm hơi xong lau khô người, mặc mỗi cái quần đùi ngồi chờ ít phút (Văn Long đã cẩn thận dặn trước trình tự tắm hơi-mát xa). Một cô gái trẻ trắng trẻo, thanh mảnh mặc váy ngắn cũn cỡn phô bộ đùi nõn nà, tay cầm cái khăn trắng tinh mở cửa hiện ra. Cô tươi cười nhìn tôi hỏi như với một người quen biết từ lâu: Chú tắm hơi có thoải mái không ạ? Trong đời tôi đã gặp nhiều cô xinh, mà nữ sinh trường tôi nhiều đũa hình thức khá lắm, nhưng quả chưa bao giờ trong một căn buồng kín đáo thế này, mình mặc mỗi quần xà lỏn thế này, lại được tiếp xúc với một người đẹp cởi mở, gần gũi mặc váy ngắn như thế. Thế là tim tôi hơi đập nhanh, hết như lần đầu hẹn hò và mạnh dạn ôm hôn người yêu ở ven khu rừng vắng vẻ dạo nào. Tôi nhìn cô gật đầu bảo tắm hơi tốt lắm cháu ạ. Cô nhẹ nhàng bảo tiếp là chú lên giường đi, nằm sấp xuống chậu mát xa cho khỏe người, giãn xương cốt. Cô ngồi ở ghế cạnh giường, bắt đầu lấy sống bàn tay tắm quất khắp lưng đến bọng chân tôi. Rồi ngón tay cô véo nhẹ, mơn man trên da thịt tôi thật dễ chịu. Nhịp tim tôi đã ổn định trở lại. Cô lại bảo chú nằm ngửa cho chậu mát xa đều, ngực. Lần này thì cô nhảy hẳn lên giường ngồi dạng tè he lên hai đùi tôi. Tôi ngửa mặt, duỗi thẳng. Tay cô lại xoa nắn khắp mặt, ngực, bụng, chân tay tôi, chỉ chừa không chạm vào một vùng nhạy cảm nằm dưới rốn, giữa hai đùi. Trong lúc cô mãi mê xoa bóp kỹ càng như thế, đập vào mắt tôi là hai tảng ngực cô ngồn ngộn, rung rinh mỗi khi cô cúi gập người làm các động tác. Từ ngày bà xã tôi mãn kinh, thỉnh thoảng có đêm tôi nổi hứng tình mà bà lại thờ ơ như không, có chãng chiều cho xong nghĩa vụ mà chãng có tí xúc cảm nào, thành ra cuộc truy hoan bỗng biến thành cuộc tra tấn người trên với người dưới. Mà chuyện ấy ngày càng thưa thớt dần. Đến khoảng một năm trước ngày đi mát xa tôi chấm dứt hẳn, nằm cạnh nhau như hai gã đàn ông, bà xã ngáy kho kho, tôi cũng quay mặt vào

tường, co người lại trong giấc ngủ chập chờn hồn bướm mơ tiên. Nay nằm giữa, độc có mảnh quần sơ sài đắp lên mà nàng tiên thì quá sát gần hiện hữu, cứ chà đi xát lại xoa nắn khắp trên người. Bỗng cái phần cơ thể tưởng đã “ngủ” từ lâu rồi, và lại lâu nay loại khách hàng lớn tuổi như tôi đã mất hẳn thói quen mặc quần xịp, thành ra dẫn đến tình trạng “trên bảo dưới không nghe”, nó cứ mặc nhiên thức dậy. Chính lúc ấy bỗng có ngón tay cô gái như vô tình chạm nhẹ vào đó như một lời nhắc nhở, khuyến khích. Khách có được dòng điện kỳ diệu ấy truyền qua bỗng sống lại tuổi thanh niên sôi nổi, bàn tay trở nên vô kỷ luật, quờ quạng lung tung mà không còn e ngại chú cháu gì. Cô thì như không hay biết việc ấy của khách cứ mãi cần mẫn làm việc của mình. Tay khách lại tìm đến bộ ngực có đeo xu chiêng lỏng lẻo của cô. Cô hơi cau mày, khẽ nói: Chú này, nhiệt! Khách định nghịch tiếp thì cô cúi xuống thì thào: Chú thích cháu cho ra giúp. Chơi luôn tại đây được không? Khách hăng hái hỏi vậy. Không được, chỗ khác. Khách liền gật. Mất tiền đấy, cô lại bảo. Bao nhiêu? Năm chục thôi ạ. Được. Cô lập tức làm những động tác thủ dâm lành nghề, phủ lên hai tay cái khăn mặt trắng lúc đầu mang vào và chỉ trong giây lát khách đã không thể nào kìm hãm được đỉnh điểm của cơn khoái lạc mà hàng năm nay đã không xảy ra lần nào.

Vậy là anh bạn đồng nghiệp tốt bụng ham vui đã đưa tôi vào đời từ dạo đó, với cái cách như thế đó. Hóa ra đến khi người ta già vẫn có thể xuất hiện lại những thói quen bắt đầu từ tuổi trẻ, hết như khi ta còn trẻ háo hức học thêm được một nghề mới do người già truyền lại. Hóa ra tình dục cũng như ma túy, bập vào là nghiện, nghiện rồi rất khó cai. Cai rồi lại tái nghiện như bôn. Trước khi rời thủ đô tôi còn mát xa lần nữa, đi một mình, cũng vẫn tìm cô gái hôm trước và đã thỏa thuận cụ thể với cô không chỉ “mát xa” tại đó mà “mát gần” tại một nhà nghỉ khác, liên hệ hẹn gặp nhau qua điện thoại di động. Trở về nhà, cơn nghiền mát xa ngày một dày, hễ có dịp là tôi mò đi đâu lúc đầu cũng run, sợ gặp người quen, sợ đụng học trò. Nhưng rồi mọi chuyện vẫn diễn ra suôn sẻ. Tôi thấy mình trẻ lại. Phơi phới (Anh bạn Văn Long có lần còn ghé tai tôi bảo nhỏ: Có thường xuyên thông tắc mới

tránh được bệnh già hay gặp là u xơ tiền liệt tuyến). Từ dạo đó, dường như tiềm năng về tình dục của tôi lại được khơi dậy mạnh mẽ lạ thường, dân gian có câu đàn ông đến khi nào cắt vào đầu gối không có máu mới thôi được chuyện ấy, chẳng sai. Dường như giờ đây chỉ còn cái vỏ là ông hiệu trưởng mô phạm ngày xưa, cái ruột đã là một chàng trai đa tình, đa dâm của thời hiện đại. Và kể từ ngày đó tôi nhìn các cô gái, các nữ sinh trong trường cũng với một con mắt khác, con mắt của con dê cụ sáng sáng “kiểm duyệt” cả đàn dê cái non tơ trước khi đi ra đồng ăn cỏ. Thỏa mãn cho mình chưa đủ, mỗi khi có thời cơ tôi còn giúp các bạn bè xung quanh được như mình, nhất là với các vị quan chức có quan hệ công tác, quan hệ nhờ vả. Trong chuyện này, tôi sớm ngộ ra rằng, ở giới quan trường, hễ anh nào năng động, thông minh, bẻm mép mà còn sức khỏe đều ham vui, ham của lạ cả. Sau mỗi cuộc tiệc tùng lễ lạt, là họ đãi đãi nhau món thượng hạng ấy. Sẵn tiền chùa đại gì không tiêu, không hưởng. Vấn đề là phải biết giữ mồm giữ miệng cho nhau, tuân thủ cái nguyên tắc ăn vụng chùi sạch mép thì mới lâu bền. Nhưng tôi còn là loại mèo già hóa cáo. Tôi luôn lén giở thủ thuật quay cóp cảnh làm tình đối với một số đối tượng mình dẫn vào đời có quyền có chức kiểu như Huy Tuấn, âu đó cũng là điều cực chẳng đã, quân tử phòng thân, tiểu nhân phòng bị gậy mà thôi.

2

Huy Tuấn đây người hơn ngày xưa một chút, song vẫn giữ được sự trẻ trung nhanh nhẹn khi tiếp xúc và với tôi cậu ta vẫn tỏ ra rất trọng thị. Vậy là đã mấy năm tôi và cậu không gặp lại nhau. Thời kỳ đầu trở về cơ quan cũ, năm nào vào ngày Nhà giáo Việt Nam cậu chẳng đến tận nhà tôi thăm hỏi, biếu quà. Năm nào đến ngày giỗ Đỗ Quyên cậu chẳng đi cùng vợ đến thắp hương tại nhà tôi. Cậu luôn có câu cửa miệng mỗi lần gặp lại: Nếu không phải thầy là người hướng dẫn trực tiếp, em không thể được như ngày hôm nay. Công thầy lớn lắm. Trong số gần một chục cao học tôi hướng dẫn trực tiếp, thì Huy Tuấn là người ngay từ đầu đã không làm một tí chuyên môn nào có liên quan đến nội dung học ở đại học và luận văn tiến sĩ, dường

như những thứ đó chỉ đơn thuần là cây cầu để cậu bước từ bờ bên này của chuyên môn đơn thuần sang bờ bên kia thuộc địa hạt của những hoạt động chính trường. Quả cái học vị đã phát huy hiệu quả rõ rệt cho đường công danh của cậu. Gần đây thành phố còn ra nghị quyết: bất luận ai là cán bộ đầu ngành phải có bằng tiến sĩ. Người đã tốt nghiệp đại học, còn tuổi để đề bạt cố làm cho được tiến sĩ đã đành, người chỉ có bằng tốt nghiệp đại học qua học hàm thụ, học từ xa kiến thức lờ mờ mới khở, cũng phải cố, không có kiến thức thì dùng tiền mua kiến thức, không có sự thông minh trời cho thì dùng tiền mua thông minh của người khác, lo lót đủ kiểu để cuối cùng cũng có được cái bằng cho hợp với sự chuẩn hóa cán bộ. Trong lúc nhiều người vất vả vạy để có cái bằng và chỗ đứng trong quan trường, thì cậu ung dung nhàn nhã bởi đã đi trước thời đại, nên cơ hội thăng tiến như điều gặp gió, rồng gặp mây. Cậu theo đúng được như lộ trình mà người cha đã vạch, ngay cả sau khi ông nghỉ hưu (Ông Bộ trưởng hơn tôi một tuổi). Mấy năm nay cậu được điều về cơ sở theo luân chuyển cán bộ, hằng năm không có điều kiện đến thăm tôi nữa. Và lại, tôi là người có một thứ bản năng tự vệ đến kỳ cục, khi đã ra khỏi vòng cương tỏa của chính trường rồi, khi chỉ làm chuyên môn thuần túy vẫn luôn để mắt dè chừng những kẻ có chức sắc chung quanh bởi một suy nghĩ cũ mèm: họ sẽ không từ thủ đoạn nào đạt được mục đích, tốt nhất là “kính nhi viễn chi”. Cậu học trò bị tai tiếng từ hồi biệt phái sang Viện đã xa đến cả chục năm rồi, vẫn còn làm tôi phải cảnh giác dẫu cậu có ngoan, có tốt, có kính thầy đến mấy. Nay sự việc xảy ra với Diệu Thúy, ở một nơi còn quá xa lạ thế này, không thể không nhờ đến cậu, mà tôi vẫn chưa hết ái ngại. Nhưng cậu thì luôn có thiện chí. Khi nghe trong điện thoại tôi nói sẽ đến gặp ở tại cơ quan trong vòng ít phút nữa, cậu tỏ ra mừng rỡ, bảo là ngay từ giờ sẽ gác lại mọi việc để

tiếp thầy.

Từ xa tôi đã nhận ra cậu, đang đứng ở cổng sát đường chờ sẵn. Ông xe ôm có lẽ cũng đã quen mặt vị quan đầu tỉnh này, ngoái lại thán phục bảo

với tôi: “Hóa ra bác là cán bộ cấp của trung ương, giả dạng thường dân về đây thị sát tình hình”. Tôi vừa tụt khỏi yên xe, Huy Tuấn đã chạy đến tay bắt mặt mừng, còn bảo thầy về đây cứ gọi điện trước, em cho xe về thành phố đón tại nhà riêng, chứ việc gì phải đi xe ngoài vất vả thế này.

Phòng làm việc của Huy Tuấn rộng rãi, bài trí ngăn nắp, có chủ ý đâu ra đấy. Lọ hoa tươi đặt trên bàn nước. Có mấy bức màu dầu nhái tranh Van Gogh treo trên tường (Tôi biết đấy là tranh của danh họa trường phái ấn tượng người Hà Lan, vì tôi vốn yêu thích hội họa và ở nhà có hẳn bộ sưu tập về Van Gogh khá đủ, tất nhiên toàn là tranh in phiên bản). Đặc biệt, phía sau bàn làm việc của cậu có một tủ kính lớn đầy ắp những cuốn sách dày cộp, bìa cứng, qua gáy sách có thể nhận ra đó là những trước tác kinh điển của K.Marx, F.Engels, V.I.Lenine, Hồ Chí Minh. Thấy tôi nhìn tủ sách với sự tò mò, Huy Tuấn bảo, thầy ạ ở đây không có sách chuyên môn đâu. Giờ em phụ trách mảng tuyên huấn, văn hóa, giáo dục, phải đọc các trước tác này mới đi giảng bài, nói chuyện thời sự được. Thầy ạ, trình độ dân trí bây giờ cao lắm, không nói có sách mách có chứng sẽ chẳng ai tin, chẳng ai nghe đâu. Nghe vậy tôi bảo ngay, thầy thì chưa bao giờ đọc hết được một quyển thuộc loại sách kinh điển ở đây, có lẽ thế nên lý luận kém, không làm lãnh đạo được. Buột miệng mà nói thế, chứ tôi đâu có ý gì, có thể làm Huy Tuấn chạnh lòng chẳng. Về mặt cậu vẫn thản nhiên, hai tay cầm chén cung kính mời tôi uống nước trà, còn cười bảo, thầy khiêm tốn nói vậy thôi, chứ thầy là cây đa cây đề trong giới khoa học nước nhà, ai chẳng kính nể cả về lý luận lẫn thực tiễn. Em mời thầy ở đây chơi vài ngày, em sẽ đưa đi thăm, giới thiệu với các vị chức sắc đứng đầu đảng, chính quyền của tỉnh, đi thăm thú các thắng cảnh địa phương, thầy cũng phải biết thêm những món đặc sản miền sơn cước này nữa. Khi nào thầy về sẽ có xe đưa tận nhà. Nghe cậu học trò nói tôi cười bảo, không nhất thiết phải chu đáo quá thế. Rồi tôi hỏi thăm cậu qua loa về công việc và hướng công tác mới khi mãn nhiệm tại địa phương, sau đó vào việc luôn.

- Anh biết chủ tịch huyện P. Lưu Văn Đăng chứ? Tôi hỏi.

- Vâng ạ- Huy Tuấn nhìn tôi hỏi lại- Thầy quen biết anh ấy?

- Chưa gặp bao giờ. Nhưng tôi đã gặp cô con gái anh ấy tên là Diệu Thúy trên thành phố. Đang làm một cái việc rất tồi tệ.

Huy Tuấn tỏ ra ngạc nhiên thực sự. Anh nói, thường xuyên làm việc với huyện P, với chủ tịch Đăng, vì đây là huyện thí điểm của tỉnh về đổi mới văn hóa, giáo dục. Cũng biết ông ấy có hai cô con gái, cô lớn vừa đi Úc, cô bé đang học lớp 12. Thầy vừa nói đó là cô ở nhà đấy. Vậy là cô ấy bỏ học. Về thành phố làm việc gì rất tồi tệ ạ?

- Tôi tình cờ gặp cô ta thôi- Tôi nói- Tại một ổ điểm.

- Vậy ư! Huy Tuấn nhíu đôi mày nhìn tôi, rõ ràng rất quan tâm đến điều tôi vừa nói- Thầy biết chỗ cô ta đang ở?

- Phải rồi. Chính vì thế tôi lên đây, trước hết muốn báo cho ông ấy để sớm đón con về. Tôi còn thắc mắc, tại sao con một nhà tử tế như thế lại bỏ đi bụi? Tại sao một cô gái còn trẻ, được giáo dục của gia đình và nhà trường lại cam tâm làm cái việc như bản ấy. Gặp anh, cũng là muốn anh đưa sang nhà ông chủ tịch huyện nọ để nếu được thì tìm hiểu thêm cho biết ngọn ngành.

- Được ngay thôi ạ. Nói rồi Huy Tuấn giở điện thoại di động trong túi, bấm gọi: “A lô. Anh Lưu Văn Đăng đấy ạ. Anh đang ở đâu? Vâng. Tôi có việc cần gặp anh gấp. Đến ngay bây giờ nhé”.

Tôi nhìn Huy Tuấn hỏi:

- Không biết anh đã gặp cô con ông Đăng lần nào chưa?

- Em chỉ nghe nói, chứ chưa gặp.

- Gương mặt, dáng người giống hệt Đỗ Quyên hồi trước khi nó mất mới lạ chứ. Tôi nói tiếp.

- Thế ạ! Huy Tuấn ngạc nhiên, hỏi lại-Giống hệt ạ?

- Vì quá giống- Tôi nói- như hai chị em sinh đôi vậy. Có lúc mình còn lẫn lộn nghĩ đây là kiếp luân hồi của Đỗ Quyên chăng. Giống lúc Đỗ Quyên mười tám tuổi, hồi anh mới biệt phái về Viện ấy. Cũng có lẽ vì thế mà tôi quan tâm hơn, muốn hiểu kỹ hơn gốc gác của cô bé này, mong sớm cứu nó ra khỏi vũng bùn nhơ.

Huy Tuấn đến cạnh bàn làm việc, rút từ trong ngăn kéo ra một tấm ảnh, đưa cho tôi bảo:

- Đỗ Quyên năm ấy đây ạ.

Tôi giật mình khi cầm lại tấm ảnh của con gái, nhận ra ngay đó là ảnh nó chụp vào hôm sinh nhật trước ngày gặp nạn không lâu. Phía sau bức ảnh có dòng chữ tròn trĩnh cùng chữ ký quen thuộc của nó “Tặng anh. Tuổi 18 vô tư lự”. Tôi bồi hồi. Nếu đặt tấm ảnh bây giờ của Diệu Thúy, cũng mặc áo giống của Đỗ Quyên, chụp cùng góc độ, ánh sáng, chắc chắn cả tôi và Huy Tuấn cũng khó mà nhận ra ai là ai. Tôi trả lại Huy Tuấn cái ảnh và hỏi đi được chưa? Anh nói được ngay thôi ạ, em đã hẹn với anh Đăng rồi. Giờ ta đến thẳng trụ sở ủy ban huyện.

***

Lưu Văn Đăng là người khó đoán tuổi. Cái dáng hơi già. Béo, lùn bụng phệ, đi lại lạch bạch. Cái mặt, cái tóc thì trẻ. Mặt bầu, trắng trẻo, nhẵn nhụi, miệng luôn nở nụ cười, mái tóc đen nhánh, xoắn dày rủ vài lọn xuống trán nom khá giống với một nghệ sĩ biểu diễn thường xuất hiện trên tivi. Phòng chủ tịch huyện trên tầng hai, lúc tôi và Huy Tuấn đến đã thấy anh xuống chân cầu thang đón. Khi nghe Huy Tuấn giới thiệu tên tôi, mắt anh sáng lên, bắt chặt tay lần nữa, bảo: Thừa giáo sư, em thường nghe anh Huy

Tuấn kể nhiều về giáo sư, một học trò đích thực của Bác Hồ, em ngưỡng mộ lắm, không ngờ hôm nay lại được diện kiến thầy. Tôi bảo, anh nói thế là làm tôi ngưỡng đấy, chúng ta ai chẳng con cháu Bác Hồ. Chủ tịch Đảng lại bảo, bọn em sao dám so với thầy. Cũng xin phép cho em từ giờ phút này được gọi thầy là thầy, vì thầy là thầy của thầy em đây, tiến sĩ Huy Tuấn. Nói rồi anh ta cung kính mời tôi bước lên cầu thang trước.

Phòng làm việc của chủ tịch huyện Lưu Văn Đăng tuy không rộng rãi bằng phòng của Huy Tuấn, nhưng cũng có cách bài trí khá bắt mắt. Một tấm ảnh màu khổ lớn, anh đang tươi cười đứng cạnh một vị lãnh đạo cao cấp của trung ương có dáng bệ vệ, nghiêm cách được treo ở nơi đối diện cửa ra vào, hễ ai bước vào phòng là bức ảnh đập ngay vào mắt. Trên bàn làm việc ngoài biển hiệu tên, chức vụ, phía bên cạnh còn cắm một lá quốc kỳ nhỏ. Tủ sách được bố trí vuông góc sát với bàn, ngụ ý chủ nhân có thể đang ngồi làm việc cần tra cứu gì thì chỉ việc với tay là lấy được cuốn sách cần tìm trong đó. Cũng toàn là trước tác dày cộp, mới tinh cả. Chủ nhà hồ hởi mời khách ngồi vào phía góc phòng có đặt bộ bàn uống nước, cô phục vụ đã pha sẵn chè, thuốc, còn có đĩa bánh kẹo to ụ bên cạnh. Bàn ghế toàn loại gỗ gụ được chạm khắc tinh xảo có khảm xà cừ, đánh vec-ni bóng lộn. Lúc ngồi vào bàn tôi mới phát hiện một bể cá khá lớn đặt ngay dưới tấm ảnh kia, trong bể chỉ có một con cá mình dài như lưỡi đao, vẩy bạc đang bơi lặng lờ. Bắt gặp cái nhìn của tôi, chủ nhà nói ngay, đấy là do thầy phong thủy xếp đặt cho em đấy. Muốn tụ thủy, tụ khí để công việc hanh thông phải có đôi thanh long hỗ trợ, thầy ạ. Bơm ô-xy thường xuyên, có sưởi ấm mà không hiểu sao hôm rồi đợt gió mùa đông bắc vừa về là một con đã phồng bụng nổi bệnh. Em đang tìm thay mà chưa được. Loại này chục triệu đồng một con ở tỉnh này không có, phải dưới xuôi mới có. Thú thật với thầy em cũng hơi lo, người ta bảo nuôi thanh long để cầu tài, cầu lộc, bị chết dễ gặp xui xẻo lắm.

Đến đây Huy Tuấn vào đề ngay:

- Anh Đăng ạ. Thầy Phan Lãng về đây là có một việc liên quan đến gia đình anh đấy.

Vẻ mặt chủ nhà đang vui vẻ bỗng thất thần, nhìn tôi và im lặng chờ đợi. Tôi hỏi ngay:

- Cháu Diệu Thúy đã về đến nhà chưa?

- Chưa ạ- Lưu Văn Đăng nhìn tôi lắc đầu.

- Cách đây hai hôm, tôi đã gặp cháu ở Phong Vị Quán, một ổ mại dâm ở thành phố.- Tôi nói và rút trong túi ra tờ giấy đã gấp lại- Đây là địa chỉ quán, số điện thoại của anh công an hộ khẩu khu đó. Không biết có chuyện gì mà đến giờ cháu chưa về. Anh chị nên đến đón cháu về sớm đi.

Lưu Văn Đăng mặt tái nhợt, tay run run khi nhìn vào tờ giấy. Rồi anh rút điện thoại, nói với tôi câu “xin lỗi”, đứng lên đi ra phía ban công gọi điện. Khoảng chục phút sau quay trở vào, anh nói giọng khàn hẳn:

- Anh công an hộ khẩu bảo, đã hai ngày nay không thấy Diệu Thúy đến quán. Có khả năng thấy động nó đã bỏ trốn.

Tôi thất vọng quá đỗi. Vậy là Diệu Thúy nhất quyết bỏ nhà, nếu nó muốn về thì ngay sau hôm gặp tôi cho tiền đã về rồi, sự khuyên giải của tôi lúc đó với nó chẳng có nghĩa lý gì. Hôm đó sau lúc biết được tên tuổi, địa chỉ gia đình nó, tôi còn như trút giận vào anh công an khu vực Phong Vị Quán. Một ổ mại dâm rành rành trước mắt mà các anh vẫn để yên vậy sao? Bố ơi, anh công an nói với giọng của người biết có lỗi mà chẳng thể làm được gì hơn, sếp cứ lời báo cáo của bọn con thì con biết làm gì được. Thành phố này có phải chỉ có một Phong Vị Quán đâu, hàng trăm, vài trăm chứ chẳng ít, có dẹp hết được không? Mà có dẹp thì cũng như cóc bỏ đĩa, xóa chỗ này thì chỗ khác thôi. Dẹp cả các sếp còn đâu khoản tiền chủ các quán lo lót cho nữa. Dẹp, ngành du lịch dịch vụ của thành phố có khách đến khách sạn, nhà nghỉ nữa không? Bố chỉ đơn thuần dựa vào đạo lý, đạo đức

thấy chướng tai gai mắt mà quát bọn con như vậy, chứ chúng con cũng có nỗi khổ tâm riêng, có những cần cá riêng bố nào hiểu thấu được. Cũng vì bát cơm manh áo cả. Chủ quán, bóp tại chỗ, bóp các tỉnh về, sếp, lính tất tật đều cần tiền, đều khát tiền. Một vòng luẩn quẩn, khó gỡ lắm bố ơi. Rồi anh công an hộ khẩu còn hỏi về chức vụ và nơi tôi đang làm việc, nghe xong anh kêu lên như bỗng nhiên tìm được cái cớ để phản công lại: Bố đi Tây, đi Tàu nhiều mà chẳng thông cảm cho việc của bọn con gì cả. Nhiều nước còn cho phép hành nghề mại dâm công khai kia mà. Quan hệ tình dục chỉ đơn thuần là giải trí thư giãn thôi, có nhu cầu thì có dịch vụ đáp ứng, chứ không quy vào vi phạm đạo đức hay pháp luật. Ở ta chưa cho phép, nhưng người có học như bố cũng nên nhìn chuyện này phiến phiến thôi chứ. Anh ta đã nói vậy, tôi chẳng còn gì để nói thêm nữa...

- Nhà em và cậu em em đang trên thành phố đã cả tuần nay, thầy ạ- Lưu Văn Đăng nói với tôi- Em cũng vừa báo cho hai người đến ngay Phong Vị Quán tìm hiểu thêm, biết đâu lại có manh mối chỗ nó đang lẩn khuất.

- Vì sao nó bỏ nhà đi? Tôi hỏi.

- Thấy nó học sút, em và nhà em- Lưu Văn Đăng nói, mái đầu xoắn cúi xuống một cách mệt mỏi- mắng có vài câu, nó không phản ứng lại, lẳng lặng vào buồng ngồi. Đến khi em và nhà em vừa đi làm, nó cũng xách va ly ra bến xe luôn. Nửa ngày không thấy nó về, gọi điện liên tục không thấy trả lời, nó đã thay sim, em và nhà em bỏ đi khắp thị trấn, thị xã cũng không thấy. Quần áo tư trang thường dùng nó mang đi cả, cũng đoán nó bỏ nhà đi chơi đâu đó. Em ngại nhà trường biết cháu bỏ học vô kỷ luật thế, còn đến nói với thầy hiệu trưởng là cháu bị ốm xin phép nghỉ một tuần. Em và nhà em nhận định: có thể nó bỏ về thành phố cho khuây khỏa vài hôm rồi về thôi, chứ đâu biết nó đi làm cái việc tồi tệ như thế, nhục nhã như thế.

Xong anh ta ngừng lên nhìn tôi, mắt rơm rớm nói tiếp:

- Trước hết em cảm ơn thầy không quản đường xá xa xôi lặn lội lên tận đây báo cho bọn em biết tin về cháu. Nhất định bọn em sẽ tìm được cháu, đưa nó về giáo dục, dạy bảo.

- Nếu chỉ vì học sút, mắng có mấy câu đã bỏ nhà đi lâu như vậy- Tôi nhìn vào mắt vị chủ tịch huyện hỏi tiếp- thì cũng lạ đấy. Tôi hỏi thật, cháu ở nhà có chơi bời giai gái gì không?

- Không có chuyện ấy ạ- Lưu Văn Đăng nhìn tôi lắc đầu- Ở trường cháu không có tai tiếng gì, không là học sinh cá biệt, năm nào cũng lên lớp, hạnh kiểm tốt. Thế mới bất ngờ chứ ạ.

- Cháu có người yêu chưa?

- Hồi chị cháu còn ở nhà, có lần bảo nó yêu một cậu học trên hai lớp tên là Văn Nhân, nổi về hoạt động văn nghệ trong trường. Nhưng chỉ được một thời gian ngắn, cậu ta đã bị tai nạn xe cộ mất năm kia rồi. Sau đó không thấy nói nó yêu ai. Cũng không phải vì cái chết của người yêu mà nó chán nản, vì chỉ thấy nó buồn sau sự việc ấy một thời gian ngắn, rồi lại học hành sinh hoạt trở lại như

bình thường.

Huy Tuấn từ nãy đến giờ ngồi yên, mới góp vào câu chuyện:

- Thầy ạ, anh Đăng ạ. Theo em, bây giờ việc cần thiết nhất là phải đưa được cô bé ấy về ngay. Để lâu thêm phức tạp. Một mặt người nhà đi tìm, anh Đăng cũng nên báo với công an tỉnh ta, công an tỉnh bạn, nhất là công an thành phố kia đề nghị họ lưu ý phối hợp tìm giúp, cho họ ảnh và các thông tin cần thiết.

Tôi và Lưu Văn Đăng đều tán thành, chỉ còn cách ấy. Không khí trong phòng bỗng trầm xuống. Được một lúc, chủ nhìn khách nói, giờ trưa rồi, mời thầy và sếp đi ăn cơm cùng em. Anh ta dẫn đến quán “Ngon”, cái nơi

mà sáng nay bà chủ quán nước đã nói với tôi, tất nhiên được đãi ê hề các món thịt thú rừng như cầy vằn, nhím, lợn cỏ và rượu ngâm tay gấu. Quán ngon, mà ăn chẳng ngon, chỉ bởi tâm trạng ai cũng đang bồn chồn, lo lắng về đứa con gái nông nổi bỏ nhà đi hoang của ông chủ tịch. Trong lúc ăn uống, Lưu Văn Đăng còn hỏi thêm Huy Tuấn về chuyện sắp tổ chức lễ kỷ niệm mười năm đổi mới giáo dục của huyện P. Huy Tuấn bảo đã làm việc với Viện Thi đua khen thưởng rồi, khả năng chỉ được Huân chương Lao động hạng ba thôi, chưa thể có ngay hạng nhất hay nhì được. Đăng gặng: Chi nặng tay hơn có được không? Huy Tuấn lắc đầu. Vị chủ tịch huyện liền quay sang tôi, cười bảo: Kiểm được cái huân chương cũng tốn khối ra đấy thầy ạ. Tôi ngạc nhiên hỏi lại: Tưởng thành tích thế nào thì khen thưởng thế chứ? Huy Tuấn nói chen vào: Về nguyên tắc thì thế, nhưng cũng phải chạy cửa sau cho nhanh thầy ạ. Sau bữa ăn Huy Tuấn đưa tôi về ở nhà khách ủy ban. Lúc chia tay tôi nói với Lưu Văn Đăng: Có thể còn nguyên nhân nào khác nữa làm con bé phần chí, đừng đừng bỏ đi như thế. Có tìm đúng nguyên cớ thì khi Diệu Thúy về mới có cách khuyên giải cho nó nghe. Anh ta nhìn tôi với ánh mắt buồn rười rượi, gật đầu lia lịa cho qua chuyện: Vâng! Vâng ạ!

3

Chuyến thăm quan trọn gói cả ngày do công ty du lịch tổ chức từ hang Đầu Gỗ đến đảo Ghecman Titốp làm tôi hơi mệt, chiều về lại nơi khách sạn do Quang Hanh tìm cho, ăn uống bữa tối qua loa, xem tivi được một lát là lăn ra ngủ. Nửa đêm, bỗng choàng tỉnh giấc vì một cơn ác mộng. Tôi đang đứng trên bờ đá cao của hòn đảo nhỏ, bỗng có người vỗ vai, quay lại, chính là anh Văn Nhân. Tiếng kêu của tôi như bị hụt hơi: Anh còn sống ư? Anh rầu rĩ bảo, các em bỏ anh, anh cô đơn quá! Thì anh đang đến với em đây, tôi nói. Đến mà chẳng thể gần gũi như ngày trước đâu, vì anh thành người âm, em là người dương, âm dương cách biệt. Em giúp được gì cho anh? Tôi hỏi. Em mà không giúp thì anh còn sa xuống địa ngục nữa, có mười tám tầng địa ngục cơ mà, anh nói. Cái số em cao lắm, dữ lắm, anh em ta khắc

nhau, nên sống với nhau như vợ chồng gần có vậy là thế nào cũng có một người yếu mệnh. Giờ muốn giúp anh khỏi sa xuống địa ngục sâu hơn, em phải đi theo anh đến gặp Diêm Vương xin cho linh hồn anh được cất lên. Đi ngay bây giờ! Nghe anh nói thế tôi sợ co rúm người, mồ hôi tóa ra đầm đìa. Tôi nhất quyết không chịu đi, van xin: Đừng oán em, đừng ám em nữa, được không? Anh ta cười nhe hàm răng lởm chởm trắng tợn, hai hố mắt sâu hoắm, trở thành con ma thực sự rồi chứ đâu còn là một chàng ca sĩ đẹp trai ngày nào. Con ma bảo: Phải đi! Nói xong nó đẩy mạnh cả hai bàn tay về phía trước, một luồng khí lạnh buốt thổi tới làm tôi chới với ngã ngửa rơi tòm xuống biển...

Biết chỉ là ác mộng, mà tim tôi vẫn đập thình thịch, tỉnh dậy nghĩ vẫn nghĩ vợ sợ đó là điềm xấu báo trước. Hóa ra từ dạo Văn Nhân bị chết bất đắc kỳ tử, hồn ma vẫn ám tôi, cố níu kéo tôi cùng xuống địa ngục. Tôi bỗng thấy rợn người, lơ lửng giữa một nơi xa lạ thế này. Nghĩ lại mới thấy quả là mình đang bị ma đưa lối quỷ dẫn đường, nửa tháng qua tôi đã tự đầy đọa thể xác và tâm hồn mình, có khác gì sống ở địa ngục trần gian! Tôi bỏ nhà đi cũng vì quá giận bố, quá thất vọng về ông ấy và lo cho chị Bích Thuận thôi, chứ đâu nghĩ mình sẽ làm điếm.

Sự việc âm ỉ từ cách đây gần hai năm, khi tôi vừa lên lớp chín và chị Bích Hường nhà tôi có học bổng ở Úc. Hôm đó, buổi sáng cả nhà về thành phố, ra sân bay tiễn chị Bích Hường đi du học. Buổi chiều trở về đến thị trấn thì trời đã nhập nhoạng tối, tôi xin phép bố mẹ cho đến nhà chị Bích Thuận chơi và ngủ lại sáng hôm sau về. Nói đến ngủ đêm tại nhà chị Bích Thuận, ngay trên xe mẹ tôi đã giãy lên: Không được gần gũi cô ta nữa, mẹ nghe nhiều tai tiếng về nó lắm rồi đấy. Bố tôi lúc ấy đang ngủ gà ngủ gật ở ghế trên như choàng tỉnh, không biết có nghe được trọn câu của mẹ không mà đã can dự vào chuyện ngay. Chẳng điều tiếng gì sất, ông vốn có thói quen hay nói ngược với lời bà, lần này cũng không phải là ngoại lệ. Bích Thuận chơi thân với cả hai chị em con Thúy từ mấy năm nay, chứ có phải mới quen biết nhau đâu mà điều với tiếng. Mẹ tôi tất nhiên là không chịu

nhường một li: Nhưng ông có nghe người ta đồn là nó hay đi lãng nhãng không? Miệng thế gian như làn sóng biển, chấp gì, bố đáp trả. Mẹ vẫn không chịu: Gần mực thì đen gần đèn thì rạng đấy, cái Hường nó học giỏi, ít chơi bời thì không ảnh hưởng, đằng này lại chơi với cái đứa học dốt, đua đòi...

Ô tô đang trên đường về nhà, tuy anh lái xe là người của ủy ban huyện chuyên lái cho bố tôi, song chuyện trong nhà mà bố mẹ cứ chằng chịu nhau như vậy, phô cả ra thật bất tiện. Tôi nói: Con xin bố mẹ đấy, về nhà hằng nói có được không! Chị Bích Thuận đang buồn vì thi đại học không đậu, con đến ngủ chơi với chị ấy một đêm, an ủi chị ấy có sao nào mà phải làm ầm ĩ lên như thế. Bố, mẹ tuy ngồi im song tôi biết vẫn không chịu nhau. Một thầy tướng số tử vi, hôm ấy không biết đến từ đâu mẹ mời về nhà (lúc đó bố đang ở cơ quan) có cả tôi ngồi cạnh, chẳng đã phán: Cái số anh chị hễ nói với nhau là ông chẳng bà chuộc, nhưng thế mới ở được với nhau, anh lửa sấm chớp, chị nước sông dài, tuy nước kỵ lửa, nhưng không dập tắt được nhau mà còn hỗ trợ nhau, anh lên được là nhờ có chị đứng sau. Nghiệm ra, thầy nói chẳng sai. Tôi thì thiên về bố hơn, dù sao bố cũng có chức sắc, có trình độ, chứ mẹ hay ghen bóng ghen gió, không tin tưởng ở sự chung thủy của bố nên lúc nào cũng nghi ngờ thành mất khôn.

Tôi đến ở chơi với Bích Thuận một đêm, cũng là muốn làm sáng tỏ điều nghi vấn như lời mẹ vừa nói ra. Nhiều xì xào đồn đại đã đến tai tôi, tin sao được. Ông hiệu trưởng trường chị ấy vào hàng cha chú, chỉ kém ông bố chị có vài tuổi, làm gì có chuyện loạn thế! Trường lại là trường điểm của tỉnh, quan trên nhìn xuống người ta trông vào, trước hết hiệu trưởng phải giữ gìn danh tiếng của trường chứ. Hồi Bích Hường còn ở nhà, có lần tôi đã hỏi về những đồn đại không hay về Bích Thuận, chị ấy lắc đầu bảo, đấy là chuyện riêng tư của người khác tôi không quan tâm, Thúy chỉ nên quan tâm đến việc học của mình thì hay hơn đấy. Bà chị tôi tính vẫn vậy, dừng dừng trước chuyện của người khác, ngay đến cái chết bi thảm của anh Văn Nhân, chị cũng chỉ xúc động chút xíu rồi quên ngay. Có lần bố tôi nói: Con nên

học cái tính mục đích cao của chị con, biết bỏ ngoài tai những lời đàm tiếu, đó cũng là đặc tính của con người hiện đại đấy. Tôi không thể làm người hiện đại được sao, khi vẫn quan tâm tới vô số chuyện đời, còn nhẩy xếch lên khi có ai đụng chạm đến mình, đến người thân của mình. Chả là vài ngày trước, tôi được một chị bạn học cùng lớp với Bích Thuận ở trường thị xã rủ tai: Em thân với Bích Thuận có biết vừa xảy ra một chuyện động trời không? Tôi bảo không. Chị khẳng định, Bích Thuận đi lại thường xuyên với ông hiệu trưởng Dương Tiến và vừa bắt gặp hai người tắm chung với nhau ở khu du lịch suối nước nóng Yên Bình đấy. Đừng dựng chuyện! Tôi mắng mỏ chị kia liền. Ông ấy bằng tuổi bố, lại là thầy trò đời nào có chuyện ấy. Chị kia bảo: Lúc đầu chị cũng nghĩ như em, nhưng đây là do một đứa trẻ học ở xóm chị cung cấp thông tin. Nó bảo chính mắt bà cô nó thấy Bích Thuận cặp kè với ông hiệu trưởng ở mỏ suối nước nóng. Không có bằng chứng, lại nghe bắc cầu thế không thể tin được, tôi cực lực phản đối. Chị “buôn dưa lê” kia vẫn kiên nhẫn kể tiếp. Bà cô đứa con gái trẻ học ở thị xã là nhân viên bán vé ở mỏ suối khoáng Yên Bình. Chính tay bà xé hai vé đưa Bích Thuận, lúc cô ta vào mua có một mình, còn thầy hiệu trưởng tránh mặt đứng ngoài. Rồi Bích Thuận vào trước ở phòng tắm ấy, lát sau thấy thầy hiệu trưởng mở cửa cũng phòng ấy. Hai người ở trong đó đến gần một giờ, lúc ra vẫn cô nàng ra trước, mười phút sau đến lượt con dê già. Sao bà cô chị ấy biết con dê già chính là thầy hiệu trưởng? Tôi vặn. Thì hồi khai giảng, bà cô chẳng đưa cháu gái lên thị xã tìm nơi trọ học, có dự buổi gặp mặt đầu niên học của nhà trường với phụ huynh học sinh mà. Ông Dương Tiến thì cả tỉnh này ai chẳng biết mặt. Bà cô kể lại với đứa cháu gái, còn dặn: Cháu phải có ý tứ giữ gìn mỗi khi con dê già ấy gọi lên gặp riêng đấy nhé. Bà còn rửa hai người là phường mèo mả gà đồng. Dầu mồm bảo với chị kia là không tin, song thâm tâm tôi đã có chút nghi ngờ, vẫn muốn hỏi lại chính chị ta cho ra nhẽ. Tối hôm đi sân bay về, tôi ngủ cùng giường với Bích Thuận, kể lại chuyện của bà cô đứa cháu gái đang trọ học ở thị xã, chị ta nhẩy thách lên: Nó nói thế mà mày cũng tin được à? Cái đứa buôn chuyện với mày mặt mũi xấu như ma chẳng ai ngó ngang, nó ghen với chị đấy nên đặt điều khi thấy chị được các thầy quý, thầy hiệu trưởng bằng tuổi

bố chị cơ mà. Nghe bà chị nói thế, tôi thở phào nhẹ nhõm, bảo: Em cũng không tin, nhưng trong lòng vẫn cần cá nên hôm nay mới hỏi trực tiếp chị. Chị nói vậy là em yên tâm rồi. Nhưng đến một lần kia, tôi mới biết mình là đứa cả tin, Bích Thuận đã lừa tôi và lời rỉ tai của chị bạn học cùng lớp là đúng sự thực. Hôm đó Bích Thuận đi nạo thai (thai đã được hai tháng) tại một cơ sở làm chui ở bìa rừng sát thị xã, trên đường trở về bỗng máu ộc ra làm chị ta phải ngồi dựa vào gốc cây bên đường mà gọi điện cho tôi đến cứu. Chị còn dặn, không đi xe máy đến, mà gọi taxi. Đến nơi tôi thấy mặt chị nhợt như sáp nến, nằm lả trên bãi cỏ, đũng quần sũng máu. Tôi vội dắt xe máy của chị đến gửi một nhà gần đấy, rồi cùng lái xe xốc chị lên taxi, phóng thẳng đến bệnh viện tỉnh. Nằm trên băng ca đưa vào phòng cấp cứu chị đã ngất xỉu, bác sĩ bảo, chậm ít phút nữa là ra hết máu, không cứu được. Một ngày sau chị mới tỉnh. Nhìn tôi chị thều thào: Lúc ấy chị chỉ nghĩ đến em, nên gọi. Cái số chị chưa chết nên em đến kịp. Tôi liền hỏi: Sao chị không gọi điện cho người ta? Chị lắc đầu, bảo người ta đang đi thăm quan ở thành phố Hồ Chí Minh. Ai? Tôi hỏi tiếp. Chị nhếch đôi môi tái nhợt không ra cười, không ra mếu, mãi sau mới thều thào: Là ông ấy đấy. Ông hiệu trưởng á? Tôi lại hỏi. Chị gật, nước mắt ứa ra bên khoé mắt, rồi lại ngủ thiếp đi. Sự chữa đẽ sa sây của đàn bà lạ thế, các cụ bảo: chữa cửa mả, nhưng các cụ còn ví von: như cái ao bèo tấm ấy mà, rồi sau đó lại phẳng lặng đâu vào đấy. Chị không còn rong huyết, tinh táo, hồi phục, vài ngày sau xuất viện, trước đấy tôi không còn cách nào khác, đã về nhà báo với bố mẹ chị, để ông bà vào chăm sóc và trả tiền viện phí. Biết là bố mẹ chị rất đau lòng, nhưng ở đời tốt đẹp phô ra xấu xa đậy lại, mẹ chị gọi riêng tôi ra nói: Hai bác rất cảm ơn cháu đã đến kịp thời, nay tai họa đã qua, có làm ầm ĩ kiện cáo người kia cũng chẳng được gì, chỉ thêm xấu mặt con mình, xấu mặt nhà mình. Bác cũng mong cháu giữ mồm giữ miệng cho chị. Khi chị đến được lớp, thì cũng là lúc đoàn thăm quan phương pháp dạy và học ở các tỉnh phía Nam do hiệu trưởng Dương Tiến dẫn đầu mới về, tôi không biết chị có kể lại giờ phút cái chết cận kề ấy với ông ta không, nhưng mối quan hệ giữa hai người hình như vẫn chưa chấm dứt hẳn. Với tôi thì sau lần này, chị không giấu giếm điều gì về những gian dứ với ông ta nữa.

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 3

1

Hơn bốn mươi năm về trước, ở vùng ven thị xã này có xóm Hòa Bình là nơi đại đội tôi trú quân trước khi đi B. Nay trở lại, quả đồi trồng bạch đàn liễu cuối xóm giờ đã phủ kín giống vải thiều mang lại nhiều lợi ích kinh tế, còn xóm đã lên phường, nhà lá không thấy, chỉ có nhà mái bằng hai, ba tầng san sát. Ngày ấy Kim Thanh cùng cô bạn đạp xe gần một trăm năm mươi cây số từ Hà Nội đến tận đây thăm tôi. Đầu giờ chiều hôm đó chúng tôi đi “rèn”, mỗi người theo quy định phải đeo cả chục viên gạch đỏ trong ba lô con cóc hành quân dã ngoại khoảng hai mươi cây số, luyện về thể lực cùng sức bền bỉ dẻo dai để chuẩn bị cho chuyến vượt Trường Sơn bổ sung vào chiến trường sắp tới. Vừa trở về xóm, mệt nhoài đang ngồi duỗi chân tay cho đỡ mỏi, tiểu đội trưởng đến báo: Phan Lăng, a- mi xinh tươi đến thăm cậu kìa! Tiểu đội tôi ngày ấy khi nhập ngũ hầu như cậu nào cũng đã có người yêu (lúc đó bọn tôi hay gọi bạn gái của nhau là “a- mi”, cũng chẳng cần biết từ đó có từ đâu) và các nàng đều đã lặn lội đến thăm các chàng lính mới ở đây cả, riêng tôi chẳng có a- mi nào. Tôi và Kim Thanh cùng quê, cùng học một lớp. Không hiểu sao ba năm cấp ba, năm nào hai đứa cũng được xếp ngồi một bàn. Tôi vốn còi dí còi dị, học hết phổ thông cao có một mét rưỡi, nặng có bốn mươi nhăm cân, còn Thanh vóc người thanh mảnh, cân đối, mặt trái xoan khi cười có cái lúm đồng tiền nom khá duyên. Tóm lại, vẻ bề ngoài tôi chẳng có điểm gì mạnh, sao có thể với được những em xinh tươi như Kim Thanh cơ chứ. Nhưng Kim Thanh lại hay chủ động quan tâm đến tôi. Có hôm cô mang củ khoai nướng bọc trong mảnh giấy báo, giờ ra chơi hai đứa bẻ đôi bóc vỏ, chén ngon lành. Có

hôm cô mang cho tôi tờ giấy thăm mới tinh, bảo Thanh thấy Lãng viết xong không thăm, chữ in sang tờ bên bản cả vở. Năm đó tốt nghiệp cấp ba là được vào thẳng đại học luôn chứ không phải thi, tôi ghi nguyện vọng Đại học Bách khoa, còn Thanh chọn Trường Y Hà Nội. Nhưng nhà tôi mấy anh em trai chưa ai đi bộ đội, giấy gọi nhập ngũ lại đến trước giấy gọi đại học, tôi lên đường ngay, về trung tâm huấn luyện tân binh ở tỉnh Q này. Nghe tin Kim Thanh đến tôi hoàn toàn bất ngờ, tỉnh như sáo quên mỗi một, chạy vội ra đầu xóm đón cô. Vừa gặp, câu đầu tiên Kim Thanh như reo lên: Phan Lãng lớn phổng lên ấy, cơm gạo lính có khác! Quả tôi cao lên đến dăm, bấy phân sau ba tháng hè, rồi ba tháng luyện quân, quân trang mặc vừa khít, khoác khẫu AK gọn gàng, nom thực là lính chiến. Các cậu cùng tiểu đội nhìn tôi đứng với Kim Thanh cứ xì xào: A-mi của Lãng còi tiểu đội ta xinh ghê! Nghe thế tôi hơi sượng sùng, còn cô mặt cứ tỉnh bơ, cô đã là sinh viên năm thứ nhất của Trường Y rồi đấy. Cách ăn mặc của cô vẫn nền nã như dạo nào, hai dải tóc kết đuôi sam không lừng lững nữa, mà dài đến gấu áo nom rõ thướt tha. Buổi tối hôm đó sinh hoạt toàn trung đội xong, tôi xin phép trung đội trưởng đi chơi khoảng một tiếng. Chúng tôi lên quả đồi thấp ở cuối xóm, ngồi bên nhau dưới gốc cây bạch đàn liễu thân trắng muốt, cao vút. Đúng ngày rằm. Mặt trăng tròn vành vạnh như cái mâm bạc hiện ra sau đám mây, cả một vùng đồi núi, thôn xóm như được dát dải bạc ngời sáng lên trong phút chốc, lại thêm làn sương mù bảng lảng dưới chân đồi nơi chúng tôi ngồi thật thơ mộng. Tôi hỏi: Sao Thanh biết mình ở đây mà đến thăm? Cô ngáy dài: Lãng thật đáng ghét, đi mà chẳng báo, chẳng đến chào người ta. Nhưng người ta lên huyện đội hỏi là biết nơi đóng quân thôi khó gì. Thanh đến Lãng có bất ngờ không? Nghe cô hỏi, tôi quay sang nhìn cô. Dưới ánh trăng đôi mắt vốn to đen của cô như sáng rực lên, lòng tôi cũng lâng lâng một cảm xúc khó tả. Tôi nói nhỏ: Bất ngờ lắm. Tôi định cầm tay cô nhưng không hiểu thế nào lại theo phản xạ tự nhiên rút tay lại. Lát sau tôi bảo: Sắp đi B rồi, trong ấy dạo này chiến sự ác liệt lắm, Thanh ạ. Ác liệt thì mặc ác liệt, đi cứ đi chứ, cô nhúng nhằng nói và nhích lại ngồi sát thêm chút nữa. Năm ấy chúng tôi đều mười tám tuổi, tôi chỉ nghĩ với Thanh là thân chứ đâu đã phải yêu, mà có lẽ cô ấy cũng chỉ quý tôi thôi, trong lớp

thiếu gì đứa đẹp trai cao ráo để cô lựa chọn. Giờ mình lại sắp đi vào nơi bom đạn, biết sống chết thế nào. Nghĩ vẫn vợ, rồi tôi bỗng hỏi một câu rất chi là ngớ ngẩn: Thanh có người yêu chưa để Lãng mừng? Chắc hẳn lúc đó cô như bị dội một gáo nước lạnh, tôi thoáng thấy ánh mắt cô tối sầm lại. Thế rồi chúng tôi cứ yên lặng bên nhau hồi lâu, dường như mỗi người đang mãi theo đuổi ý nghĩ riêng tư nào đó. Sương xuống đã ướt nhèm cả tóc, tôi biết được điều ấy khi bất chợt vuốt tay lên mái đầu mình. Bỗng văng nghe tiếng keng của đơn vị báo đến giờ về lán ngủ. Kim Thanh quay sang nói nhỏ: Về thôi. Sáng hôm sau cô chia tay, đôi mắt nhìn tôi đầy thất vọng, tôi thì cho thế là mình đã có một hành động cao thượng, không muốn làm khổ thêm một người con gái ở hậu phương khi mình ra nơi mũi tên hòn đạn. Cô đi rồi tôi bỗng thấy lòng trống trải lạ lùng, như vừa bị mất một thứ gì quý giá lắm không bao giờ có lại được. Mấy cậu bạn trong tiểu đội thì bảo, cái số Lãng còi nhà ta thật đào hoa, người ta quá yêu cậu, không quản thân gái dặm trường tìm đến tận đây, mà trong số các a- mi đến đây, nhất vẫn là a- mi của cậu ấy. Tiểu đội trưởng còn tán sất sạt: Được ôm hôn a- mi xinh tươi dưới ánh trăng huyền ảo trên đồi bạch đàn liễu, nhất cậu rồi. Về sau khi vào chiến trường đã được một năm, lần ấy tôi bị thương nhẹ, mảnh bom phạt ngang bọng chân phải khâu mổ ở bệnh viện dã chiến, nằm cạnh một anh đại đội trưởng cũng bị thương. Tôi kể lại kỷ niệm với cô bạn học ngày ấy trên đồi bạch đàn, anh bảo, mình cũng xử sự với cô bạn gái cùng xóm hồi trước khi đi B hết như vậy. Giờ nhìn lại mới thấy mình khô khan, lý trí quá, có lẽ thế hệ chúng mình đều là một lũ quỳnh, một lũ trái tim sắt đá, có lỗi với chị em như thế cả. Năm 1972, tôi bị thương thêm một lần nữa ở mặt trận B2, lần này bị nặng hơn, được chuyển ra miền Bắc điều trị, an dưỡng. Hồi đó trên có chủ trương những ai đã qua chiến trường, được trở lại trường đại học thông qua thi tuyển. Tôi vừa dưỡng thương vừa tranh thủ ôn thi, đạt điểm cao nhất khóa ấy, được cử đi học ở Liên Xô. Năm đầu học ngoại ngữ trong nước, lúc đó Kim Thanh sắp ra trường và cô lại đến thăm tôi tại ký túc xá sinh viên. Cô vẫn tươi tắn như dạo nào, chỉ tóc không còn kết đuôi sam mà đã uốn gọn gàng, trông một lăm. Cô vừa chia tay người yêu, một bác sĩ học trước vài năm vì cô cho rằng anh ta giả dối, đã thề non

hẹn bẽ với nhau, còn đi lòng thòng với em khác. Tôi thì trái tim vẫn “sắt đá” như vậy, với cô bạn học cùng xóm mỗi lần gặp nhau chỉ là trân trọng và lắng nghe. Cô còn mấy lần đến thăm tôi nữa, cả khi cô đã ra trường về làm việc tại bệnh viện thành phố, mà tôi chẳng đối xử gì khác hơn là một tình bạn, tình đồng hương, đồng chí đơn thuần. Rồi cô đi lấy chồng. Tôi đến dự đám cưới, khi mọi người đã về cả, cô tiễn tôi ra cửa còn hỏi: Lãng đã có đối tượng chưa? Tôi bảo, đang bận bịu với việc chuẩn bị đi nước ngoài nên chẳng nghĩ gì đến chuyện ấy cả. Cô lại bảo: Lãng kén lắm. Tôi kén, hay tôi quá khô khan, quá lý trí, đều đúng cả thôi. Sang nước bạn học tôi tốt nghiệp loại xuất sắc, được chọn làm chuyển tiếp sinh, sau đó bảo vệ thành công học vị tiến sĩ được điều về Viện nghiên cứu công nghệ. Tôi gặp vợ tôi lúc đó đang là nhân viên phòng thí nghiệm của Viện, từ lúc quen đến khi cưới rất chóng vánh. Người ta nói vợ chồng là duyên số, là duyên nợ, chẳng sai. Vợ tôi là người hết lòng vì chồng con, song có lẽ do quá yêu chồng mà có tính cả ghen, hễ có người phụ nữ nào quen tôi dù chỉ là quan hệ công tác đơn thuần bà ấy cũng nghi ngờ. Một thứ ghen tuông tích tụ lâu ngày trở thành bệnh hoạn. Một lần vợ chồng tôi vào rạp xem phim, lại tình cờ ngồi liền dãy ghế với vợ chồng Kim Thanh, vợ tôi khó chịu ra mặt. Chả là càng già Kim Thanh như càng trẻ đẹp hơn. Về nhà vợ tôi vùng vằng bảo: Lần sau đừng bao giờ rủ người ta đi nữa; cái kiểu cổ tình so sánh người ta với người yêu cũ như thế thật chẳng hay hóm gì! Tôi bực quá cự lại: Người yêu cũ bao giờ? Chẳng phải tôi đã kể với bà hết mọi chuyện về cô ấy rồi sao. Việc gì cứ phải ghen bóng ghen gió, tự làm khổ mình thế! Trước khi bà ấy mất vài năm, tôi còn bị giày vò cũng vì những chuyện ghen tuông chẳng đâu vào đâu. Minh Nguyệt là tiến sĩ của một viện bạn, trong nhóm đề tài cấp Nhà nước do tôi chủ trì. Cô còn trẻ, khá xinh, đã có một con trai, chồng đang làm nghiên cứu sinh ở nước ngoài. Hôm đó cô đến phòng làm việc của tôi, nhờ chỉ dẫn cho một công thức. Đúng lúc hai người đang lúi húi giở cuốn sách chuyên môn bằng tiếng Anh, thì bà xã tôi đột nhiên xuất hiện ngoài cửa. Bà hầm hầm đi vào và bảo Minh Nguyệt: Thiếu gì giáo sư mà cô cứ đến phiền ông lão nhà tôi thế! Minh Nguyệt ngỡ ngàng, còn tôi thì ngượng chín mặt. Lại tiếp đến một chuyện nữa. Lần ấy tôi dẫn đoàn làm đề

tài cùng một ông thứ trưởng vào Thành phố Hồ Chí Minh, không biết có kẻ nào xấu chơi đến báo với vợ tôi là ông Phan Lăng cùng cô Minh Nguyễn đang ra sân bay sắp du hí phương Nam đấy. Thế là bà tức tốc thuê taxi đuổi theo. Tại phòng chờ, bà xông xộc đến chỗ cả đoàn đang ngồi, nhào mắt tìm cô tiến sĩ kia. Trong chương trình công tác đáng lẽ cô cũng đi chuyến đó, nhưng đến phút chót do cô bị cảm sốt mà phải trả lại vé. Bà chưng hửng, hơi ngượng, nói với anh em trong đoàn là có việc cần hỏi riêng tôi. Rõ giấu đầu hở đuôi, cần thì gọi điện thoại di động trao đổi việc gì phải làm vậy. Anh em trong đoàn đều biết bà có máu Hoạn Thư, nhưng nể tôi không nói ra. Tôi bực lắm song chẳng thể làm ầm ĩ trước đông người, mà đành cười gượng cho qua. Trở về sau chuyến công tác, buồn mà chẳng thể làm gì hơn là giữ im lặng kéo dài với bà. Rồi không thể chiến tranh lạnh mãi được, một lần tôi bảo: Nếu bà thấy tôi không chung tình thì cứ viết đơn ly dị, tôi ký. Bà liền bù lu bù loa vật vã, nói ông giả dối lắm, ông có mới nới cũ. Ký thì ký. Nhưng bà chỉ dọa, không ký. Ngày đó Đỗ Quyên đang học lớp mười hai, biết chuyện bất hòa của bố mẹ nó khóc, nói với tôi: Con đã bảo thẳng với mẹ, bố không có lỗi gì cả, chỉ vì mẹ quá đa nghi, luôn lo sợ mất bố mà hành động mù quáng như vậy. Bố mẹ ly dị thì con biết sống với ai? Tôi an ủi Đỗ Quyên: Vì con bố sẽ cố chịu đựng. Mẹ con thần kinh không khỏe sinh ra lẩn thẩn như thế, từ rày bố sẽ bỏ qua những chuyện ấy để giữ hòa khí trong nhà, được chưa. Đỗ Quyên đã tâm sự lại với mẹ thế nào đó, sau lần ấy bà có chuyển tâm tính, đỡ xét nét với tôi hơn. Không hiểu sao chuyện ghen tuông trong nhà, anh em Viện cũng biết, họ kháo nhau: vợ cấm sừng khổ đã đành, nhưng được vợ yêu quá như ông Phan Lăng cũng khổ không kém. Tổ ấm hạnh phúc của gia đình tôi vun đắp lại chưa được bao lâu thì tai họa ập đến. Thần kinh vợ tôi vốn đã yếu, sau cái chết thảm của Đỗ Quyên, bà bị sụp đổ hoàn toàn, thêm căn bệnh tim mạch, mấy lần ngất xỉu phải đi bệnh viện cấp cứu. Phút lâm chung trên giường bệnh, bà cầm tay tôi nói trong nước mắt: Em làm khổ anh nhiều quá, đến lúc này anh có tha thứ cho em không? Hai mươi năm sống với nhau, tình nghĩa vợ chồng sâu nặng, giờ phút tử biệt sinh ly đau lòng như vậy đâu còn có ý nghĩ hờn giận nào. Tôi áp tay vợ vào má mình, nước mắt cứ lăn chã rơi

xuống ướt đẫm các ngón tay gầy guộc của bà, nghẹn ngào: Em đi rồi, còn một mình anh biết sống ra sao đây!

2

Mới có hai ngày ở Hạ Long, tôi đã thấy buồn chán, không bạn bè, không biết chơi đâu nữa. Buổi sáng. Nghe có chuông điện thoại di động, tôi nhận ra ngay tiếng của Quang Hanh: Diệu Thúy à. Thăm thú vịnh có vui không? Đi những đâu rồi? Độ hai giờ nữa anh sẽ đến thành phố, gặp em nhé. Tôi cảm thấy thời gian trôi quá chậm, rõ ràng tôi mong chờ anh từng phút từng giây. Ở nơi lạ lẫm này, tôi chỉ có một người quen là anh, và lại anh từng là ân nhân của tôi, vậy là anh vẫn còn nhớ đến tôi.

Quang Hanh đến, anh vận bộ quân phục mới nom thật rắn rỏi. Anh kéo tôi ra một quán giải khát cạnh bờ biển ngồi nói chuyện. Gió biển thổi vào từng đợt mát rượi. Biển lặng màu ngọc bích lấp lánh trong nắng sớm, có thể phóng mắt nhìn xa tới chân trời. Những cánh buồm nâu no gió lướt băng băng trên mặt nước nhẹ nhàng như một chiếc lá. Nhưng, ngồi chưa ấm chỗ, chưa nói được với nhau câu nào và người phục vụ cũng chưa kịp đưa cà phê lên, thì đã thấy từ ngoài cửa một toán người ập đến trước mặt chúng tôi. Tôi nhận ra ngay, gã đầu húi cua trong số bốn tên. Mắt gã long lên nhìn Quang Hanh và tôi, gằn từng tiếng:

- Tìm mãi. Hóa ra chúng mày là bồ bịch từ trước. Giờ tao sẽ trả trọn vẹn món nợ hôm trước với chúng mày!

Quang Hanh đứng phắt dậy, sải mấy bước ra hẳn phía ngoài sân giáp bãi biển. Cả bọn nhón mắt rồi cũng bám theo anh. Theo phản xạ tự nhiên tôi vội moi điện thoại tìm bấm số 113.

- Muốn gì, ra cả đây! Anh nói. Tôi đứng ngây người giây lát trong quán, chờ chuông điện thoại rung, rồi lập cập nói: “Đến ngay quán Thủy Tiên. Có vụ đánh hội đồng một anh bộ đội!”. Vừa dứt lời, nhét được cái

điện thoại vào túi, tôi bỗng thấy nổ đom đóm mắt, ngã chúi xuống quầy. Tên đầu húi cua đứng ngay cạnh giáng cho tôi cái tạt tai. Bên ngoài nghe tiếng bước chân thành thịch cùng lời qua tiếng lại. mấy nhân viên nhà hàng sợ hãi chúi cả vào góc quầy. Tôi định thần được sau cú đánh phủ của tên kia, nhìn ra sân, đã thấy mấy tên côn đồ cầm côn xích, dao găm, quả chùy sắt đang vây anh. Tên đầu húi cua bỏ tôi nhẩy bổ ra trợ giúp đồng bọn. “Huych, huych”, tên côn xích rồi tiếp đến tên dao găm ngã chúi, hung khí văng ra. Bất đồ tên đầu húi cua từ phía sau, tung cú đá vào mạng sườn anh. Mãi đối phó tiếp với tên còn lại đang hăm hè định quăng quả chùy sang, anh bị dính cú đá từ phía sau làm cả người mất thăng bằng chới với. Lập tức tên cầm chùy vung tay ném, quả chùy bay vù. Tôi hét lên chạy ra khi thấy anh ngã gục và tên húi cua bồi tiếp một cú đạp vào bụng anh. Anh lăn một vòng sau cú đạp, nét mặt tỏ ra cực kỳ đau đớn, tôi chợt nhìn thấy một vết máu tươi trên trán anh. Đúng giây phút nguy ngập đó, bên ngoài vang tiếng máy tiếng tuýt còi của cảnh sát. Tên đầu húi cua dừng lại nghe ngóng. Tên cầm côn bị đánh ngã đầu tiên đã ngồi dậy được, hốt hoảng nói:

- Đ...mẹ! Một một ba. Té!

Nhưng đã muộn. Cảnh sát 113 ập vào từ phía ngoài, dồn bốn tên côn đồ vào góc tường của quán. Chúng mau chóng bị còng tay. Tôi nói với những anh cảnh sát đang xử lý bọn tội phạm:

- Có anh bộ đội bị thương ở đây!

Quang Hanh đang ngồi bệt duỗi thẳng hai chân trên cát, đầu gục xuống. Hai anh cảnh sát chạy đến đỡ anh. Tôi chỉ vào quả chùy sắt làm thủng một miếng ở góc tường bảo:

- Bị quả này ném trúng.

Có anh cảnh sát khác đến nhặt lại quả chùy cùng con dao găm văng ra lúc nãy và gọi xe cứu thương. Một anh giở tờ giấy trong xà cọt đeo bên

hông, ngồi làm biên bản. Anh hỏi tôi và người chủ quán diễn biến sự việc. Lát sau bốn tên côn đồ bị dồn lên xe thùng kín của cảnh sát và khóa cánh cửa lại. Xe cứu thương rúc còi từ xa chạy đến. Quang Hanh được cáng lên ngay. Tôi ký vội vào tờ biên bản, rồi nhảy lên xe ngồi bên băng ca cạnh anh.

Đến bệnh viện, Quang Hanh được đưa vào phòng hồi sức cấp cứu. Tôi bồn chồn đứng ngoài, sau khoảng nửa giờ có anh bác sĩ đi ra, anh bảo với tôi may mà anh bộ đội kịp tránh, quả chùy sắt chỉ sượt qua trán. Anh ấy bị chấn động não, phải nằm tĩnh dưỡng vài ngày. Đến lúc ấy, qua cái gương soi đặt ở hành lang bệnh viện tôi mới thấy vết ngón tay tên côn đồ còn in hằn vết đỏ trên má mình. Có anh công an tìm đến ghi thêm lời kể của tôi. Buổi chiều, tôi xin bác sĩ trực cho vào phòng thăm anh. Bác sĩ nhìn tôi hỏi: Vợ hay người yêu? Tôi lắc đầu bảo bạn. Anh bác sĩ cười bảo, vào được nhưng đừng để anh ấy chấn động thêm nữa đấy.

Anh đang được truyền nước, thấy tôi anh hỏi ngay: Em bị nó đánh hả, có khám chấn thương không? Tôi lắc đầu bảo không sao, còn anh thế nào rồi? Anh bảo đã đỡ nhiều, chỉ còn hơi rức đầu. Anh còn cười: quả chùy sắt mà trúng mặt thì bây giờ Diệu Thuý đang viếng anh ngoài nghĩa địa rồi. Cả ba tên đều có hung khí cùng tấn công một lúc nên khó đối phó. Tôi bảo, vậy là vẫn còn may. Anh chớp chớp mắt nhìn tôi. Tôi lại hỏi, có cần báo để bố mẹ hay người nhà ở quê lên thăm không? Anh nói là chắc vài ngày là ra viện, không nên để ông bà lo lắng. Có báo cho vợ anh? Nghe tôi hỏi vậy, anh lắc đầu, đã có vợ đâu. Thì báo cho người yêu lên thăm vậy? Anh cười, cô ấy đang ôn thi trên Hà Nội chuẩn bị thi vào Đại học Luật. Anh nghĩ phép ở nhà mấy ngày rồi lên thành phố thăm cô ấy luôn. Nghe anh nói, tôi hơi sững lại, gượng cười bảo, vậy là em đã làm lỡ việc của anh. Không sao đâu mà, anh nói, gặp lại em cũng nằm trong dự định của anh, chỉ suýt nữa bị bọn côn đồ làm lỡ việc thôi.

Anh bác sĩ trực thò đầu vào nhắc tôi, nói chuyện nhiều quá, người bệnh cần nghỉ ngơi. Nghe vậy, Quang Hanh bảo em cứ yên tâm về nghỉ đi, anh lên Hạ Long sớm cũng là muốn hỏi em một việc đấy.

Hai ngày sau anh mới được xuất viện, bác sĩ còn dặn dò nếu thấy có triệu chứng rức đầu, buồn nôn thì phải trở lại ngay.

Ra khỏi cổng bệnh viện, tôi cùng anh vào một quán bên đường. Tôi hỏi là không biết mấy thằng côn đồ ấy bị xử lý thế nào? Anh bảo, lần này chúng tù là cái chắc rồi. Mà em cũng nên rời đây sớm, biết đâu chúng còn đồng bọn sẽ tìm cách trả thù. Vậy thì anh cũng không nên ở đây nữa, tôi nói. Anh bảo, ngày mai sẽ lên Hà Nội thăm bạn gái đang ôn thi trên ấy. Nói rồi anh nhìn thẳng vào tôi hỏi:

- Anh hỏi thật: Diệu Thúy có đúng xuống đây là để đi du lịch không?

Tôi lúng túng cúi mặt, lát sau mới ngừng lên nhìn anh trả lời:

- Em đã nói trên xe rồi, em chưa biết Vịnh Hạ Long thật mà.

- Anh có nghi ngờ điều ấy đâu- Anh hỏi tiếp- Sao em đi có một mình?

Tôi cười:

- Có hai mình đâu mà chẳng đi một mình.

- Nói thật nhé- Anh nhìn vào mắt tôi nói- Không phải anh không tin phần nào lời tên đầu húi cua đã nói với công an hôm trước ở bến xe đâu. Em không việc gì phải giấu nữa. Em cứ coi anh như một người bạn có thể tin cậy được, biết đâu anh có thể giúp em việc gì. Từ hôm gặp em đến giờ anh cứ luôn tự hỏi là tại sao em lại làm việc ấy.

Tôi ngồi thừ hồi lâu. Hóa ra anh đã biết cả rồi. Sao anh bộ đội trẻ này giống ông giáo sư già kia thế, quan tâm đến tôi và đều nói không hiểu tại

sao tôi lại đi làm điếm. Nhưng giờ đây tôi bỗng thấy anh là người gần gũi với tôi hơn, tin cậy hơn. Có lẽ do chúng tôi gần tuổi nhau, dễ nói chuyện với nhau, dễ cảm thông với nhau. Và giờ đây tôi muốn nói ra những ẩn ức lâu nay của mình trước khi rời khỏi chốn này. Trở về nhà hay tiếp tục lưu lạc nữa, tôi cũng chưa quyết định. Không hiểu sao lúc này tôi chợt liên tưởng đến chuyện vừa xảy ra trước ngày tôi xuống Hạ Long không lâu, nhiều người vẫn còn xôn xao bàn tán. Một cô gái giận người yêu đã phản bội mình, đi xe máy lên cầu, đến giữa cầu chỗ cao nhất, để xe máy đấy, rồi trèo lên thành cầu, buông mình xuống, nội tạng vỡ nát hết. Liệu tôi có đủ can đảm ngay sau đây, khi đã kể với anh hết mọi chuyện, thú nhận với anh mọi chuyện, tôi cũng sẽ lên chỗ cao nhất ấy của cây cầu ấy, nhảy xuống để tự giải thoát khỏi nỗi nhục nhã đến cùng cực này...

3

Chủ tịch huyện P gọi điện hẹn buổi trưa gặp tôi ở quán Ngon. Tôi và anh ấy đã nhậu nhẹt ở đấy mấy lần, nhưng lần này Đăng bảo cần gặp ngay, có chuyện liên quan đến thầy đấy. Nửa tháng nay, mỗi cú điện thoại gọi đều làm tôi giật thót. Công an có thể đến điệu mình đi bất cứ lúc nào, cho dù Huy Tuấn đã trấn an, mọi chuyện đang được gỡ dần ra để đạt tới cái đích đình chỉ điều tra, không ai phải ra tòa, cùng lắm chỉ là nhắc nhở. Chắc hẳn Lưu Văn Đăng không thể không biết chuyện công an đến trường, song rõ ràng anh ta không vội vàng gặp tôi để tìm cách đối phó, mà ngồi chờ động tĩnh. Chỉ đến khi chiều qua Huy Tuấn đã đưa ông giáo sư là thầy của cậu ấy đến, vị chủ tịch huyện mới gọi điện hỏi tôi thêm một số điều về Bích Thuận, nay lại muốn gặp trực tiếp, không biết có việc gì?

Lưu Văn Đăng vốn là học sinh của tôi, hồi tôi còn dạy trường huyện. Có một kỷ niệm thầy trò cách đây đã ba mươi năm, mỗi lần gặp vị chủ tịch huyện này còn hay nhắc lại. Trưa hôm ấy, tôi họp trên Sở Giáo dục, từ thị xã đạp xe về trường, thấy một người dựa lưng vào một gốc cây bên rìa đường, mũ lá úp lên mặt, cái cặp sách vứt bên cạnh. Trò nào tan trường, đã

quá trưa còn nằm ngủ vạ vật thế này? Tôi đến lay cậu ta dậy, bỏ mũ, thì ra là Đăng, học sinh lớp 10 A do tôi làm chủ nhiệm. Đăng ở lớp học giỏi toàn diện nên tôi rất có cảm tình. Cậu ngỡ ngác mất một lúc mới nhận ra tôi, bật dậy chào, nói là em vừa ngồi nghỉ đã ngủ thiếp đi. Cậu thú thực: Chiều qua em được ăn có một bát cơm, sáng lưng bát ngô bung, đến trưa đói vã mồ hôi, em có bệnh hể đói là người lả đi thầy ạ. Tiện trong cặp của tôi có cái bánh mì tẩm đường vừa mua ở thị xã, định mang về làm quà cho con chủ nhà tôi trọ, đưa Đăng, chỉ một loáng cậu đã ăn hết. Rồi cậu chạy ra chỗ máng nước đang chảy rỉ rả suốt ngày đêm bên đường, cùm tay làm đài uống liền mấy ngụm. Trở lại, cậu cười tươi bảo, khỏe rồi thầy ạ, Ngày đó vừa học được một học kỳ Đăng định nghỉ học, tôi đã đến tận nhà động viên cậu học tiếp mới thấy gia cảnh cậu quả là khó mọi bề. Ông bố Đăng là công nhân lái máy kéo của lâm trường mấy năm trước đã phải nghỉ “một cục” vì yếu sức khỏe, còn mẹ công nhân vườn ươm, lương ba cọc ba đồng. Đăng là con đầu, cậu bảo với tôi: Em phải đi làm mới có tiền cho hai đứa em gái học tiếp. Thật tiếc, Đăng thông minh, sáng dạ, cậu học vào loại nhất, nhì lớp. Rồi cũng cố được thêm học kỳ nữa, hết lớp mười cậu nghỉ hẳn, xin đi làm công nhân trồng rừng. Dẫu chưa có bằng phổ thông trung học, nhưng trong đội trồng rừng, Đăng thuộc loại có trình độ văn hóa cao nhất, sau được trên tin nhiệm chỉ định đội phó, rồi lên đội trưởng. Ngày đó cậu có sáng kiến chế ra cái cuốc đầu mỏ sắc nhọn đặc biệt chuyên để đào hố trồng cây trên đồi đá sỏi, được cử đi báo cáo trong hội nghị thi đua toàn tỉnh. Dịp ấy tôi cũng có những cải tiến trong đồ dùng dạy học, được thay mặt trường đến dự hội nghị. Thầy trò gặp nhau trước lúc khai mạc, tôi hỏi sáng kiến của em tính ra năng suất đạt bao nhiêu phần trăm? Đăng bảo: Gấp một lần rưỡi thôi, tức nếu hai người cùng đào trong cùng một đơn vị thời gian, bên dùng cuốc cũ được hai hố thì bên cải tiến được ba hố thầy ạ. Nhưng ông Giám đốc kiêm Bí thư Đảng ủy lâm trường trước khi em đi đã chỉ đạo: năng suất thật như vậy chỉ đáng báo cáo ở cấp huyện, cấp tỉnh phải khác, phải ít nhất là tăng hai trăm năm mươi phần trăm. Rồi cậu chìa bản báo cáo hai trang đánh máy trước mặt tôi bảo: Thầy xem, em cũng phải vẽ vờ trong này là tăng năng suất hai trăm năm mươi phần trăm, mà thấy áy náy lắm.

Nói dối phải không thầy? Tôi còn lạ gì cái trò phô trương thành tích kiểu ấy, nửa đùa nửa thật bảo: Thi đua là có ít suýt ra nhiều cho đẹp mặt lãnh đạo ấy mà. Nghe tôi nói vậy, cậu học trò mười tám tuổi ấy mắt mở to nhìn tôi hỏi lại: Thật vậy à? Trên lớp thầy nào chẳng dạy trò phải thật thà, không được dối trá, nhưng cuộc đời nhiều khi lại dạy khác, có lẽ trong buổi đầu tự thân vận động, Đăng đã nhận thức được ngay cái bài học sát sườn từ những điều cụ thể như thế. Và là người nhanh nhạy, tháo vát chắc hẳn từ đó cậu bắt đầu thay đổi, bắt đầu xử sự theo chiều hướng ngược lại để vừa lòng cấp trên, cũng là để thuận lợi cho bước đường tiến thân. Tôi lại chuyển sang trường khác, thầy trò ít có dịp gặp nhau thường xuyên như trước. Sau này khi tôi về trường thị xã thì qua Bích Hường con gái đầu của Đăng, tôi được biết cậu đã lên phó giám đốc rồi giám đốc lâm trường có trụ sở đóng ở huyện P. Ngay cả khi cậu đã đắc cử chủ tịch huyện, mỗi khi gặp lại, trước mặt quan khách vẫn gọi tôi là thầy xưng em rất cung kính. Một lần có hai thầy trò ngồi đánh chén với nhau, từa nhập ngôn xuất, anh ta đã bộc bạch cả những điều lâu nay vẫn giữ kín trong lòng. Thầy ạ, hồi em còn làm lâm nghiệp, quanh năm chui rừng, chai tay cầm cuốc trồng cây phủ xanh đồi trọc, vất vả vậy mà vẫn đói, vẫn rách. Rừng dưới con mắt của nhiều người là miếng mồi béo bở, hễ sơ hở là họ gặm liền. Mình được phân công giữ rừng, khôi phục rừng, có một nhóm sao mà lại được với số đông bọn người lúc nào cũng nhắm nhe phá hoại ấy. Thử hỏi, nếu cứ nói đúng thực trạng sau mỗi năm diện tích rừng tự nhiên bị thu hẹp, thì cấp trên có để cho mình yên được không? Bởi thế rừng thật bị phá, rừng trồng mới trên giấy là chính, tỷ lệ cây sống bảo đảm tới chín tám phần trăm. Năm nào chả báo cáo lên trên là vượt mức kế hoạch trồng và bảo vệ rừng; độ che phủ rừng tăng hơn năm trước từ mười lăm đến hai mươi phần trăm. Khi đã là “đầu gà” rồi em mới càng thấm thía phải có nghệ thuật nói dối, nói dối y như nói thật. Vẫn biết mình trình độ phọt phẹt, làm đến giám đốc lâm trường là may lắm rồi. Nhưng em vẫn nuôi chí thoát khỏi ao tù ra biển lớn. Thầy ạ, em mạng tích lịch hóa, tức lửa sấm chớp, bắt đầu con đường ra biển lớn cũng nhờ vào lửa đấy. Chả là hồi đó ông chủ tịch huyện đến tuổi hưu, hai phó đều dính phốt cả, ông có dấu hiệu tham ô công quỹ; ông đang lên giường với

một cô nhân viên trong cơ quan bị chồng cô ta bắt gặp đã suýt xảy ra án mạng. Tổ chức nhòm vào đội ngũ kế cận để tìm người thay thế. Lần ấy có vị quan đầu tỉnh phụ trách tổ chức cán bộ như ông Huy Tuấn bây giờ đi thị sát tình hình, đến lâm trường. Em cũng vừa lên giám đốc. Biết ông này từng học ở Tây, thích sự làm ăn lớn, làm ăn bài bản mới nghĩ ra trò tổng diễn tập phòng chống cháy rừng. Bình thường thì làm gì có phương án phòng chống cháy rừng nào cụ thể đâu, vả lại cũng may suốt thời gian em làm phó giám đốc, giám đốc không xảy ra vụ cháy lớn nào. Chỉ trước khi ông xuống cơ sở một tuần, em đã bài binh bố trận đâu vào đấy. Mỗi đội trồng rừng lập một chốt phòng cháy chữa cháy, làm cái chòi cao để quan sát, phát hiện nơi có khói lửa, các chòi còn được trang bị hệ thống loa phóng thanh liên hoàn. Đoàn kiểm tra tỉnh đến. Toàn lâm trường tổ chức diễn tập, hội thao có đội dập lửa, đội làm đường cản lửa, đội cứu thương đưa người bị bỏng về tuyến sau, tất cả phối hợp nhịp nhàng thông qua hệ thống loa đài do em ngồi một chỗ phát hiệu lệnh. Cuộc diễn tập diễn ra chóng vánh, gay cấn y như thật trong vòng một giờ trước mắt vị quan tỉnh. Không chê vào đâu được. Vị lại đến thăm khu nhà tập thể của cán bộ công nhân viên lâm trường. Em bố trí đưa vào thăm mấy nhà đời sống khá nhất. Họ làm nghề rừng là phụ, đi buôn theo đường tiểu ngạch qua biên giới là chính, nên dư dả có của ăn của để. Cuối chuyến thị sát, vị quan tỉnh hài lòng chốt lại vấn đề: Các đồng chí có nhiều cố gắng trong sản xuất kinh doanh. Tác phong công nghiệp, làm ăn lớn. Điều này lý giải vì sao năm nào sản lượng, năng suất cũng tăng cao, đời sống cán bộ công nhân viên được cải thiện rõ rệt. Trước khi đoàn về em còn kính biếu sếp món quà cây nhà lá vườn: mấy lít mật ong rừng, một bình rượu rắn hổ mang chúa và một bộ gạc sừng hươu. Vị mới hỏi về nhân thân của giám đốc, cậu cán bộ tháp tùng vốn là em họ em, đã được mớm lời từ trước, liền báo cáo: Đồng chí đó còn trẻ, thành phần xuất thân công nhân, từ trình độ bổ túc cấp ba, kiên trì học hàm thụ, năm rồi tốt nghiệp đã có bằng kỹ sư lâm nghiệp. Vậy là so vào tiêu chuẩn cán bộ, đưa ra thường vụ xét đủ cả, còn ai xứng đáng hơn em ngồi vào ghế chủ tịch huyện.

Cũng phải thừa nhận, chủ tịch huyện họ Lưu là tay dám nghĩ dám làm, nhiều tài lẻ, biết cách khuấy động phong trào. Hồi còn ở lâm trường anh đã thuê đạo diễn của đoàn văn công tỉnh về dàn dựng các tiết mục công phu, đặc sắc hễ lần nào đi hội diễn toàn ngành đều đoạt huy chương vàng chứ không chịu bạc hay đồng. Đến khi về huyện, anh vẫn quan tâm đến bề nổi, lập ra đội văn nghệ quần chúng, đội bóng đá, bóng chuyền biểu diễn, thi đấu liên tục vào các dịp lễ tết, các ngày kỷ niệm lớn năm chẵn. Uy tín của anh với cấp trên cao hơn bao giờ hết. Cũng từ khi “ra biển lớn”, Lưu Văn Đăng đã thực sự đổi đời, nhà tút trong rừng sâu thuộc đất lâm trường bán đi, chuyển ra thị trấn. Thị trấn được quy hoạch lại, khu đất cán bộ đầu ngành bên Đảng, bên chính quyền đều được bố trí vuông vắn như ô bàn cờ, mỗi suất cả nghìn mét vuông có nhà có vườn ngay bên quốc lộ. Có quyền ký cấp đất, anh gia ơn cho nhiều người trong huyện, còn có những suất đất ngoại giao đối với cán bộ tỉnh, thậm chí cả ở Trung ương, vây cánh, ê kíp của anh lại càng mạnh (Với tôi, anh bảo em quên sao được “bát cơm siêu mẫu” của thầy, đã cấp cho gia đình tôi một mảnh đất khá đẹp). Suất tình nghĩa như của tôi không phải quà cáp gì nhiều, chứ riêng vụ quy hoạch lại, cấp đất cho cán bộ công nhân viên, người ký sổ đỏ là anh đã ăn đủ. Cũng có nhiều xì xào bàn tán. Anh ta làm gì mà mới một nhiệm kỳ chủ tịch đã xây được nhà bốn tầng, đủ tiền cho con đi du học, hai đứa em vừa ra trường đều đã vào biên chế nhà nước. Nghe nói anh ta đã mua nhà sẵn trên Hà Nội, chờ khi nghỉ hưu là cả nhà chuyển hẳn lên đó. Dư luận vẫn chỉ là dư luận. Cũng có thanh, kiểm tra hàng năm, nhưng rồi mọi chuyện vẫn êm ru.

Tôi còn thích cái tính vui vẻ, chơi tới bến của anh. Từ lâu tôi đã biết vợ chồng anh có trục trặc. Anh cưới vợ rất chóng vánh. Hồi ấy anh là đội trưởng, chị mới xin làm công nhân trồng rừng. Chị vốn người Bắc Ninh, theo gia đình lên miền núi khai hoang. Do có giọng hát trời phú, nên khi vừa biên chế vào đội trồng rừng của anh, chị đã được bổ sung ngay vào đội văn nghệ lâm trường do anh kiêm đội trưởng. Lần gặp anh tôi hỏi: Bao giờ cho thầy ăn cỗ đấy? Anh ta cười bảo, thầy thiêng thật, em đang định lên thầy đưa thiệp thì gặp thầy ở đây rồi. Nói xong anh rút trong cặp ra tệp

thiếp, lấy một cái đưa tôi. Anh bảo: Báo cáo thầy, cô ấy là quân của em, mỏng mày hay hạt, một liền chị chính hiệu, chất giọng đủ tiêu chuẩn vang, rền, nèn, nẩy thầy ạ. Thầy thông cảm, em mạng tích lịch hỏa làm gì cũng nhanh, cô ấy mới xin vào đội em được ba tháng nay thôi đấy ạ. Hôm cưới, có cậu ngồi cạnh ghé tai tôi nói nhỏ: Thầy xem cái bụng cô dâu lùm lùm rồi kìa, cô nào có máu mặt đều được đội trưởng nhà em “kiểm tra” tất. Tay ấy sát gái ra phết đấy. Nhưng mặt cửa mướp đấng thầy ạ, cô dâu nom mặt hiền khô vậy mà cũng chẳng vừa, rất biết cách không cho chú rể bỏ của chạy lấy người. Phải cưới. Tôi thầm nghĩ, cậu học trò của mình vốn thật thà như đếm, lại nhút nhát đến cầm tay con gái cũng chẳng dám, vào đời chưa lâu giờ đã thành tinh rồi! Quả nhiên, chỉ sau nửa năm cậu đã có con, mà đứa trẻ lọt lòng nặng tới ba cân rưỡi, cứng cáp, già dặn chứ không phải đẻ non(!) Nhưng thói đời hễ lấy nhau để thì sống với nhau khó chẳng? Người ở khu tập thể lâm trường ai cũng bảo nhà anh đội trưởng luôn thấy ồn ào như mổ bò, mà về sau khi đã có con đầu lòng rồi họ cũng chẳng kiêng dè ý tứ gì với người ngoài nữa. Có lần nghe tiếng huỳnh hụych, loảng xoảng trong nhà, sáng ra thấy bên mắt chị thâm tím, mặt anh nhiều vết cào xước, ai cũng ngầm hiểu chiến sự vừa diễn ra đêm qua. Anh không cần che giấu, chỉ vào mặt mình bảo: Nó cào cắn tôi đấy. Ắ cũng đứng đấy không ngần ngại lên tiếng: May mà quả đấm của ông đội trưởng bị trệch không thì tôi lòi mắt rồi. Rõ là tại anh tại ả, tại cả đôi đảng! Bên đoàn thanh niên (hồi ấy anh chưa được kết nạp Đảng) đem ra kiểm điểm về việc gia đình không thuận hòa, ảnh hưởng đến phong trào chung, vừa được trên công nhận là “khu tập thể văn hóa mới”. Được cái anh, ả đều rất cầu thị, xin hứa sẽ sửa chữa ngay, sửa chữa triệt để. Từ đó không nghe thấy to tiếng trong nhà, không huỳnh hụych, loảng xoảng, song thỉnh thoảng vẫn thấy bên mắt, gò má hai người thâm tím, cào xước. Ai có hỏi ả cười xòa bảo, vô ý đi vào rừng trồng cây va vào cái cành bên đường nên bị đọng máu ấy mà. Anh cũng tài diễn: Gớm, cái giống gai bụi cây xấu hổ kinh khủng khiếp, hễ chặt dọn lấy mặt bằng là thế nào cũng không tránh khỏi bị cào rách da. Mọi người nghe anh, ả phân bua vậy đều quay mặt đi cười tùm, không bình luận gì thêm. Được cái công tác anh vẫn tích cực, phong trào văn hóa văn nghệ vẫn tham gia nhiệt tình,

lại tích cực sửa chữa khuyết điểm đôi khi thiếu kiềm chế đã chót thượng
cẳng tay hạ cẳng chân với vợ, rồi anh cũng được Đảng uỷ lâm trường
chuẩn y kết nạp. Chẳng bao lâu anh lên phó giám đốc. Việc đầu tiên ở chức
vụ mới, là xin cho vợ đi học hệ hàm thụ trường Sư phạm bầy cộng một của
tỉnh, chuyển hẳn sang nghề giáo. Gặp tôi anh bảo: Thầy ạ, vợ chồng cùng
đơn vị thất sách lắm, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường. Tôi hỏi: Cô ấy
chuyển, việc nhà êm rồi chứ? Anh cười xoà: Em theo lời dạy của các cụ,
tránh voi chẳng xấu mặt nào thầy ạ. Em với cô ấy coi như ly thân. Nhưng
tuyệt nhiên không ly dị, ly dị mình hết nặng nợ với vợ, nhưng con lại khổ,
không

đành lòng.

Lưu Văn Đăng có lần đi công tác qua trường tạt vào thăm tôi, chuyện
đến lúc nở như ngô rang, anh bảo: Thầy đúng là mô phạm, nghiêm chỉnh
quá. Cũng có lúc phải phá giới chứ. Ngày đó tôi còn nghiêm chỉnh thật, nửa
đùa nửa thật mà bảo với trò rằng: Thầy già rồi, đúng như câu các cụ dạy,
cơm nhà “lờ” vợ thôi, bì thế nào được với lớp trẻ các cậu. Anh cười cười,
giọng tỉnh queo: Nhưng mà cũng có lúc thầy nên ăn một bát phở cho lạ
miệng chứ, cơm nhà mãi cũng chán đấy ạ. Đến sau này tôi đã quen với việc
“ăn phở”, gặp Đăng (lúc đó anh đã lên giám đốc, rục rịch chuyển về huyện)
bảo thẳng: Giờ thì thầy nghe lời cậu, thỉnh thoảng cũng muốn xơi bát phở
đấy, có biết phở nơi nào ngon không? Đăng cười ranh mãnh hỏi: Phở gia
truyền Nam Định được không ạ? Tốt quá! Mà đúng quê cô ta Nam Định
thật, còn quá trẻ, chớm vào tuổi mười tám, mới được tuyển dụng vào làm
tạp dịch ở văn phòng lâm trường. Phở ngon quá, giá lại rẻ! Từ đó thỉnh
thoảng thầy trò gặp nhau, khi thì trò đãi thầy, khi thầy đãi lại. Vui vẻ. Kín
đáo. Mãn nguyệt.

Trưa. Đúng hẹn tôi đến quán Ngon. Đã thấy Lưu Văn Đăng đang ngồi
chờ tôi với một người cũng trạc tuổi anh ấy. Người ấy đứng lên bắt tay, hỏi:
Thầy còn nhớ em không ạ? Tôi nhìn anh ta cười, lắc đầu bảo anh thông

cảm không thể nhớ hết mặt được mặt hàng ngàn học trò. Đăng giới thiệu ngay:

- Đây là anh Tất Bình, thiếu tá, phó trưởng phòng cảnh sát điều tra công an tỉnh, học cùng trường huyện với em, học trò của thầy hơn ba mươi năm về trước.

Cậu học trò cũ nhìn tôi với ánh mắt đầy thiện chí. Tôi bỗng thấy phấn chấn trong lòng. Đăng khoát tay ra hiệu cho chủ quán, chỉ một loáng nhà hàng đã bê ra các món đầy bàn, có cả một két bia “Ken”. Ba cốc bia trào bọt, khổ chủ yêu cầu chạm, trăm phần trăm! Rồi anh rót tiếp, nhanh tay gấp đầy thức nhắm vào bát của tôi. Tất Bình nhìn tôi cười mủm mỉm, lên tiếng trước:

- Thầy ạ. Hôm rồi anh Huy Tuấn đã gặp bên em. Hôm nay thì anh Đăng đã nói trước, chuyện của thầy không có gì phải lo đâu ạ, thầy cứ yên tâm. Giờ em cạn cốc này với thầy là sau bao nhiêu năm mới được gặp lại.

Tôi càng hưng phấn hơn bao giờ hết một hơi hết vại bia. Lia lưới một vòng quét hết bọt dính quanh mép, tôi gặng lại Tất Bình:

- Xong mọi chuyện chứ?

- Vâng ạ. Tất Bình gật.

- Cả chuyện của con bé Bích Thuận?

- À, chuyện này thì cũng có chút dích dắc đấy- Tất Bình nói - Chỉ cô ta bị quy về tội môi giới mại dâm thôi ạ. Người khác vô can.

- Tôi sợ thế không ổn- Tôi nói- Cô ta sẽ tố ra nhiều chuyện lôi thôi. Cũng cần cho cô ta thoát tội để hòa cả

làng chứ.

- Lúc đầu cũng định thế- Tất Bình nói- Nhưng vụ án đã khởi tố hình sự, thầy biết đấy, đã điều tra rồi, cô ấy khai ra một số người rồi. Vấn đề là bây giờ làm cho cô ta thông, nhận hết...

- Sao cô ta chịu thế.

- Nhưng vẫn có cách thầy ạ. Hứa với cô là cứ chịu nhận đi sẽ vận dụng khung hình phạt thấp nhất, chỉ cảnh cáo trước tòa, hoặc cùng lắm án treo một năm, thử thách hai năm.

- Liệu nó có chịu vậy không?

Đến đây Đăng nói chen vào:

- Đã có đậm dạn trong lần hỏi cung trước rồi thầy ạ. Lần tới sẽ nói rõ hơn để nó nhận hết. Thôi, thầy yên tâm đi, đã có bọn học trò chúng em lo. Nào, cạn tiếp. Mời thầy!

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Quang Hanh ạ, chắc anh nhìn bên ngoài thì bảo cái số em sướng, nhưng anh không thể biết chị em em đã chịu khổ thế nào đâu. Khổ nhất vẫn là cái tâm. Hồi nhà em còn ở lâm trường, khi em đã có được những nhận biết đầu tiên về người thân xung quanh, lại phải chứng kiến cảnh bố mẹ cãi cọ, có lần còn đánh nhau, cái phích đựng nước nóng để ở phòng khách mua đi mua lại mấy lần, khi bố em nổi khùng thì việc đầu tiên là đập phích. Hề bố mẹ ngồi nói chuyện, chỉ được câu trước câu sau là cà nhau, là nói cạnh khóe, nhiech móc nhau. Mà nhiều khi lại từ chuyện chẳng có gì, chuyện rất vớ vẩn. Mẹ đi chợ mua cho chị Bích Hường cái gương soi nhỏ hình bầu dục, em lúc đó mới lên năm tuổi cũng đòi có gương. Chị Hường nhường luôn, nhưng em nhất định không chịu, phải gương khác cơ. Bố vừa đi làm về, nghe câu được câu chẳng quát mẹ ngay: Cô đối xử thiếu công bằng! Đáng lẽ phải ưu tiên đứa bé chứ. Mẹ bảo, người ta định mua cho nó con búp bê vải, nhưng chợ ở đây không có, phải gửi mua chợ thị xã. Chờ được cô ra thị xã thì con bé đã thành người lớn chẳng thích búp bê nữa đâu, bố bảo vậy. Gớm đàn ông đàn ang gì mà ngoa ngoắt thế, mẹ bĩu môi đáp trả. Nói có vậy mà rủa người ta ngoa ngoắt à? Bố sừng cồ. Thế là lại um sùm, điếc tai xóm giềng. Một lần em đi học về thấy mặt mẹ sưng vù, đang ngồi khóc sọt sọt trong bếp. Em hỏi. Mẹ bảo bố đánh mẹ đấy, con thấy có ác không? Em thương mẹ quá nước mắt cứ ứa ra, muốn vào vườn nhổ củ gừng giã xoa chỗ đau cho mẹ. Mẹ lắc đầu bảo, không phải xoa, mai cứ vác cái mặt thế này đi làm cho thiên hạ thấy ai là đồ vũ phu. Đúng lúc chị Hường đi học về nghe được câu ấy, liền nói: Bố mẹ cứ mang chuyện bôi bác nhau trong nhà ra ngoài đường để hàng xóm cười cho. Con ngượng mặt với bạn bè lắm, đến lớp đứa nào cũng hỏi bố mẹ cậu vừa đánh chửi nhau à? Mẹ nói

là có muốn thế đâu, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, bố cứ hay đi lòng thòng, tức không chịu được, hễ mở miệng là chỉ muốn cãi nhau cho hả cơn tức. Thì ra lâu nay chỉ vì ghen tuông mà mẹ sinh bản tính, xung khắc với bố như vậy! Em lúc đó chưa hình dung được thế nào là “lòng thòng”, mới hỏi lại chị Hường. Chị nghiêm giọng bảo: Thúy đừng quan tâm đến điều vớ vẩn ấy nữa, cứ cố học cho giỏi, lớn lên chúng mình đi khỏi cái nhà này cho khuất mắt. Lời chị em càng không hiểu: sao lớn lên lại phải đi khỏi cái nhà này? Thế rồi một lần vào buổi trưa em đi học về đã bắt gặp bố đang làm cái chuyện gọi là “lòng thòng” ấy. Hôm đó giờ ra chơi, em chợt thấy một con bướm màu vàng ươm, trên đôi cánh còn điểm mấy nốt màu tím hình bầu dục rất đẹp đang đậu vào một bông hoa thược dược trong vườn trường. Mải đuổi bắt bướm, đã không chớp được bướm còn vào lớp chậm, cô giáo phạt hết giờ phải ngồi lại làm bản kiểm điểm. Lúc em được cô cho về, sân trường đã vắng tanh vắng ngắt. Thôi, hôm nay đành nào cũng muộn rồi, lên đồi sim xem bướm bướm cho sướng mắt.

Đang mùa sim, mua ra hoa tím cả quả đồi đá ong bên con đường em vẫn ngày ngày đi học qua. Hoa sim, mua kết từng chùm, cánh tím mịn như nhung, giữa nhụy vàng tươi hút ong bướm rất ghê. Chỗ nào nhiều hoa là thấy chúng xúm cả lại dập dờn bay lên bay xuống. Em cứ nhẩn nha bước bên cạnh những bụi sim, mua cao gần bằng đầu, mải tìm xem có con bướm cánh vàng chấm tím ban này hay không. Bỗng nghe thoảng trong gió có tiếng người rì rầm từ phía chân đồi phía bên kia đường vọng lại. Em dừng lại dỏng tai nghe ngóng. Tiếng phụ nữ: Anh đừng, em sợ. Em liền ngồi thụp xuống, trống ngực đập thành thịch: người ta đang làm gì nhau đấy nhỉ? Rồi nghe tiếng rõ quen: Ngát, anh yêu em thật mà. Có đúng là bố? Em thảng thốt, vẫn cố nghĩ đấy không phải là bố, một người đàn ông khác. Nín thở lắng nghe. Lại tiếng người đàn ông: Anh muốn em cho anh đứa con trai, Ngát à. Đúng bố rồi! Nhà mình hai con gái, bố muốn cô Ngát nào đấy đẻ cho bố thêm đứa con trai nữa. Rồi cả bụi cây sim mua cùng cỏ tranh ở chân đồi rung động ngả ngốn như đang bị cơn gió mạnh thổi qua. Còn có tiếng thở hổn hển, lẫn cả tiếng rên rĩ thật lạ lùng. Thế là em khom khom

người trên sườn đồi lẳng lặng chuồn thẳng, xuống đường là bước sấp bước ngửa về nhà. Không dám ho he câu nào với mẹ, em rỉ tai chị Bích Hường. Nghe xong, chị ngồi im lặng một lúc mới nói: Đúng là bố đi lòng thòng với cô Ngát ở đội vườn ươm rồi. Giờ thì em hiểu câu “lòng thòng” nghĩa là thế nào. Chị Hường còn nhắc: Cấm Thúy không được nói với ai chuyện này đấy nhé. Có lần em hỏi bố: Bố có thương mẹ không? Bố nhìn em một lúc mới nói: Thương. Bố xin cho mẹ đi học làm cô giáo là để đỡ vất vả đấy thôi. Sao bố mẹ hay cãi nhau thế? Bố cười trừ. Rồi xoa đầu em bảo là, con còn bé không nên biết nhiều chuyện của người lớn, phải như chị Bích Hường nhà mình ấy, chăm chỉ, học giỏi và không bao giờ tò mò hỏi về chuyện của người lớn cả. Trong đầu óc còn thơ dại của em ngày ấy, chuyện của người lớn, của bố mẹ thường là xấu, là đáng ghét như thế, nhớ lại làm gì cho mệt đầu óc. Nhưng càng lớn, những chuyện của bố mẹ mà em được chứng kiến càng in đậm vào tâm trí, trở thành những kỷ niệm đau lòng, nhiều lúc nghĩ đến mà nước mắt cứ ứa ra. Một lần chị Bích Hường trông thấy những giọt nước mắt của em lăn dài, chị hỏi: Sao Thúy lại khóc một mình? Em bảo buồn về bố mẹ chúng mình lắm. Bố mẹ các bạn trong lớp có hay cãi mắng nhau vậy đâu. Chị bảo, tôi cũng rất buồn nhưng không bao giờ khóc như Thúy, khóc chỉ làm mình thêm yếu đuối thôi. Ngày đó em cũng có ý đợi, mặc dù không bao giờ thích thú cái chuyện bố đã nói với cô Ngát trên đồi sim cả, rằng bố sẽ mang về cho em và Hường một em trai. Nhưng chuyện đó đã chẳng xảy đến. Chỉ toàn thấy bố mẹ lại cãi nhau và có lần em nghe người ngoài kháo với nhau, mẹ đã tìm đến tận vườn ươm mắng mỏ, dứt tóc, xé áo cái cô Ngát “lòng thòng” kia. May mà từ ngày bố lên phó giám đốc, rồi giám đốc lâm trường trong nhà cũng đỡ lục đục hơn. Chị Hường bảo, đấy là mẹ nín nhịn giữ thể diện cho bố, chẳng gì bố cũng là lãnh đạo mấy trăm con người ở đây. Chị còn bảo nhỏ với em là từ ngày làm “to”, bố rút vào hoạt động bí mật cũng ít bị điều tiếng hơn. Lúc đó em đã hiểu được phần nào cái câu “hoạt động bí mật” chị nói. Quả là sự thay đổi “chiến thuật” của bố cũng phần nào để mẹ đỡ ghen tuông, bực mình. Từ ngày nhà chuyển về thị trấn, xây mới khang trang, bố lại kiếm được nhiều tiền, đã làm cho không khí gia đình vui vẻ, bố mẹ đỡ ông chẳng bà

chuyện với nhau. Có lần bố cao hứng bảo với cả nhà: Phải mời thầy phong thủy chọn cho hướng nhà này là hướng thuận hòa mới được như thế đấy. Lần này thì mẹ không nhịn được, đốp luôn: Tại tính người chứ chẳng có hướng thuận hòa hay hướng cãi cọ sứt! Chị Hường sợ “chiến sự” lại nổ ra, liền can thiệp kịp thời: Thôi thôi, con xin mẹ! Bố nói đúng đấy, bây giờ ai làm nhà mà chẳng phải khấn thổ thần thổ địa, chẳng mời thầy về chọn cho hướng phong thủy tốt. Hình như chị Bích Hường hợp với bố hơn, còn em càng lớn chỉ thấy thương mẹ nhiều và không còn yêu bố như hồi xưa nữa.

Nhưng rồi năm nay em vào lớp mười hai, chuyện tệ hại đã xảy đến với Bích Thuận và những đứa con gái khác mà em biết, thì nỗi buồn bực dồn nén bấy lâu nay bỗng bùng phát, không thể nào không giận bố, còn hận bố nữa. Ông tiếp tục “lòng thông”, không phải chỉ với lứa cô Ngát, mà cả với những đứa tuổi bằng em, bằng Hường nữa. Căn bệnh “lòng thông” đã thấm vào máu ông ấy mất rồi. Thật tồi tệ hết chỗ nói!

Sau lần đi nạo thai, Bích Thuận người xanh rớt, gày hẳn. Nhưng lạ là chị ta không dứt được quan hệ với ông hiệu trưởng Dương Tiến, mà vẫn còn thậm thụt đến phòng làm việc của ông. Bố em thì từ xưa vẫn tỏ ra thân thiết với ông hiệu trưởng dè dặt ấy. Mỗi lần thấy ông ta đến nhà chơi là mẹ em tỏ vẻ coi thường ra mặt, không còn trọng ông như ngày trước nữa. Mẹ có lần đã nói thẳng với bố ngay trước mặt em và chị Hường: Lão Dương Tiến ăn no ấm cật dậm dật khắp nơi, anh bây giờ cương vị khác hồi còn ở lâm trường, không nên giao du với hạng người ấy mà ảnh hưởng đến uy tín. Như hồi nhà còn ở trong rừng thì thế nào bố cũng vặc lại liền, nhưng lần này bố chỉ nhẹ nhàng bảo, việc ai người ấy làm chứ có quan hệ gì đâu, chỉ là mình vẫn phải tôn sư trọng đạo thôi.

Em và chị Bích Thuận hẳn có dịp gặp nhau là tâm sự đủ thứ chuyện, song chuyện chị kể nhiều nhất vẫn là về ông hiệu trưởng đã tán tỉnh và đưa chị vào tròng như thế nào. Chị bảo là những lần gặp đầu, ông ta cứ hay lợi dụng lúc vắng người đụng chạm vào người chị. Khởi đầu bài gạ tình vẫn là

em muốn đủ điểm không phải thi lại, thầy sẵn lòng giúp, đừng ngại ngần gì. Thế rồi những môn chị học kém nhất là toán, lý, hóa, sinh đều được vớt, đủ điểm trung bình cả. Đến cuối học kỳ ông mới “chốt lại vấn đề”: Thầy giúp Bích Thuận thế, em không đền ơn gì à? Chị bảo biết lấy gì đền ơn thầy đây? Ông ta nói không biết ngược mồm: Dễ thôi, buổi trưa thầy trò mình ra nhà nghỉ vui vẻ nhá. Nghe ông nói toạc móng heo như thế chị thấy tởm lợm, đỏ chín mặt. Chị định đi khỏi phòng hiệu trưởng ngay lúc ấy, thì ông nắm tay giữ lại, hỏi tiếp: Thế em có còn định thi học kỳ nữa, thi tốt nghiệp nữa không nào? Chị không rút tay ra được, nhìn ông tính bài cùn: em học kém thế, nghỉ học thôi thầy ạ. Ông vẫn cầm tay chị bảo là leo cau gần đến buồng rồi, mà lại bỏ, không tiếc à? Em cần có cái bằng tốt nghiệp phổ thông, xin việc ở đâu chẳng đăt, thầy có mối quan hệ rộng sẽ xin giúp cho, được chưa nào. Lợi dụng lúc chị đang đứng ngậy ra chưa nên biết nên trả lời thế nào, ông ôm chầm, hôn vào má vào môi. Đến lúc ấy chị không cưỡng lại được, ông chớp thời cơ rất nhanh, bế thốc chị vào trong buồng. Lần sau thì ông đưa chị ra nhà nghỉ ở vùng ven thị xã. Mỗi lần xong xuôi, ông đều cho chị tiền, khi dăm bảy trăm, khi cả triệu đồng. Chị trở thành món hàng trong tay ông ta, thành con điểm từ lúc nào không biết nữa. Một lần ông bảo: Anh (khi có riêng hai người ông chuyển từ thầy sang anh) có người bạn thân muốn được làm quen với em đây. Bạn nhưng cũng là sếp anh, phải đối xử tốt với sếp anh đấy nhé. Tưởng ai, người bạn ông ta định giới thiệu lại chính là bố em mới trở trêu làm sao. Ngày đó bố em chưa biết Bích Thuận, nhưng chị ấy thì quá biết bố em. Vừa gặp chị nói ngay: Chào chú, cháu chơi thân với cả Bích Hường và Diệu Thúy đấy ạ. Nghe nói thế, bố em ngược đỏ mặt, nói vài câu chẳng đâu vào đâu rồi rút lui. Nhưng nếu bố em biết dừng lại chỉ đến đó thì cũng có thể tha thứ được. Ông lại qua sự môi giới của ông bạn vàng Dương Tiến liên tiếp có những sa đà tệ hại nữa, đó là có quan hệ với một đứa người dân tộc thiểu số còn ít tuổi hơn em, học dưới em hai lớp. Hôm đó đang giờ ra chơi chuẩn bị vào tiết học cuối thì Bích Thuận đến tìm em, kể lại chuyện tồi tệ ấy. Em sôi sục, tự ý bỏ luôn tiết cuối, thẳng lên văn phòng Ủy ban huyện. Bố đang ngồi làm việc, thấy em đến thì rất ngạc nhiên, hỏi là đang giờ học cơ mà? Em giận quá đến nỗi

cổ tắc nghẹn, không nói được, liền ra bàn rót một cốc nước uống ực một hơi hết luôn. Bố cũng ra ngồi bàn nước trước mặt em, hỏi: Con có việc gì gặp bố? Em hỏi luôn: Bố biết chị Bích Thuận rồi chứ? Mặt bố hơi tái. Rồi bố gật đầu bảo là mới gặp nó ở trường trung học thị xã, nó chơi với cả con và Hường à. Sao bố lại làm vậy? Em lại hỏi. Ờ hay con bé này, bố nói, bố có định làm gì đâu! Bố chối phắt. Em gay gắt hơn: Thế chuyện với con bé bạn con là người thiếu số thì sao? Nghe đến đấy, bố lặng người một lúc. Mãi sau bố nhìn em bảo là việc của con là học cho tốt, đừng phân tán tư tưởng vào những việc không đâu vào đâu ấy nữa. Em nói: Nhưng con không thể chịu đựng được những việc tồi tệ như thế. Con thật không ngờ! Nói rồi em đi sầm sầm ra cửa, về nhà luôn.

Em nằm vật ra giường, khóc nức. Đang giờ làm việc, xung quanh ăng lạng, rồi em ngồi dậy gào khóc hu hu, khóc cho thỏa cơn uất ức. Khóc chán lại nằm ngủ thiếp đi từ lúc nào. Bỗng em bừng tỉnh. Nghe như có tiếng chuông. Em vội lau nước mắt chạy ra mở cổng. Bố về. Ông vào ngay phòng khách, bảo em ngồi xuống trước mặt và nói thật nhanh: Bố xin lỗi! Mặt bố đỏ bừng như người ăn vụng bị bắt quả tang. Em bỗng thấy chạnh lòng. Ông lại nói: Bố có lỗi với con và mẹ con, hãy tha thứ cho bố, được không? Em im lặng hồi lâu, biết nói gì được nữa đây? Em bảo con bị mệt, bố cứ đến Ủy ban làm việc tiếp đi. Nói rồi em bỏ lên gác. Buổi chiều bố về, nét mặt buồn buồn chỉ nói vài câu chiếu lệ với mẹ và hỏi chị Bích Hường về việc làm thủ tục đi du học đến đâu rồi. Bố không nói gì với em. Thời gian rồi sẽ làm lành những vết thương rỉ máu trong lòng, hình như em đã đọc được câu ấy trong cuốn sách nào rồi. Tha thứ cho bố, coi như đó chỉ là lời đồn đại nhảm nhí, vả lại em còn biết làm được gì hơn đâu. Nhưng, việc bố xin lỗi chỉ là giả dối, vẫn ngựa theo đường cũ. Chỉ sau lần đó có khoảng nửa tháng, chính chị Bích Thuận lại hở ra cho em biết là bố lại đi “lòng thòng” theo kiểu bóc bánh trả tiền với một con bé khác cũng là học sinh của trường ông Dương Tiến. Nghe xong, em bỗng như thấy đất dưới chân mình như sụt xuống. Đầu óc quay cuồng. Bích Thuận đoán được nỗi đau đớn, uất ức đang dâng lên trong em, mới bảo: Đừng quá tôn sùng ai để rồi

càng bị thất vọng em ạ. Họ một duộc cả, mọi chuyện tồi tệ đều có thể xảy ra, chỉ là khuất mắt trông coi thôi! Lúc đó em nhìn thẳng vào chị ta quát lên: Chị chấp nhận làm điều ấy mà không biết ngượng à, lại còn dạy khôn ai nữa! Và em bỏ nhà đi ngay chiều

hôm ấy.

Đi đâu cũng không biết nữa. Chỉ biết bước lên xe Hoàng Long về thành phố xa lạ kia, bỏ lại phía sau lưng nơi em đã sống những ngày tẻ nhạt, buồn phiền, tủi hận. Về một nơi đô hội phồn hoa mà không có dự liệu từ trước, không người quen, trong túi lại cạn tiền, thì quả là một việc làm liều lĩnh. Tức giận trong giây lát mà bỏ nhà đi, bỏ tuốt mọi thứ và không cần lời khuyên can của ai. Đến thành phố, em vội tìm một nhà nghỉ loàng xoàng để trú ngụ qua đêm, lúc đó mới chợt nhận ra sự nông nổi của mình thì hầu như đã muộn. Lúc đó em đã nghĩ đến cái chết, nhưng lại không đủ can đảm để tìm đến cái chết. Cũng muốn quay về. Nếu còn Bích Hường ở nhà thì em cũng đã quay về ngay sáng hôm sau rồi đấy, vì chị là chỗ dựa tinh thần, có thể tâm sự dãi bày cho vơi nhẹ tâm tư và cũng muốn nghe từ chị một lời an ủi, khuyên nhủ của tình máu mủ. Nhưng chị đã đi xa rồi. Về để lại phải gặp một ông bố tồi tệ như vậy ư? Về để lại hàng ngày phải nghe những cãi cọ ông chẳng bà chuộc của bố mẹ ư? Nhưng dù sao, trong cảnh khốn quẫn, cô đơn ấy em vẫn còn thương mẹ, với một người chồng như thế, quả mẹ đã khổ một đời rồi. Trong khi đang ngồi ủ ê trong quán nước cạnh nhà nghỉ, thì có một người đàn bà đến bắt chuyện. Bà ta đầy đà, môi đỏ chót, mặt bự phấn, tí tê làm quen: Em từ đâu đến? Định làm gì? Chị đã từng giúp nhiều người hoàn cảnh xa nhà như em rồi đấy. Em linh cảm được ngay mục này chẳng tử tế gì đâu, nên trả lời qua loa là lên thành phố trọ học. Nói rồi em bỏ ra ngoài. Ngần ngơ một hồi, chẳng biết quyết bề nào cho hợp lẽ. Em lúi thúi đi thăm thú vài nơi trong thành phố cho khuây khỏa. Trưa quay về nhà nghỉ, định bụng trọ nốt đêm nay sáng mai sẽ trở về nhà. Đang nằm trong buồng, bỗng có tiếng gõ cửa, bật dậy hỏi ai đấy? Mục ban nãy lại vào, te tỏn bảo là chị biết em đang cần việc làm, đang cần tiền. Chị đã giúp

mấy cô gái như em, bỏ quê lên thành phố kiếm sống, có việc nhàn nhã lại bộn tiền. Mẹ còn bảo, em trẻ đẹp thế, đại gì không mài cái trẻ đẹp ra mà ăn chứ. Em hiểu ngay, đây chính là một mẹ Tú Bà thời hiện đại. Bỗng dừng nghĩ đến số phận trở trêu, ê chề hiện giờ của Bích Thuận, em liền nổi khùng, bảo bà ăn nói cho cẩn thận, tôi con nhà tử tế đấy, tôi chỉ lên đây chơi thôi, mai về. Mẹ Tú vẫn nhăn nhó: Thì chị có bảo em không phải con nhà tử tế đâu, ai chẳng cần tiền, mình có thể có bộn tiền mà chẳng mất gì. Em bảo: Mời bà ra ngoài cho, tôi cần nghỉ ngơi. Mẹ ta bỏ ra. Lát sau có tiếng gõ cửa, cứ nghĩ mẹ Tú ấy quay lại quấy rầy. Nhưng, một gã đàn ông to cao trạc ngoài ba mươi tuổi đứng sững trước cửa buồng em. Anh ta nói: Em gái ạ, anh biết em đang cần tiền để về quê, anh cho em mượn nhé, bao giờ trả cũng được. Lúc đó tâm thần em bất định, chẳng biết nên xử sự thế nào với người đàn ông lạ này, mà lại tỏ ra ngạc nhiên hỏi lại: Sao anh biết tôi cần tiền về quê? Gã cười, anh đã gặp lúc em đi đi lại lại bên ngoài kia, nhìn nét mặt, điệu bộ của em là anh đọc vị được ngay. Anh giúp thật đấy, giúp vô tư mà. Nói rồi gã xoè ra trước mặt em một tệp tiền hai trăm nghìn mới cứng. Em hỏi: Bao giờ thì anh đòi? Gã lắc đầu bảo, khi nào em lập nghiệp có nhiều tiền thì trả anh cũng không muợn. Tiền nong với anh không thành vấn đề lắm đâu. Gã cố tình cầm tệp tiền dúi vào tay em. Rồi gã áp sát, nhét nhanh năm tiền ấy vào trong áo ngực em. Em ngậy ra. Gã ôm ghì, thì thào trong hơi thở: Anh thích em ngay từ lúc gặp lần đầu ở ngoài kia rồi. Xong việc, gã bỏ đi như một tên ăn trộm vừa cuỗm được một món đồ quý giá, còn em nằm đó ê chề, xót sa, tiếc nuối. Chỉ trong khoảnh khắc em đánh mất tất cả!

Đã không dám chết, chỉ có con đường trở về nhà, định bụng mai sẽ ra bến xe sớm.

Sáng. Em đang chuẩn bị tư trang thì mẹ Tú hôm qua lại vào, theo chân mẹ còn có một người con gái cũng trạc tuổi em, nom xinh xắn, hiền lành. Mẹ giới thiệu ngay: Minh Hồng, người Tuyên Quang, chè Thái gái Tuyên đấy. Mẹ còn bảo đây là cô em kết nghĩa của chị, chắc hai người hoàn cảnh

cũng giống nhau, dễ nói chuyện với nhau. Nói rồi mụ đi ra. Tuy em không thích gì người bạn không mời mà đến này, song khi nghe cô ấy nói sơ qua về gia cảnh mình cũng thấy phần nào cảm thông. Bố Minh Hồng mất sớm, mẹ đi bước nữa và người cha dượng của cô là một con yêu râu xanh, đã mấy lần cưỡng bức cô. Tuyệt vọng, cô bỏ nhà xuống đây và cũng tình cờ gặp mụ Tú. Em hỏi Minh Hồng: Chị làm việc ấy không thấy tủi nhục ư? Minh Hồng thành thực bảo là, lúc đầu cũng thấy hổ thẹn, ra đường mặt cứ cúi gằm, sợ gặp phải người đã lên giường với mình hôm qua. Rồi vài lần thành quen, thành trợ. Ở đây cũng có cái hay, chỉ phải chi trả cho mụ Tú khoản tiền hoa hồng, môi giới. Số tiền khách “boa” cũng đáng kể lắm, nhất là khi gặp khách sộp đại gia, hy vọng chỉ một thời gian ngắn nữa là có đủ vốn liếng về quê mở cửa hiệu cắt may, rồi mới tính đến chuyện lấy chồng sinh con. Cách nghĩ của cô ấy thật đơn giản, thực dụng. Minh Hồng hỏi em, đảng nào đảng ấy cũng đã bỏ nhà đi rồi, cũng trải qua chuyện ấy rồi, giờ định tính thế nào? Em bảo về nhà. Cô bảo, chắc đảng ấy cũng giống mình, không vừa ý với gia đình mà bỏ đi. Em bảo tiếp, tuy ông bố mình không tồi tệ như bố dượng đảng ấy, song cũng thuộc loại bất hảo, nhưng không về thì ở đây chẳng biết làm gì. Nghề nào kiếm ra tiền cũng vất vả cả- Minh Hồng nói- Nếu đảng ấy muốn tự lập thì nên ở đây tạm thời, có chút vốn rồi đi cũng chưa muộn. Được cái bà chủ đây cũng không phải người cay nghiệt, dễ sống thôi. Một lúc sau thì mụ Tú trở vào. Thấy có vẻ xuôi, mụ không ngần ngại mở hầu bao đưa em một triệu đồng nói là giữ lấy làm vốn, buổi đầu chị cũng đối xử như thế với Minh Hồng. Em và Minh Hồng cùng một số cô gái quê nữa đã có số di động ở đây, đều là người của chị, cứ tự tìm chỗ trọ, khi có khách chị gọi, số tiền đi khách chị chỉ lấy một còn em hưởng hai, tiền khách “boa” hoàn toàn là của em...

***

Tôi kể hết. Không giấu Quang Hanh điều gì. Tôi thấy trong lòng được nhẹ nhõm phần nào. Anh ngồi nghe tôi nói, ánh mắt dõi ra phía ngoài vịnh, đến khi tôi dừng kể một lúc, anh nhìn tôi hỏi:

- Giờ Diệu Thúy về nhà chứ. Chắc là trên ấy đang rối lên đi tìm em đây. Không nên để bố mẹ quá lo lắng nữa. Không nên trách cứ bố mẹ nhiều hơn nữa. Được không nào?

Tôi nói:

- Thú thực, em không muốn về, nhưng ở đây cũng không biết đi đâu. À, còn chuyện này em chưa kể.

- Em kể tiếp đi. Anh nói.

- Có một ông giáo sư đầu hói trạc ngoài sáu mươi- Tôi kể- tính nết cũng như anh, rất quan tâm đến em, muốn cứu giúp em. Ông còn bảo em giống hệt con gái ông hồi mười tám tuổi, nhưng chị ấy đã bị cá mập cắn chết lúc nghỉ hè đi chơi, tắm biển với người yêu ở Sầm Sơn rồi. Thương lắm, như lời ông kể thì hiện ông sống một mình, vợ ông cũng vì thương nhớ con mà sinh bệnh qua đời. Ông già thật dễ mến. Buồn cười, ông vào hẳn buồng trong nhà nghỉ chỉ để hỏi về tung tích của em thôi, chỉ vì muốn khuyên em trở về nhà ngay thôi. Em cố tình giấu, nhưng sau đó ông hỏi anh cảnh sát khu vực nên biết địa chỉ nhà em. Trước lúc đi, ông cho em tiền. Chính vì sợ ông báo cho trên nhà biết chỗ em hành nghề mà em trốn một mạch xuống đây đây.

- Hay anh đưa em về quê- Quang Hanh nhìn tôi nói- để em đi một mình anh không yên tâm chút nào.

- Không- Tôi nói- Anh còn lên Hà Nội thăm người yêu chứ. Em tự về một mình được mà.

- Dù sao chúng mình cũng không nên ở đây lâu- Anh nói- Giờ anh em mình cùng đi Hà Nội vậy. Từ Hà Nội đi tàu về quê em.

- Không nên cùng đi. Anh cứ đi trước, em sẽ đi xe liên tỉnh về nhà luôn từ đây cũng được mà.

- Tùy em- Anh nói- Nhưng em phải hứa với anh là em không được giận bố mẹ nữa, trở về nhà ngay để đi học tiếp.

Tôi nhìn anh chỉ chớp chớp mắt thay cho câu trả lời. Sao trên đời này lại có người con trai tốt bụng, hào hiệp đến vậy! Tôi bỗng thầm ghen với cô gái kia được anh yêu. Từ khi tôi trở thành thiếu nữ đâu có tình yêu nào đến với mình, anh chàng Văn Nhân đẹp trai chỉ là lợi dụng mình như đã lợi dụng bao cô gái khác. Giá tôi có một người bạn trai như anh. Nhưng bây giờ thì đã quá muộn rồi! Anh lấy trong túi áo ngực ra cái ví và rút mấy tờ một trăm nghìn đưa tôi bảo, em cầm thêm, có cái chi tiêu dọc đường. Tôi nhất định không nhận, bảo là vẫn còn tiền, cả mấy triệu ông giáo sư cho đã dùng đến đâu. Anh nhìn tôi ái ngại, rồi nói là anh đưa em về khách sạn, sau đó mới đi Hà Nội. Tôi gật đầu ngay, tôi muốn được gần anh thêm chút nữa.

Đưa tôi đến tận cửa buồng, Quang Hanh chìa tay bắt và bảo:

- Anh đi Diệu Thúy nhé. Em phải sớm về nhà ngay nhé. Đã hứa rồi, không được sai hẹn đấy.

Tôi vội cầm tay anh kéo hẳn vào phía trong buồng.

- Anh vào đây đã nào. Tôi nói.

Anh phải chiều theo, vào ngồi trên cái ghế cạnh bàn để ấm nước. Tôi và anh ngồi đối diện nhau trong căn buồng nhỏ. Một cảm xúc khó tả bỗng bùng dậy trong tôi.

- Anh khinh em lắm phải không, Quang Hanh? Tôi nói và nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh cười thật lạnh, không lảng tránh cái nhìn của tôi, nhẹ nhàng nói:

- Em nói gì lạ vậy.

- Em là đứa hư hỏng.

- Ai chẳng có lúc lầm lỡ. Em còn trẻ, làm lại vẫn được mà. Đừng tự giày vò mình nữa, cũng chẳng nên oán trách người thân của mình nữa, em ạ. Anh tin là sẽ gặp lại em trong một hoàn cảnh khác. Vậy nhé. Anh đi đây.

Nói rồi anh vụt đứng lên. Tôi cũng đứng lên, sát bên anh, chủ động cầm tay anh, giọng nài nỉ:

- Anh ở lại đây với em thêm chút nữa. Em cô đơn quá!

Anh để yên bàn tay ấm nóng trong tay tôi. Rồi anh nói:

- Anh phải đi thôi.

- Anh!

Không thể kiềm chế được, tôi ôm ghì anh và hôn thật nhanh vào má anh, vào môi anh. Anh đứng lặng giây lát, nhẹ nhàng gỡ khỏi tôi. Anh bước ra cửa. Anh làm động tác vẫy chào tôi. Tôi đứng ngây hồi lâu nhìn anh bước xuống cầu thang. Anh đi rồi. Tôi đổ ập xuống giường, khóc nức. Tôi cứ nằm thế có lẽ đã hàng giờ. Lúc tỉnh dậy nhìn ra, cửa vẫn để mở, hành lang vắng lặng.

Bên ngoài phố xá đèn sáng trưng, nhấp nháy biển hiệu đủ màu. Giờ này chắc anh đã đến Hà Nội và cô người yêu đang tíu tít bên anh. Tủi nhục quá! Cô đơn quá! Tôi vùng dậy, vội vã bước xuống lầu, ra khỏi khách sạn.

Một người xe ôm chạy đến hỏi, có đi không? Tôi nói, lên cầu Bãi Cháy. Đến giữa cầu, tôi bảo anh ta dừng và trả tiền. Đây là nơi cao nhất của cây cầu dây văng nổi tiếng. Đứng bên lan can dành cho người đi bộ tôi nhìn xuống. Mặt biển tối om. Chỉ có những gợn sóng lấp lánh phản chiếu ánh đèn nom như những con mắt thoi thóp nhìn về từ nơi xa thẳm. Nơi đó là địa ngục. Nơi đó lưu đầy những kẻ lầm lỡ, tội lỗi trên dương thế.

Tôi còn gì trên cõi đời này? Không quê hương, không cha mẹ, không bạn bè, người thân. Một con điếm chuyên nghiệp không hơn không kém. Chỉ còn một ký ức buồn thảm. Không còn lý do gì để tồn tại nữa! Cách đây không lâu, cũng từ chỗ này, một cô gái vì giận người yêu mà nhảy xuống, nội tạng vỡ nát hết. Ngay giờ đây, tôi sẽ leo qua lan can cầu, cũng nhảy xuống cho tan xương nát thịt, để không ai có thể nhận ra khuôn mặt khốn khổ, tấm thân khốn nạn của tôi nữa.

Tôi chột nhìn xuống địa ngục lần nữa dưới chân mình. Một cơn gió biển thổi thốc vào tôi, đang mùa hè mà cảm thấy cái buốt lạnh đến rùng mình. Địa ngục sâu và tối quá! Một kiếp người như thế cái lá khô, như thế hạt cát rơi vèo xuống đất không để lại dấu vết gì. Tôi lại rùng mình. Tôi sẽ vỡ nát như cái phích mà bố tôi đập, chỉ còn chút nước nóng trong cái vỏ bẹp dúm rỉ ra. Một cái phích đáng thương. Cảm giác sợ hãi bỗng từ đâu xâm chiếm, ủa đến mỗi lúc càng làm tôi run sợ. Mắt tôi nhắm nghiền, cả người co rúm lại, muốn thét lên cho vội nổi sợ mà hàm cứng đờ. Có lẽ tôi cứ đứng như thế trên cầu lâu lắm.

Tôi đã từng nghĩ đến nhiều cách để chấm dứt sự tồn tại của mình trên cõi đời, giờ đây lại một lần nữa không đủ can đảm để chọn thêm cái chết nhảy từ cầu dây văng cao hàng trăm mét xuống hun hút địa ngục. Đến khi có người đi xe máy sát bên thành cầu khẽ hỏi tôi là, chị có đi xe ôm về đâu không? Bừng tỉnh, tôi nói:

- Về khách sạn!

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 5

1

Tôi ở nhà khách Ủy ban tỉnh và được Huy Tuấn cho xe đưa đi thăm một số thắng cảnh, rồi anh lại đãi đằng trọng thị. Sáng nay tôi bảo anh cứ để tôi tự đi bộ thăm thú quanh thị xã. Đêm qua nằm suy nghĩ, tôi vẫn cảm thấy Lưu Văn Đăng không nói thật nguyên nhân cô con gái bỏ nhà đi bụi. Thực ra tôi đã có thể về nếu lên đây chỉ để báo cho ông chủ tịch huyện biết nơi Diệu Thúy đang trú ngụ, song tôi vẫn cảm thấy chưa yên lòng, nhất là vẫn chưa tìm ra tằm tích cô ta. Huy Tuấn thì bảo, nhân tiện thầy lên đây, cứ đi chơi cho thoải mái vài ngày rồi hẵng về, việc của cô con ông Đăng sớm muộn gì cũng sẽ giải quyết ổn thỏa thôi. Tôi bỗng nghĩ đến cái quán nước có nhiều kẻ “buôn dưa lê”, biết đâu chẳng có thêm thông tin mới. Thế là tôi lững thững đi bộ từ nhà khách ra quán. Mới đi được vài trăm mét đã thấy có người gọi giật giọng phía sau:

- Bác cán bộ Trung ương đi đâu đấy ạ?

Quay lại, thì ra cái anh xe ôm mau mồm miệng hôm trước đã gặp trong quán nước. Tôi cười bảo, lại ra quán thưởng thức đặc sản chè địa phương. Bà chủ quán người thiếu số nhận ra tôi ngay, đơn đả:

- Bác à. Hôm nay quán của em mới về loại chè giao cổ lam chữa ung thư đấy. Bác xơi thử một chén nhé.

Thứ nước chè này giống như thuốc bắc, nặng nhặng đắng, dù sao cũng có vị ngọt đọng nơi cổ họng như các loại chè hôm trước tôi đã nếm thử. Ông xe ôm từ nãy đến giờ vẫn nhìn tôi với ánh mắt thực sự ngưỡng

mộ, bởi ông từng chứng kiến một quan tỉnh to như Huy Tuấn còn xuống tận cổng vồn vã đón tôi kia mà. Tôi quay sang ông ta, hỏi:

- Anh có biết cô con ông chủ tịch huyện Lưu Văn Đăng đã về chưa?

- Chưa ạ- Ông sốt sắng trả lời- Em có hỏi, con gái em bảo vậy. Ở trường nó cũng bàn tán nhiều đấy, nhưng thầy hiệu trưởng bảo bố bạn ấy đã gọi điện báo con bị ốm, xin nghỉ thêm ít bữa nữa. Chắc là có chuyện gì rồi. Máy đưa rú nhau đến nhà thăm thì bố mẹ nói là đã đưa nó về thành phố chữa vì có người quen là bác sĩ ở bệnh viện trên ấy. Bác biết không, nó có một cô bạn thân vừa gặp rắc rối với công an rồi đấy.

Nói đến đây ông xe ôm vớ điều thuốc lào, nhồi thuốc và rít một hơi, phả khói mù mịt sang bên cạnh.

Tôi hỏi ngay:

- Anh nói cô bạn nào của nó gặp rắc rối?

- À, cái cô Bích Thuận con gái ông bà Cả Vạn gần nhà em ấy mà- Ông xe ôm quay sang tôi khề khà- Lần đầu thấy anh công an khu vực đến nhà nó, em không để ý lắm. Đến lần thứ hai lại thấy anh ta vào và con bé đi theo ra, em đã nghi nghi. Có chuyện gì công an mới điệ đi chứ? Em sang nhà ông Cả Vạn giả vờ mượn cái chỗ hấp xôi, tiện thể hỏi: Vừa thấy cô Thuận nhà ta đi với anh công an khu vực, có việc gì đấy bác? Bà Cả đưa cái nồi cho em mượn lắc đầu quày quậy bảo có gì đâu, anh ấy hỏi nó về chuyện mở cửa hiệu kinh doanh làm đầu ấy mà. Rõ là nói dối quanh. Nghề công an thì liên quan gì đến kinh doanh làm đầu! Thâm tâm em nghĩ vậy. Lúc con gái em đi học về, nó thăm thì vào tai em một tin quan trọng: Chị Bích Thuận bị bắt lên đồn vì có liên quan đến ổ mại dâm gì ấy, con nghe có đứa nói vậy. Em cũng giật mình, gặng lại: Nó vừa tốt nghiệp phổ thông, mở hiệu làm đầu ngay tại nhà, có liên quan gì đến mại dâm? Nói thực với bác, cái thị xã toen hỏn bằng bàn tay, mà mấy năm gần đây cũng mọc lên như

nắm các nhà nghỉ, gọi đầu thư giãn, toàn là mại dâm trá hình cả. Mà khách làng chơi không đại gia thì cũng là những thằng có chức có quyền. Hư đồn lắm! Dân đen bọn em biết cả đấy, nhưng đều ngậm tăm, nói ra làm gì cho rách việc hở bác...

- Thì ông đang nói ra đấy thôi- Bà chủ quán từ nãy đến giờ im lặng liền lên tiếng, vẫn như hôm trước tỏ ý trách ông xe ôm- Bác chỉ được cái hay vạch áo cho người xem lưng.

- Cái bà này chỉ hay nói liêu- Ông xe ôm quắc mắt vạch lại- Thì bác cán bộ Trung ương cao cấp đây hỏi, tôi phải trình bày sơ sơ vậy chứ, có chỉ đích danh là thằng nào đâu mà sợ.

Tôi vội can hai người:

- Chuyện vui ấy mà, có gì mà phải căng thẳng thế.

- Em có nói gì đâu- Bà chủ quán nhìn tôi thanh minh- Ăn cây nào rào cây ấy chứ. Mình phải nói tốt cho quê mình chứ, phải không bác?

Tôi cười và quay sang bảo ông xe ôm:

- Nhân tiện đây tôi cũng muốn đi thăm thú thị trấn, anh đưa tôi đi một vòng nhé.

- Nhất trí ngay, thưa sếp. Ông xe ôm hào hứng bước ra khỏi quán.

Trên đường tôi mới ghé tai ông xe ôm bảo đưa tôi đến nhà cô Bích Thuận hàng xóm của anh.

Từ xa đã thấy tấm biển khá lớn treo trước ngôi nhà hai tầng “Bích Thuận- làm đầu một thời trang”. Ông xe ôm để tôi xuống trước cửa, còn hỏi, bác có cần em đợi ngoài này không? Tôi nói vào chơi một lúc, cần sẽ gọi sau. Ánh mắt ông ta nhìn tôi không giấu một nỗi ngờ vực nào đó, sao

khách mới đến tỉnh này lại quan tâm đến những chuyện đồn đại trong quán nước như vậy?

Bà Cả Vạn đang ngồi trong nhà, tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi bước vào:

- Bác cần gặp ai ạ? Bà hỏi.

- Thưa, đây có phải nhà cô Bích Thuận không ạ?

- Vâng- Bà nói- Ông cần gặp cháu có việc gì? Mời

ông ngồi.

Tôi ngồi vào ghế. Ngoài bộ làm đầu đặt trên một cái giá, cùng những chai nước gọi đủ các nhãn hiệu và cái gương lớn treo bên tường, phía trong nhà đồ đạc cũng đơn giản, chủ nhân thuộc diện không dư giả gì lắm, tôi sơ bộ đánh giá như vậy. Tôi nhìn bà chủ hỏi:

- Thưa bà, tôi có việc muốn trao đổi riêng với cháu. Không biết cháu bao giờ về?

- Cháu đi chợ mua thức ăn, sắp về bây giờ. Bác cứ ngồi chơi- Nói rồi bà rót nước mời, hỏi tiếp- Không dám, bác từ đâu đến ạ?

Tôi nhấp ngụm nước trà đặc sánh, trả lời:

- Tôi từ thành phố về thăm người nhà, lại có việc liên quan đến cháu, mới đến đây tìm.

- Liên quan về việc gì, bác nói rõ ra được không ạ?

- Xin lỗi bác- Tôi cười nói- Việc riêng liên quan đến cháu thôi, nói ra sợ bác cũng chẳng biết đâu.

Bà chủ có vẻ chưa thông với câu trả lời của tôi, nhưng chỉ ngồi im và rót nước từ phích ra ấm. Có tiếng chân người phía cửa, tôi quay ra, một cô gái dong dỏng cao, trắng trẻo, gương mặt khá thanh tú đang xách làn nhựa đựng đầy rau đi vào. Bà chủ nói ngay:

- Có bác đây từ thành phố về tìm gặp con đây.

Bích Thuận nhìn tôi tỏ ra rất ngạc nhiên, hỏi lại:

- Bác gặp cháu ạ?

- Cháu là Bích Thuận?

- Vâng ạ.

- Cũng chẳng có gì đặc biệt đâu- Tôi nói- bác có việc hỏi cháu liên quan đến một người quen của bác thôi mà. Cháu cứ cất đồ đi, rồi bác cháu ta nói chuyện.

Bích Thuận cầm làn đi vào nhà trong, bà mẹ cũng theo vào. lát sau cô ra, ngồi đối diện tôi. Nhìn vẻ mặt, rõ ràng cô đang trong tâm trạng phấp phỏm, hồi hộp. Tôi hỏi ngay:

- Cháu quen Diệu Thúy con ông Lưu Văn Đăng chủ tịch huyện này chứ?

- Vâng- Cô nhìn tôi với đôi mắt mở to- Bác gặp Thúy ở đâu ạ?

- Bác tình cờ gặp Diệu Thúy ở thành phố- Tôi nói- Cháu có biết vì sao nó bỏ nhà đi không?

Bích Thuận lẳng lẳng rót thêm nước vào chén của tôi. Rồi cô ngừng lên nhìn tôi hỏi tiếp:

- Thưa, bác có họ hàng gì với em ấy không?

Tôi nhìn cô gái lắc đầu, bảo:

- Không. Cũng mới quen được vài ngày nay thôi.
- Thế bác gặp cháu hỏi về Diệu Thúy với mục đích gì ạ?

- Bác quan tâm đến Diệu Thúy vì hoàn cảnh của nó lúc này rất khó khăn- Tôi nói- Nó đang ở trong một quán mại dâm của thành phố. Bác đã gặp ông bố Diệu Thúy nói cho biết tình hình để đến đón nó về. Lý do nó bỏ nhà đi như lời ông ấy bác thấy chưa thỏa đáng. Cũng là tình cờ nghe người dân ở đây nói cháu chơi thân với Diệu Thúy, nên bác nảy ra ý định đến gặp cháu để hỏi, biết đâu lại có thể làm sáng tỏ được điều bác muốn tìm hiểu.

- Như thế bác không có quan hệ họ hàng gì với em ấy- Bích Thuận nhìn tôi vẫn không hết ngờ vực- Mà chú Đăng nói với bác nguyên nhân em ấy bỏ nhà đi là thế nào ạ?

- À, bác quên- Tôi nói- chưa tự giới thiệu về mình. Bác tên là Phan Lãng, đang công tác ở Viện Công nghệ trên thành phố. Thời trẻ, nhập ngũ trước khi đi B, bác có thời gian tập luyện ở thao trường ngay gần nhà cháu đây, chỗ có ngọn đồi trồng nhiều vải thiều ấy.

- Bác chưa nghỉ hưu ạ?

- Chưa- Bác đã ngoài sáu mươi rồi, nhưng là giáo sư nên đến sáu mươi tuổi mới nghỉ theo chế độ. Cháu hỏi chú Đăng nói với bác thế nào, chú ấy chỉ bảo do Diệu Thúy học sút, bố mẹ mắng vài câu là giận dỗi bỏ nhà đi. Bác nghĩ, chắc nguyên nhân không chỉ đơn giản như thế. Diệu Thúy học lớp mười hai, đã có suy nghĩ, phải là điều gì gây sốc lắm nó mới bỏ nhà đi bụi như vậy. Phải tìm ra nguyên nhân thì mới khuyên nhủ được nó, nhất là khi nó đã làm cái việc tồi tệ như vậy.

Bích Thuận nghe tôi nói, nét mặt đờ căng thẳng. Cô lại hỏi:

- Bác gặp em ấy trong quán, thấy tinh thần nó thế nào ạ ?

- Nó giấu mọi chuyện. Cũng phải thôi, vì mới lần đầu gặp. Phải nói thật với cháu điều này nữa. Bác chỉ có một người con gái, nếu còn thì đã ba mươi tuổi rồi. Nó bị mất trong một tai nạn hy hữu khi đi tắm biển năm mười tám tuổi. Điều làm bác quan tâm đến Diệu Thúy chính là gương mặt, dáng người nó giống hệt như con gái bác trước khi mất. Đây, cái nguyên cớ chỉ đơn giản có vậy. Bác lên đây cũng là muốn báo cho gia đình Thúy biết để tìm cách đưa nó về. Song tiếc là đến giờ này vẫn chưa tìm thấy nó. Cháu thân với Diệu Thúy, biết đâu chẳng có những thông tin giúp được cho bạn vượt qua những khó khăn trong

lúc này.

- Bác đã nói vậy, cháu tin bác- Bích Thuận nói- Đúng là Diệu Thúy không học giỏi như chị nó là Bích Hường, nhưng cũng không phải học kém. Nói thật với bác, cháu mới là đứa học kém, kém nhất các môn tự nhiên. Cho nên nói nó bỏ nhà đi như lời chú Đăng thì không phải. Cháu biết nó bỏ nhà đi vì chuyện gì. Hôm đó chính cháu gặp, vừa báo với nó cái chuyện tồi tệ ấy là Diệu Thúy xịu mặt, bỏ tiết học sục tìm đến bố nó ngay...

***

Gần trưa, câu chuyện của tôi với Bích Thuận vừa xong thì đã có điện thoại Huy Tuấn gọi tìm tôi. Và chỉ ít phút sau anh đã cho xe đến đón. Câu chuyện mà cô nữ sinh vừa tốt nghiệp phổ thông trung học ấy kể làm tôi hết sức bất ngờ, ngồi trên xe quay về Ủy ban mà đầu óc cảm thấy bức bối không yên. Thời nay có chuyện đảo lộn các chuẩn mực đạo lý, luân lý đến vậy sao? Một số kẻ lại có thể sống buông thả đến vậy sao? Và giờ đây dường như họ vẫn chưa dừng lại, còn có thêm những âm mưu mới? Những

ý nghĩ ấy cứ quay cuồng trong tôi. Xe đưa tôi đến trước cửa phòng làm việc của Huy Tuấn lúc nào mà tôi không hay. Từ trong nhà đi ra, anh ta vẫn tỏ ra ân cần định đưa tôi đến ngay nơi đặt bữa ăn trưa nay. Song tôi bảo còn sớm, nên quay lại phòng làm việc, tôi có chút việc muốn trao đổi. Trở lại, Huy Tuấn nhìn tôi ngỡ ngàng, hỏi:

- Thầy có việc gì cần thế ạ?

- Vừa rồi tôi đi gặp cô Bích Thuận, bạn thân của con bé Diệu Thúy đấy- Tôi nói, nhìn thẳng vào Huy Tuấn cũng là muốn xem phản ứng của anh ta thế nào- Đây là công việc nội bộ của các anh. Nhưng tôi biết bên công an đang chuẩn bị hồ sơ khởi tố Bích Thuận, chỉ mình cô ấy chịu án về tội môi giới mại dâm...

- Thưa thầy- Huy Tuấn cắt ngang lời tôi- Thầy quan tâm cả đến chuyện này ạ?

- Vì nó cũng liên quan đến chuyện của Diệu Thúy- Tôi nói- Thực ra thì cả hai cô gái ấy chẳng có liên quan gì đến tôi cả, do tôi đã vào cuộc muốn giúp Diệu Thúy, thì giờ đây lại nảy sinh thêm rắc rối với bạn của nó. Tôi cảm thấy có nhiều điều không ổn về mặt pháp lý nếu dồn hết tội cho một người.

- Không hiểu cô gái kia nói với thầy thế nào, chứ sự việc cần giải quyết trước mắt chỉ là gia đình anh Đăng đón Diệu Thúy về để giáo dục và cho đi học tiếp thôi ạ.

- Nhưng nếu bên công an họ cứ khởi tố Bích Thuận về tội môi giới mại dâm, dồn tất mọi tội lỗi lên đầu nó, mà còn những kẻ chủ mưu, tòng phạm đứng sau nó vô can, thì sao?

- Thầy yên tâm đi- Huy Tuấn nói- Đây chỉ là chuyện sinh hoạt thôi mà, sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện. Thôi, bây giờ trưa rồi, mời thầy đi ăn

cơm. Hôm nay có một số anh lãnh đạo bên Tỉnh ủy cũng muốn được làm quen với thầy đấy ạ.

Phòng ăn của khách sạn lớn nhất thị xã này, trên bàn bày biện đủ món. Thực khách của Huy Tuấn khá đông đang ngồi chờ, họ đều đứng lên niềm nở giơ hai tay bắt tay tôi. Tôi được bố trí ngồi cạnh một người lớn tuổi hơn cả, được Huy Tuấn giới thiệu là Phó bí thư thường trực Tỉnh ủy. Ngay từ đầu ông cũng gọi tôi là thầy, xưng em:

- Bọn em vẫn nghe danh thầy. Hôm nay thật vinh hạnh được gặp thầy ở đây.

Quả thực hai ngày nay, cách đón tiếp của các quan chức tỉnh này làm tôi bỗng trở nên bối rối. Có thực tôi đáng được trọng vọng thế không? Cũng bởi lâu nay tôi vẫn chỉ hay cặm cụi đọc sách, làm việc trong phòng thí nghiệm, ít giao đãi, ít xuất hiện trước đông người. Ông Phó bí thư còn bảo là anh học trò của tôi mới về tỉnh có hai năm mà đã làm được nhiều việc, một cán bộ trẻ có năng lực, có uy tín. Anh sắp hết thời hạn luân chuyển, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, về trung ương chắc hẳn sẽ được trọng dụng ở vị trí cao.

Vào tiệc, khai vị bằng rượu vang Chi Lê, rồi đến Vodka Nga. Lâu lắm tôi mới uống lại thứ rượu trắng bốn mươi độ cồn này. Tôi có một kỷ niệm không quên với Vodka. Năm 18 tuổi tôi nhập ngũ vào Nam chiến đấu. Ở chiến trường Tây Nguyên, rồi Khu Sáu được bốn năm, bị thương hai lần. Lần bị thương sau, trở ra Bắc điều dưỡng, được cấp trên cho ôn thi đại học, tôi đủ điểm đi học nước ngoài. Năm tôi sang Liên Xô đã 23 tuổi. Lớp tôi có một số sinh viên Việt Nam, Đông Âu còn lại chủ yếu là người Nga. Xứ lạnh, các bạn Nga đều uống rượu được, từu lượng tôi thuộc loại xoàng, không thể nào đấu được với các chàng “Ivan” to đùng uống Vodka như uống nước suối. Tôi bị gục mấy lần, cứ tiệc tùng cụng ly là hãi, lẩn như chạch. Ở lớp tôi có nàng Olga tóc vàng mắt xanh, cao trên một mét bảy mươi, đẹp như thiên thần. Người đã đẹp lại còn học giỏi nữa, sinh viên ta,

tây đều mê tít, chỉ mong được nàng để mắt tới. Tôi thuộc diện xấu trai, mặt vuông vức nom hơi nặng nề, cao lòng không, ngực lép, vai xuôi, từ trẻ đầu đã ít tóc, nói năng giao tiếp lại vụng về, với cái mẽ ấy thì không thể đo được với các chàng đẹp trai như tượng, lại mồm mép láu lỉnh thường sẵn đón quanh nàng. Hôm đó tôi bị chuốc đến say xỉn. Vừa ra khỏi phòng tiệc bỗng thấy bụng dạ nôn nao, “ặc” lên mấy tiếng co thắt ruột, vội chạy ngay vào toilet, kịp thổ ra bồn rửa đầy cả chất lỏng nhớt mật xanh mật vàng. Rồi đầu nặng, chân nhẹ tôi chấp chững vừa bước ra khỏi toilet đã muốn ngã. Bỗng thấy mình được dựa vào ai đó thơm tho, mềm mại như nhung lụa, giọng nói nhẹ nhàng như làn gió thoảng: Phan Lăng chỉ uống không ăn nên say quá rồi, để mình đưa bạn đi uống cốc nước chanh đá cho già rượu nhé. Tôi như sực tỉnh. Hiểu ngay là mình đang dựa vào Olga thiên thần. Hóa ra suốt bữa tiệc tuy có bao nhiêu là chào mời cụng ly, song nàng vẫn để mắt đến tôi. Được khoác tay dựa vào Olga, còn được nàng ân cần đưa cốc nước chanh, những điều đó đủ để cánh con trai trong lớp hoàn toàn bất ngờ và nhìn tôi với cặp mắt ghen tị. Tôi không cải chính điều gì, chỉ tùm tùm cười bảo: Ai bảo các cậu không say xỉn để được nàng xốc nách! Nói vậy chứ tôi cũng biết từ lâu người đẹp cũng có để mắt đến tôi, đơn giản chỉ vì sức học của tôi ngang ngửa được với nàng. Chúng tôi nhiều lần cùng nhau chụm đầu giải bài toán khó, rồi từ năm thứ ba đã được thầy gợi ý đề tài để tập làm quen với nghiên cứu khoa học, nên hai đứa đã từng có buổi cùng nhau làm xêmina thuyết trình trước lớp. Sau lần ấy Olga còn nói là nhìn Phan Lăng say xỉn thương lắm! Tôi liền trêu lại: Thế thì mình sẽ say xỉn suốt để bạn dìu về nhà? Cười giòn tan, mắt nheo nheo hóm hỉnh nàng bảo: Lần sau thì người ta sẽ ném cậu lên băng ca cứu thương như ném cái bao cát ấy. Đến khi ra trường, bao anh chàng si tình chừng hững vì nàng đã chính thức nhận lời cầu hôn của một cầu thủ bóng đá nổi tiếng trong đội Spartak Matxcova. Còn tôi, tất nhiên chẳng có mơ tưởng hảo huyền gì, nhưng khi biết nàng đã thuộc về kẻ khác cũng thấy tiêng tiếc, bâng khuâng mất mấy ngày. Tôi tốt nghiệp đạt bằng đỏ, lại đã qua thử thách chiến trường nên được giữ lại làm nghiên cứu sinh, sau ba năm nữa có bằng Kandidát mới về nước. Tám năm sau, tôi có dịp trở lại Matxcova làm tiến sĩ khoa

học và gặp lại Olga ở một viện nghiên cứu. Gương mặt nàng vẫn đẹp, dấu đã có nếp rạn chân chim nơi khoé mắt, khoé mồm mỗi khi cười, còn người thì xờ ra. Nàng buồn buồn, nhỏ nhẹ kể với tôi là đã chia tay với chàng cầu thủ nổi tiếng kia và hiện sống đơn thân với đứa con gái nhỏ trong một căn hộ khiêm tốn ở thủ đô. Nàng còn bùi ngùi thú nhận: Khi yêu chỉ thấy anh ta là ngôi sao sân cỏ, ngời ngời vẻ đẹp cơ bắp, khi lấy nhau rồi mới thấy anh thiếu cái mà mình đòi hỏi nhiều hơn, đó là trí tuệ. Hóa ra một người đầu óc sáng láng như nàng, cũng không thoát khỏi cái thói đời thường tình luôn bị hình thức bên ngoài làm lóa mắt. Nàng hỏi tôi về gia đình, tôi không tiện kể ra những rạn nứt hạnh phúc do sự ghen tuông quá thái của bà vợ, mà chỉ nói nhiều về sự dễ thương của Đỗ Quyên lúc đó mới vào học lớp một. Nàng bỗng reo lên: chúng ta đều giống nhau, con gái cùng tuổi và cùng vào lớp một! Không giấu được tiếng thở dài nàng còn bảo: Mình không có được hạnh phúc trọn vẹn như Phan Lãng đâu. Thật mừng cho bạn! Có phải dù ở đâu, với ai trên thế gian này, hạnh phúc cũng vẫn là tấm chăn hẹp chằng? Tôi chỉ biết nhìn nàng với con mắt cảm thông. Và bỗng nghĩ tới câu ngạn ngữ Nga chính nàng đã dạy tôi hồi mới chân ướt chân ráo đến đất bạn: Đau khổ vì quá thông minh. Hình như câu ngạn ngữ ấy đã vện vào nàng và cả vào tôi nữa...

- Thầy ăn chút gì chứ ạ.

Lời ông Phó bí thư thường trực nhắc nhở, làm tôi như sự tỉnh sau giây lát miên man nhớ về cái thời đã qua hàng mấy chục năm liên quan đến thứ rượu trắng nổi tiếng của Nga. Và ông lại cụng ly. Trong số khách Huy Tuấn mời có cả đại diện của đoàn thanh niên, phụ nữ, mặt trận, họ lần lượt đến cụng ly với tôi. Cuối cùng là Lưu Văn Đăng. Lúc đầu tôi không thấy anh trong số thực khách đã đến ngồi từ trước ở dãy bàn dài. Anh cụng ly và nói nhỏ:

- Em có việc đến muộn, thầy ạ.

Ông Phó bí thư thường trực tưởng tôi không biết anh, liền giới thiệu:

- Anh Đăng, chủ tịch huyện P, huyện điếm về văn hóa giáo dục của tỉnh.

Đăng cũng ý tứ tỏ ra không quen tôi từ trước. Ánh mắt tôi nhìn anh như muốn hỏi: Diệu Thúy về chưa? Ánh mắt anh liền trả lời là chưa. Mục đích chuyến đi của tôi lên đây vậy là chưa hoàn thành! Tôi bỗng lại nhớ đến lời khẩn cầu tội nghiệp của Bích Thuận lúc chia tay tại cửa nhà cô: “Bác cứu cháu với! Cháu chẳng còn biết bầu vú vào ai. Đợt này họ định đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cháu!”

Giờ đây, chính tôi cũng không biết phải làm gì thêm nữa để có thể cứu giúp cô. Người bị liên đới trách nhiệm cũng có mặt ở đây, làm sao có thể trình bày và nhờ họ giải quyết sự việc một cách công bằng, khi chính tay họ dính chàm. Tôi chẳng nghĩ được điều gì sáng sủa hơn. Xung quanh, những chúc tụng, tán tụng lại đổ xuống tôi rào rào như một trận mưa. Điều đó thật trớ trêu, bởi tôi vẫn luôn biết mình là một lão già hữu danh vô thực, chỉ lấy lòng tốt để giúp người là chưa đủ. Vả lại, họ tán tụng tôi thực lòng hay chỉ muốn làm đẹp lòng chủ nhân của bữa tiệc thịnh soạn này? Và chắc hẳn họ cũng thừa biết tôi chẳng thể giúp ích được cho ai nữa, một khi đã lạc vào mê hồn trận của những mối quan hệ nặng nhệ, mà từ lâu rồi tôi đã bị loại ra khỏi những cuộc chơi như vậy.

Lờ đi, coi như không biết chuyện và lạng lẽ trở về, vùi đầu vào đồng sách vở, có lẽ đấy là cách làm khôn ngoan nhất và không thể khác lúc này.

***

Dù sao đến sáng hôm nay, trước khi lên đường trở về, tôi vẫn cố vót vát hỏi Huy Tuấn lần nữa về trường hợp của Bích Thuận. Anh ta nhìn tôi, giọng như nài nỉ:

- Thầy ơi. Em hứa với thầy là sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này. Cô ấy chỉ bị phạt rất nhẹ...

- Nhưng lỗi đâu chỉ có mình cô ta- Tôi ngắt lời- Người chủ mưu là ông hiệu trưởng Dương Tiến sao có thể trốn tội được. Còn một loạt quan chức có dính líu nữa...

- Em xin thầy đấy- Huy Tuấn nói tiếp với vẻ mặt đau khổ và không cần phải né tránh như trước nữa- Em còn vài tháng nữa là hết hạn, không thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà ảnh hưởng đến những thành quả đã làm được trong hai năm đi thực tế ở đây. Trong bữa tiệc tiễn thầy chiều qua chắc thầy cũng thấy lãnh đạo Đảng, chính quyền, đoàn thể ở đây đều rất ủng hộ em đó sao. Việc này mà làm to ra, em sẽ rất khó ăn nói với các anh chị ấy. Huyện P là huyện điểm, em và anh Đăng đã dày công gây dựng phong trào, không thể trong chốc lát bao nhiêu công lao vì chuyện này mà đổ xuống sông xuống bể cả. Thầy đã thương em, giúp cho em có cái bằng tiến sĩ để có được triển vọng như ngày nay, vậy thì thầy cũng thương cho trót, bỏ quá cho em có sai sót sơ hở trong chuyện quan hệ vừa qua với ông Dương Tiến. Thầy ơi, chốn quan trường nghiệt ngã lắm, không đơn giản, ngay thẳng như trong giới học thuật ta đâu. Hiện đang có bao kẻ nhòm ngó cái ghế sắp tới trên đã dự kiến dành cho em. Họ có thể lấy đấy làm cái cớ để diệt em, chiếm cái ghế của em. Sẻnh một li đi một dặm ngay đấy. Em không thể bỏ lỡ cơ hội này được. Vậy thì thầy giúp em thêm lần này nữa nhé!

Tôi ngồi nghe anh ta nói một hồi mà cảm thấy mũi lòng, vừa thương vừa giận cậu học trò. Chẳng thể nói lại được điều gì nữa, từ lâu tôi vốn đã là một lão già vô dụng rồi mà.

Đến giờ lên đường, Huy Tuấn bảo người lái xe mang một túi quà ra xe trước. Tôi liền bảo đặt cái túi quà đó lên bàn. Huy Tuấn vội nói với tôi:

- Đây là chút quà cây nhà lá vườn của địa phương, các anh bên Ủy ban nhờ em gửi tặng nhân dịp thầy đến thăm tỉnh đấy ạ. Thầy đừng từ chối.

- Nhưng mà có phải tôi đi làm việc với tỉnh đâu mà phải quà cáp.

- Đã lên đây cũng như là đi công tác thôi. Các anh trên tình rất quý thầy, rất mến khách đấy ạ.

Tôi nhất định không nhận. Huy Tuấn nháy mắt bảo anh lái cứ mang ra. Khi về đến nhà anh lái xe mang món quà vào, tôi không đồng ý, bảo anh phải mang trả lại cho Huy Tuấn, do tôi đã nói trước là không nhận rồi. Anh lái xe nhùng nhằng mãi, rồi cũng phải nghe theo.

2

Tối qua khi từ cầu Bãi Cháy vừa về đến khách sạn thì nghe tiếng Quang Hanh trong điện thoại: Mai em nên đi chuyến sớm nhất ấy. Một mạch, chiều là đến nhà. Không được sai lời hứa đâu nhé. Anh đang ở Hà Nội. Còn một tuần phép nữa, biết đâu anh và Yến Nhi sẽ lên thăm cho biết nhà em đấy. Tôi cũng hứa với anh là sáng mai sẽ về. Không còn con đường nào khác. Lúc đó tôi nằm trên giường nghe điện thoại của anh và chợt nghĩ: Yến Nhi, người yêu anh như thế nào nhỉ? Chắc phải rất đẹp, rất ngoan. Dù sao cô ấy cũng là người may mắn nhất trên đời này, còn tôi là người bất hạnh nhất. Tôi đã không dám chết, vậy thì phải sống mà chịu đựng nỗi bất hạnh ấy. Thật cay đắng!

Trên suốt dọc đường trở về quê, tôi miên man trong những hồi tưởng về thời niên thiếu và chợt nhận ra một điều mà trước đây vì mãi chơi, mãi học và cả vì luôn phải suy nghĩ buồn bực về sự lục đục của bố mẹ mà tôi chưa bao giờ để tâm đến. Đó là việc mình biết và có nhiều trải nghiệm về tình dục, trở thành “đàn bà” quá sớm!

Thị trấn quê tôi có một dòng suối lớn từ rừng chảy ra, hai bên bờ sỏi cát mọc toàn các thứ cây dền gai, mào gà, rau sam, rau tàu bay ngày bé tôi hay đi dọc suối cắt về nấu cám lợn. Bên dòng suối còn có dù di, loài cây chịu nước, ưa nước đến lạ kỳ. Mùa lũ ngập lụt ngọn, lũ to đến mấy, dài ngày đến mấy dù di cũng không bị trốc rễ, thối gốc, vàng lá, đến mùa khô lại mọc cao hơn, tươi tốt rậm rạp hơn. Lần ấy tôi đang lúi húi chui vào một

bụi cây dù dì để cắt khóm rau dền, khi ngừng lên chợt thấy ở bờ suối bên kia cách độ chục thước, có một người đàn ông đang cởi quần áo tắm. Quảng này vắng, ai tắm thường là tắm trường. Chỗ quang, thì thể nào tôi cũng che mặt mà ôm rổ rau rút chạy cho mau, song chỗ tôi ngồi rất kín đáo khó ai có thể phát hiện ra, không hiểu sao lúc đó tôi nán lại, nín thở hồi hộp nhìn về phía ông ta. Suối trong xanh, nước sâu đến đầu gối và người đó đứng giữa dòng quay lưng lại phía tôi. Lưng ông như cánh phên, vai nở bụng thon, bắp chân, bắp tay cuồn cuộn. Và ông đang chăm chú cúi xuống, hai tay đang làm việc gì đó hồi lâu. Bỗng ông quay ngoắt lại. Suýt nữa tôi kêu to lên thành tiếng vì quá sửng sờ: ông ta đang làm động tác thủ dâm. Chạm hai bàn tay tuốt lên tuốt xuống cái “khúc củi” của mình. Và còn vung vẩy nó một cách khoái trá. Mắt tôi lập tức nhắm nghiền, mà không sao xua đuổi ra khỏi đầu được hình ảnh “khúc củi” ngược ngạo ấy. Thế rồi sau đó, hình ảnh cái “khúc củi” người lớn cứ ám ảnh tôi suốt một thời gian dài, chẳng dám kể lại với ai, vừa kinh hãi vừa thích thú gợi sự tò mò về tình dục đến mãi sau này. Năm tôi chớm vào tuổi mười ba đang ngồi học, thấy kinh lần đầu tiên, sợ quá, giờ ra chơi lén bỏ lớp về hỏi mẹ. Mẹ cười bảo, con thành thiếu nữ rồi. Thời nay ăn uống tốt con gái dậy thì sớm, chứ mẹ mười bảy tuổi mới có kinh, ngực lép kẹp bằng chum cau. Ngực tôi thì từ dạo ấy cứ lùm lùm to lên trông thấy, mẹ nhắc đeo xu chiêng vào, nhưng tôi bảo vướng, không thích. Hôm ấy nhảy xe buýt lên chơi thị xã, một lão già mặt nhăn nhúm, móm mém, tóc xoăn bạc trắng, quần áo thì bẩn thỉu đầy bụi bặm, lợi dụng lúc đông người nhốn nháo lão thộp tay véo vào vú tôi một cái. Tôi chỉ mặc mỗi áo sơ mi mỏng, bên trong có thêm cái áo lót đông xuân cũng mỏng tang, bị tấn công bất ngờ mà không dám nói gì, chỉ đỏ bừng mặt, ứa nước mắt vì tức giận. Về mách mẹ. Mẹ căm lắm, khi nghe tôi tả hình dáng, mẹ bảo biết lão dê già đó là ai rồi, hôm nào gặp sẽ chửi cho một trận chừa cái thói bốc bãi khốn nạn ấy đi. Từ dạo ấy hễ ra ngoài đường là tôi nịt vú cho chắc. Ở tuổi dậy thì tôi và mấy con bạn cùng trang lứa hay có thói dong tai nghe người lớn tán tặc, nói bậy. Lạ, cứ hai, ba người ngồi với nhau là chuyện bao giờ cũng rôm rả, dường như không bao giờ cạn, quanh đi quẩn lại vẫn mỗi chuyện lên giường với nhau. Có lần mấy đứa

chíp hôi chúng tôi còn nắm tay nhau len lén đi xem phim video “Con heo” ở một nhà nọ chiếu chui lấy tiền. Biết là bẩn thỉu, tởm lợm mà vẫn muốn xem; biết cái cách làm tình mà hồi đó chúng tôi gọi là “đi tở” của đàn ông đàn bà đều có nhõn động tác giống hệt nhau, đã lấy bàn tay che mắt cho khỏi ngượng, mà vẫn để hở kẽ tay nhòm cho thỏa nỗi tò mò. Các anh chị lớn thì hay nhắc nhở bọn con gái chanh cốm chúng tôi câu: chữ trình đáng giá ngàn vàng. Nhưng chính các anh chị ấy thay người yêu như thay áo, mà đã yêu, đã đi chơi với nhau thường là thủ sẵn tấm ni lon chọn nơi vắng vẻ, kín đáo trải ra, ôm nhau, hôn hít, sờ soạng, sau đó là nằm bện chặt vào nhau như dây chấu.

Năm tôi tuổi mười lăm, quen biết sơ sơ một cậu học trên một lớp. Cậu này hàng ngày đến trường tỏ ra chững chạc, đi đâu cũng cho áo trong quần chỉnh tề. Dong dỏng cao, chân tay dài lòng thòng, hàng ria tơ phơn phớt đen, nước da trắng trẻo, môi đỏ như tô son, chính vì cái dáng công tử bột có vẻ chời chời như vậy nên tôi có chút thiện cảm, hễ gặp là đon đả chào nhau. Hôm ấy tôi một mình lên đồi kiếm củi, cậu cũng đang cầm súng cao su đi bắn chim ở gần đấy. Vừa thấy tôi cậu hồ hởi chạy lại, vợ hộ rất nhanh những cành lá khô rồi xằng xái lấy dây thừng bó lại, xỏ đòn gánh vào, chốc lát tôi đã có một gánh củi gọn gàng. Cậu có vẻ chú tâm giúp bạn vô tư khảng khái như vậy, nhưng ánh mắt thì gian, mấy lần tôi bắt gặp cậu ta liếc trộm mình. Mẹ tôi vẫn bảo là mắt con trai tai con gái, chẳng ngoa chút nào. Tôi còn hiểu ngay điều này nữa, cậu vừa nhòm trộm có mấy bận mà đã phải vội kéo áo bỏ ra ngoài quần, chắc hẳn vì nghĩ đến “cái ấy” mà cậu bị thế, còn tôi đầu óc bỗng trở nên mê mị, nôn nao, giống hệt cái cảm giác đêm ngủ mơ nằm cạnh một người con trai không biết tên, không rõ mặt, vẫn háo hức chờ một điều gì đó sẽ xảy đến. Nhưng tôi chỉ lẳng lặng ngồi xuống cạnh bó củi, mắt nhìn ra xa, tỏ vẻ không quan tâm đến cậu. Bỗng cậu bước nhanh đến bên, cúi xuống ghé vào tai tôi thì thào: Diệu Thúy xinh như văn công tỉnh ấy! Tôi ngúng ngẩy giả bộ mắng: Xinh xinh cái gì! Xinh mài ra mà uống được à! Còn lờm thêm cậu ta một cái. Thế là cậu ta sán lại ngồi sát bên. Lúc đầu cầm tay tôi, tôi không nói gì. Quàng tay qua vai tôi,

tôi cứ để yên xem sao. Thực ra lúc đó toàn thân tôi đã run rẩy, gò má thì nóng ran. Cậu lấn thêm một bước: hôn nhẹ vào tóc, vào bên má tôi. Và xoay hẳn người tôi lại, cậu bập vào môi tôi hôn chun chút, đầu lưỡi ngoáy ngoáy liên tục. Tôi nhột người như bị say nắng, hoàn toàn mất tự chủ. Thế là bàn tay cậu lần ngay vào bên trong cái xu chiêng hơi bó của tôi, hất cho nó tụt hẳn ra ngoài, tự do xoa xoa, nắn nắn, mân cả đầu ti tôi nữa. Bỗng, cậu đỡ người, khựng lại như có điện giật. Lát sau thì rút tay ra khỏi ngực tôi, cúi xuống hôn vào má tôi lần nữa, bảo anh xin lỗi. Tôi đã trở thành khúc gỗ lâu rồi, nếu cậu ta tiếp tục làm tàng, cởi quần tôi, tôi cũng để yên thôi. Hôm sau, tôi kể lại chuyện này với Bích Thuận, chị liền cười bảo cái thằng ngựa non háu đá ấy chưa đến chợ đã tiêu hết tiền, chứ không kiểu gì hôm ấy chẳng phá trình mày. Chị còn bảo, may mà mày không học trường của chị, lão hiệu trưởng dê già Dương Tiến mà gặp, dễ dãi thế kiểu gì lão chẳng xơi tái mày. Nghe chị nói, tôi không chịu cãi lại, lão ấy là đệ tử của bố em, vuốt mặt nể mũi chứ, dám à! Chị cười cười bảo: Không ai nói mạnh được, gặp rồi khắc biết. Rồi chị lại bình phẩm tiếp về chuyện tôi vừa kể. Một thằng choai mới lớn như vậy, mới quen sơ sơ như vậy mà cô đã để nó tự do khám phá, là nó coi thường cho. Con gái ban đầu phải tỏ ra khó, tuyệt nhiên không cho nó động vào người mình, cần thì tát cho nó một cái, chửi cho nó một trận, thế mới giữ được thể diện chứ. Bài học đầu tiên của tôi về tình dục, tình yêu được người chị từng trải truyền dạy là như vậy. Một tuần sau tôi lên núi kiếm củi, cái cậu nước da con gái ấy lại mò đến tán tỉnh, lại muốn làm tàng, tôi nhớ lời chị liền mắng phủ đầu, mắng té tát khiến nó kinh hãi chạy mất dép. Cũng còn là vì hôm đó tôi đang ươn người, đang phải dùng giấy vệ sinh Diana. Nhưng, đến cuối năm ấy tôi thực sự bị mất trình, tôi thành đàn bà năm chưa đầy mười sáu tuổi.

Ở nhà, tôi không hợp với Bích Hường, mặc dù chị học cùng lớp với chị Bích Thuận ở trường phổ thông trung học tỉnh và hai người cũng khá thân với nhau. Thế mới biết trong bạn bè, chơi được với nhau hay không, không thể bắc cầu từ người này sang người kia được. Mẹ thì bảo, hai chị em tính cách khác nhau, cô mệnh thủy, cô mệnh hỏa, lửa khắc nước, nước

khắc lửa. Thảo nào, tôi mệnh hỏa nên tính nóng nảy, làm gì cũng muốn cho nhanh, cho xong, tranh luận với ai cứ muốn giành phần thắng. Chị Bích Hường thì vẫn tự nhận: mình là nước nơi nào chẳng lọt, chỗ nào chẳng hòa đồng; chơi với ai cũng được, ai muốn hơn nhường liền, muốn vượt đứng sang bên cho vượt trước. Một lần nghe chị nói vậy tôi liền hỏi: Sao Hường không mấy khi nhường tôi (chúng tôi quen xưng hô với nhau trong nhà như thế)? Chị cười bảo, ở nhà nhìn Thúy nhiều đấy chứ, không thì cãi nhau suốt ngày như bố với mẹ rồi. Tôi còn nhường cả người yêu cho Thúy còn gì. Vậy a? Hường đã yêu anh Văn Nhân? Chưa sâu, nhưng có cảm tình, chị còn bảo, anh ta đẹp trai, đàn hát hay, nhiều tài lẻ yêu được quá đi chứ. Nhưng Hường thấy anh ta có vẻ mến Thúy, nhường liền, ngoài đời thiếu gì anh khác cũng đẹp trai học giỏi, tôi không thích cái kiểu mía ngọt đánh cả cụm như thế. Văn Nhân cao một mét bảy hai, năm đó mười tám tuổi học lớp mười hai cùng trường với tôi, cây đơn ca của đội văn nghệ nhà trường. Anh ta luôn nổi bật trong những kỳ hội diễn. Đừng nói chỉ con trai thích con gái xinh, mà bọn con gái chúng tôi cũng chúa thích bạn trai có hình thức, như anh Văn Nhân bao nhiêu em xin chết chỉ vì anh ta đẹp trai, thể thôi. Tôi cũng không biết anh ta có cảm tình với em nào trong trường nữa, mà em nào cũng nhận anh ta yêu mình, có lúc đũa nọ còn ghen với đũa kia, mắng mỏ nhau thậm tệ. Tôi thuộc loại chíp hôi, chắc không bao giờ được anh để mắt tới, nên chỉ ngắm anh từ xa thôi. Mà Bích Hường nhà tôi cũng kín đáo thật, chẳng ai biết là hai người đã có cảm tình với nhau từ bao giờ (Bích Hường nhà tôi theo dư luận, còn xinh và có duyên hơn tôi kia). Đến khi chị ấy nói vậy tôi mới biết là vậy. Năm ấy tôi trong đội đồng ca lớp 9B dự hội diễn toàn trường. Tôi có giọng đầu, giọng khàn ống bơ gì ấy mà, nhưng thầy chủ nhiệm bảo hoa khôi của lớp như Diệu Thúy nhất định phải tham gia dàn đồng ca. Đến bài hát tôi cũng không thuộc hết lời, ra sân khấu cứ mấp máy miệng. Hôm ấy khi vừa biểu diễn xong tôi nép sau cánh gà, anh Văn Nhân bảo, Diệu Thúy hát nhép đấy nhá. Hát nhép là gì hở anh? Là cứ há mồm, mấp máy môi thôi, không thuộc lời. Anh tinh thật, tôi thực sự khâm phục. Lúc đó Bích Hường nhà tôi cũng đến xem văn nghệ (chị học trường khác), đứng gần đấy nói đỡ cho tôi, nó hát được đấy, nhưng lười

luyện giọng, hát không đúng trường độ, cao độ. Thế mà tiết mục của lớp tôi lại đạt loại A, được chọn đi đọ với các trường trong thị xã. Anh Văn Nhân tìm tôi hỏi, Diệu Thuý có thích anh luyện giọng cho không? Tôi gật liền, được danh ca đẹp trai ngời ngời uốn nắn cho thì còn gì bằng. Về nhà Bích Hường bảo ngay: Thuý được anh Văn Nhân chú ý rồi đấy. Sao Hường biết? Tôi giả bộ hỏi. Hường cười, con ruồi bay qua mắt tôi còn biết con đực hay con cái nữa là. Gần anh mới thấy giọng anh siêu thật, nhất là lúc hát khe khẽ bên tai, tình cảm, lời cuốn không thể tả được! Có luyện gì mấy đâu, ngồi bên nhau toàn nghe anh hát những bài tình ca ướm át sướt mướt, đôi mắt anh cũng ướm át nhìn về chốn xa xăm đầy mộng mơ nào đó. Thấy chủ nhật tôi cũng đến trường luyện bài hát, mẹ sốt ruột bảo, đi cả tuần rồi, có ngày nghỉ phải ở nhà chứ. Bố tôi bảo, con nó tham gia phong trào văn nghệ cũng tốt thôi, nhưng đừng quá trớn đấy nhé. Sao lại quá trớn ạ? Tôi hỏi. Bố cười bảo, hồi trẻ bố cũng tham gia văn nghệ văn gùnh sôi nổi lắm, đội có mười hai người, sáu nam, sáu nữ thì chỉ sau một tháng luyện giọng đã có cả sáu đôi đưa nhau ra bờ bụi. Mẹ con cũng trong đội văn nghệ ấy đấy. Bố mẹ quen nhau qua phong trào văn nghệ văn gùnh đấy. Mẹ bĩu môi nói với bố, có mà đến tôi là “ép” năm, “ép” sáu rồi, bấu bở gì! Bố riếc móc lại: Thế tôi không là “ép” năm, “ép” sáu của bà à? Bố mẹ tôi hề nói chuyện với nhau y như chiến tranh sắp nổ ra. Tôi còn biết chuyện, khi cưới mẹ đã có thai chị Hường được ba tháng rồi. Mẹ trước khi cầm làn đi chợ còn bảo với bố: Ông chỉ được cái vẽ đường cho hươu chạy. Chị Bích Hường nói xa nói gần: Cái gì đến sẽ đến, không đến thì không đến.

Một buổi chiều không luyện giọng tại trường, Văn Nhân đưa tôi ra sườn đồi vắng vẻ, trong một bụi cây lúp xúp cạnh tổ mối, để luyện. Đường như cả hai chỉ còn chờ có thể. Tôi như con dê cái đến kỳ động hơn bị khuất phục dễ dàng. Đến giờ tôi vẫn còn tự hỏi sao người đời cứ hay quan trọng hóa cái “chữ trinh” thế nhỉ? Tôi thì chẳng thấy nó mấy quan trọng. Tôi đã từ bỏ nó quá ư dễ dàng hôm ấy. Và tôi vẫn nhớ cái cảm giác đau rát xen lẫn mê lúc ấy. Văn Nhân quả là một chàng trai cơ bắp không kém cái ông tôi đã gặp tắm trường trên suối dạo nào. Cả một vùng cây cỏ rậm rạp cành

nhánh chổ chúng tôi nằm gãy gập, dí xuống hệt như vừa bị hai con trâu đực cái quần thảo, có lúc tôi còn nhòai cả người ra bờ đất mỗi bên cạnh làm lưng, vai bê bết đất. Cao trào, cả anh cả tôi cùng hét tướng lên, đám chim chèo bẻo đậu kín ngọn cây trên đầu chúng tôi hoảng loạn bay tứ tung. Tàn cuộc. Mồ hôi mồ kê anh tóa ra, thiu đi, thở phì phò. Đến nỗi tôi phát hiện ra có cái lá lót dưới mông mình có dính tí máu tươi, dụng ý giơ ra cho Văn Nhân xem mà anh ta đã nằm thẳng đuột ngủ khì, ngáy khe khẽ. Lúc đó nỗi tủi thân cùng uất ức bỗng dâng trào lên trong tôi. Cái chữ trình của mình có là vàng việc gì đâu, đến nông nỗi này thì đúng là nó không đáng giá một trình! Nhưng tôi là đứa mạng hỏa, ruột để ngoài da, đâu giận anh ta lâu được, vả lại từ giây phút “chữ trình” bị mất tôi càng bị anh hút hồn, cái đàn ông của anh hấp dẫn quá thế! Anh ta rủ tôi lên đòi chơi lần nữa. Vẫn chỗ cỏ bị ép dẹp lần trước, lần này có thêm tấm ni lon rải lót ở dưới. Anh còn lắp bao cao su OK, cười bảo là đi bí tất cho chắc kéo em có bầu là gay, anh đang sắp thi đại học rồi. Xong xuôi, tôi tỏ ý giận bảo lần sau ứ thích bí tất nữa. Nhưng không có lần sau nào với anh ta nữa. Chỉ cách buổi gặp nhau ấy có một tuần, anh ta đi xe máy phóng tốc độ cao từ nhà lên tỉnh luyện thi đại học, đã quệt vào đuôi một xe tải chạy cùng chiều, bay ra khỏi xe hàng chục mét, đập người vào gốc cây bên đường thân thể nát bươm, đẫm máu. Toàn trường đưa tang, tiếng khóc than vang động cả một vùng đồi. Rất nhiều vòng hoa trắng phủ lên mộ chàng trai đẹp mã, đào hoa, nhưng mệnh yếu. Lúc từ nghĩa trang trở về, Bích Hường đi bên tôi bảo nhỏ: Đứa con gái nào ở trường có tí nhan sắc đều bị anh ta khám phá cả đấy, may mà mình tình đòn còn kịp rút ra trước. Tôi thì thực sự buồn đau. Dù sao anh ta đã đối xử tốt với tôi, dù sao anh đã đưa tôi vào đời mang lại sự êm ái ngọt ngào êm ái. Nghe Bích Hường nói vậy, tôi hỏi: Hường biết thế sao lại cố ý nhường anh ấy cho tôi? Không ngờ Bích Hường phân tích với tôi về một lĩnh vực tôi chẳng biết tí gì: Tôi đã đọc một cuốn sách về Tử vi, đối chiếu mệnh anh ta và mệnh mình, nếu anh ta đi với tôi chưa chắc đã bị bất đắc kỳ tử như thế. Tôi là nước, nước dưỡng cây, còn Thúy cao số lắm, là lửa sấm chớp anh ta đi với Thúy là bị đốt ra than ngay. Thôi đừng nào người chết đã chết rồi, người sống thì vẫn phải đối mặt với mình, với đời. Thúy nói thật

đi, có kinh đều đấy chứ? Vậy hả. Không dính có bầu là tốt rồi. Lời chị ấy nói ra cứ nhẹ tênh tênh, dửng dưng như chiếc lá khô trôi vèo trên mặt suối.

Hồi Bích Hường mới sang Úc, chúng tôi còn hay lên mạng “chát chít” với nhau. Ngày đầu ở xứ người chị ấy bảo là sang đây gặp ngay một điều chướng mắt. Đó là, bọn trai gái Tây suốt ngày hôn hít người mồm nhau. Người lúc đi dạo chỉ có hai người đã đành, giờ ra chơi giữa các tiết học cũng người, tan trường cũng người, vừa ăn xong cũng người, còn ngủ với nhau thì như gà. Mình dân mũi tẹt da vàng không thích người nhau liên miên kiểu ấy Diệụ Thúy nhỉ. Mới sang, tôi cũng đã có vài cậu đẹp như tượng Đavít vè vè xung quanh đấy, nhưng mình bơ tất. Mình không chịu được sự người nhiều. Và lại lúc đi, Hường đã chẳng nói riêng với Thúy là sẽ phải tập trung vào học trong mấy năm lấy cho kỳ được cái bằng, nghề nghiệp vững để khi về nước có điều kiện biến sớm khỏi cái xó rừng buồn tẻ ấy, biến sớm khỏi căn nhà quý ám mà chúng mình đã sống ấy. Tôi lên mạng chát: Thúy vẫn biết Hường luôn có tính mục đích cao mà, nhưng tôi lo cho Hường, vững đến mấy khi bị phái mạnh tấn công cũng phải đổ kênh, măn khóa biết đâu chẳng rước về một anh Tây to đùng. Hường chát lại: Yên tâm đi, không có chuyện đó đâu, mình đã xác định trâu ta ăn cỏ đồng ta thôi. À, mà Thúy còn giận ông già nữa không? Tôi trả lời: Trên cả giận, đó là hận. Sao ông xử tệ với vợ con thế! Hường chát tiếp: Phải thông cảm cho ông. Sống gấp đấy mà, quan chức nào chẳng thế. Lãng xẹt. Mà mình nghĩ, ông trời quá bất công với đàn bà, quá ưu ái đàn ông. Có hận thì hận ông trời, chứ Thúy đừng hận ông ấy nữa, đừng thù dai nữa. Tôi đi học đây. Hẹn khi khác. Bye, bye!

Tối qua, trước khi đi đến quyết định phi thân xuống cầu Bãi Cháy tôi ghé vào một quán Cà phê Internet mở hộp thư điện tử, chẳng có thư nào của Bích Hường, có lẽ chị đang dồn mọi tâm trí vào việc học hành. Tôi liền viết cho chị ấy mấy dòng tuyệt mệnh thế này: “Bích Hường chẳng đã có lần giảng cho tôi hiểu nghĩa cái từ lãng xẹt dân miền Nam hay dưng, là vô duyên, là nhạt nhẽo. Giờ đây tôi thấy đời mình lãng xẹt và xung quanh

mình quá nhiều kẻ lãng xẹt. Tôi muốn tìm đến cái chết để chôn theo cái lãng xẹt ấy. Vĩnh biệt Hường!” Thế nào đọc được E.mail tuyệt mệnh của tôi, Bích Hường chẳng cuống lên điện ngay về nhà. Nhưng giờ đây tôi nghĩ lại: chưa chắc. Chị ấy tình và quái lắm, chẳng cà cuống đến mức vậy đâu. Chị ấy bắt thóp được mình là đứa nhát như thỏ đế, dọa vậy thôi chứ đâu dám chết thật. Đến đây tôi tự giễu: mình đúng là phường tuồng, đã sợ chết lại hay nghĩ đến tự tử. Chắc là chị ấy sẽ viết vài câu khuyên nhủ, dạy bảo gì đó thôi. Được rồi, khi về nhà mình sẽ mở mail xem có chuyện ấy thật không? Tự dưng tôi phì cười một mình. Đúng là lãng xẹt!

Bỗng cục điện thoại di động trong túi tôi rung từng hồi, mở thấy màn hình hiện dòng chữ “Quang Hanh”. A lô, Thúy đi đến đâu rồi? Tôi bảo: Em sắp đến nhà rồi. Chán lắm. Anh có lên chơi với em không? Anh bảo: Để anh tính. Có thể lên. Tôi lại bảo: Nhưng mà anh đi một mình thôi đấy. Sao vậy? Anh hỏi. Tôi vừa cười vừa nói, em không thích anh lên hai mình đâu. Và tắt máy.

3

Tính nết bà xã tôi là lạt mềm buộc chặt. Lấy nhau đã sắp đến đám cưới bạc rồi, có hai mặt con, bốn cháu nội, ngoại, mà không khi nào bà to tiếng với tôi hay với con cháu. Tôi nhớ một buổi chiều cách đây gần bốn mươi năm, tôi và bà ra Ủy ban huyện làm giấy đăng ký kết hôn. Buổi tối, đi dạo bên nhau trên con đường mòn ở bìa rừng chạy thẳng về trường. Trăng sáng vắng vặc. Hai người cầm tay nhau đứng giữa ngã ba đường đất đỏ vắng lặng, những thửa ruộng bậc thang vừa gặt trơ gốc rạ còn thoang thoảng hương lúa. Chỉ có tiếng chim “bắt cô trói cột” kêu gọi bạn tình làm vang động cả khu rừng yên tĩnh phía xa xa. Tôi mới ôm chầm lấy bà, xiết chặt và hôn lấy hôn để lên má, lên môi bà. Bà cứ đứng yên cho hôn thoải mái. Đây cũng là lần đầu tiên hai đứa thực sự đụng chạm vào nhau sau một năm tìm hiểu. Trước đấy bà nghiêm lắm. Có bận tôi định thơm trộm một cái thì bà đã phản ứng nhanh hơn điện, quay ngoắt mặt đi; tôi thò tay vào ngực bà

định bốc trộm một cái thì bà gạt tay tôi ra và bảo: Từ từ! Bị cụt hứng tôi gắt um: Từ từ đến bao giờ? Yêu mà không sờ thì buồn lắm. Nghe vậy bà mới nhón miệng cười rõ tươi mà bảo, đằng nào chẳng thuộc về nhau, cứ từ từ để dành chuyện ấy cho đêm tân hôn, mới nguyên chẳng sướng hơn à!

Ngày ấy cả xã hội còn nghiêm chỉnh lắm. Hủ hóa là một tội nặng. Đảng viên dính phải tội ấy là mất Đảng, hoặc bị cảnh cáo ghi lý lịch, không có cơ hội thăng tiến. Mới đoàn viên thanh niên, mà đã có “phốt” quan hệ trai gái thiếu đứng đắn thì khó mà được đứng trong đội ngũ của Đảng, bởi bị đánh giá là lãng mạn tiểu tư sản không đáng tin cậy. Sau cưới mà có thai, không đúng chín tháng mười ngày mới đẻ, đẻ sớm từ hai, ba tháng trở lên tức là ăn cơm trước keng, cũng vẫn bị bia miệng cười chê. Chúng tôi yêu nhau thể hiện một cách nghiêm chỉnh, khô cứng như thế cũng chẳng phải là trường hợp ngoại lệ. Bà thuộc diện con liệt sĩ được ưu tiên làm việc ngay trên phòng giáo dục huyện. Nhưng là người nhiệt tình, năng nổ thấy ở xã vùng sâu vùng xa này thiếu giáo viên thì xung phong về dạy và gặp tôi ở đó. Ngay cái nhìn đầu tiên, tôi đã mê bà. Trẻ trung, tươi tắn, mây mây vậy ai chẳng bị hút hồn. Bà có khuôn mặt trái xoan, làn da trắng hồng, đôi mắt đen lúng liếng tưởng là lãng mà chẳng lãng chút nào. Phom người bà thuộc diện chuẩn, cao một mét sáu mươi, thắt đáy lưng ong, mái tóc đen mượt, đã dày lại dài chấm gót, ngày ấy không có cái lệ thi hoa hậu các kiểu như bây giờ, chứ nếu có thì chắc bà cũng phải lọt vào vòng chung kết hoa hậu cỡ ty giáo dục. Lại nói, sau lần ra Ủy ban đăng ký kết hôn, chúng tôi có một tuần chuẩn bị cho đám cưới. Ngày đó thiếu thốn đủ thứ, chạy được chục cân kẹo, bánh quy, tút thuốc lá, cân chè móc câu thật vất vả, mệt mỏi vô cùng, người ta khô hài: để có “tuần trăng mật”, chú rể phải “vỡ mật” thật chẳng ngoa!

Nhưng chú rể là tôi, cô dâu là bà cũng đã biết cách hưởng “tuần trăng mật” một cách tuyệt diệu khác mọi đôi tân hôn trẻ khác. Và quả là hương vị của đêm động phòng hoa chúc ấy đến giờ mỗi khi nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy nồng nàn đâu đây. Chả là ngày đó dạy ở trường huyện vùng cao, mỗi khi về

thị xã tôi thường quen đi tắt con đường mòn qua một khu vực thiên nhiên sơn thủy hữu tình, dân địa phương gọi là đèo Đầu Chó. Đèo chỉ dài khoảng một cây số, nhưng độ dốc cao, mỗi lần phải trèo qua cũng mệt bở hơi tai. Đã đến được đỉnh đèo thì thỏa thuê nhìn ngắm đất trời hoang dã, phóng khoáng. Đỉnh đèo đánh dấu bằng một tảng đá bằng phẳng to cỡ một căn nhà, có cái chòm nhô ra phía vực sâu. Tào hóa thật kỳ công và khéo tay, tạc nên cái chòm nhìn từ xa hết như đầu con chó đang há mõm sủa. Đứng trên mỏm Đầu Chó mà phóng tầm mắt về phía Đông sẽ thấy một thảo nguyên phẳng lỳ, xa xa nổi lên những dải núi xanh thẫm uốn lượn như dải lụa. Phía ngược lại hướng Tây, nhìn xuống chân mình là một vực sâu hàng dặm chục mét, có dòng sông Uyển đang lặng lẽ chảy về phương Bắc. Tôi liền kể sơ qua tuyệt tác ấy của thiên nhiên với vị hôn thê, nghe bù tai nàng cũng thích thú muốn được đến chiêm ngưỡng, như một món quà bất ngờ tôi tặng nàng trước ngày cưới. Tôi đã lường hết mọi chuyện, nhanh chóng chuẩn bị kỹ về hậu cần. Tổng vào ba lô to cả tấm vải dù chiến lợi phẩm chiến dịch Điện Biên Phủ mà cha tôi đạo ấy đi dân công hỏa tuyến có được. Rồi chăn gối, tấm vải ni lông cùng cơm nắm, hăng gô đựng thịt gà rang, ống nước... Chúng tôi khởi hành từ trường vào buổi trưa, chiều tà thì đến đỉnh Đầu Chó. Được đi bên nàng quên hết mọi mệt nhọc, còn nàng cũng vậy, vui vẻ và đã chứng tỏ đôi chân trèo núi dẻo dai lạ thường. Đến nơi, chúng tôi nhanh nhẹn trải tấm ni lông, cùng nhau đóng cọc căng lều. Xong xuôi. Vứt mọi thứ đấy, tôi ôm chầm lấy nàng và hôn tới tấp lên bất cứ chỗ nào trên người nàng. Tôi bảo, giờ có hai đứa ở nơi cùng trời cuối đất này, phải “nuy” ngắm nhau mới sướng. Nàng nguýt dài: Chỉ được cái lăm sáng kiến! Chúng tôi nhanh chóng cởi bỏ tất, không còn mảnh vải nào trên người. Thân thể nàng phô ra trong ráng chiều, màu da thịt trắng ngần phút chốc được nhuộm ánh hoàng hôn trở nên phơn phớt hồng thật quyến rũ, huyền ảo không ngòi bút nào tả xiết. Vẻ mặt nàng ngời ngời hạnh phúc. Bầu vú của nàng nảy nảy đôi núm đỏ chót, đầu ti còn bé như hạt đỗ mời chào trước tôi cái tuyệt mỹ của kỳ công tào hóa. Mông nàng mẩy mà tròn gọn. Làm da nàng mát rượi, mịn như nhung. Tôi nhanh như chớp chộp úp cả bàn tay nghịch ngợm vào chỗ kín giữa hai khe đùi nàng, cảm nhận có dòng nước

nóng nóng trong ấy đang rỉ ra các ngón tay mình. Chúng tôi cứ thế đứng giữa đất trời ép chặt vào nhau không biết đã bao lâu. Rồi, cả hai trong tư thế ghì xiết cùng nằm xỏa ra trên tấm ni lon mỏng và phớt chốc tôi vật ngửa nàng, tuân theo cái bản năng sinh tồn của loài người từ thừa hồng hoang, thúc bừa xuống mà không hy vọng trúng được mục tiêu. Chẳng mấy chốc không thể kiềm chế được trong cơn hoan lạc, tôi xối xả sót ra thứ mạng nhện dính ướt trắng xóa càng như đang bọc chặt hai người vào nhau. Rồi, lại hồi tỉnh tiếp tục ép chặt và lần này có sự trợ giúp của bàn tay nàng, của tôi thực sự lọt vào, nàng khẽ nhắm mắt, thốt lên: Đau! Rồi cả hai đều lắng nghe tiếng óc ách không dứt của hoan lạc kỳ diệu mà không thể có sự chuyển động trong dạng lỏng nào khác có thể tạo ra được. Bỗng phảng phất mùi thơm hoa nhài quyến rũ từ nơi “nõn-nường” gặp nhau ấy thoát ra và bọc chặt chúng tôi vào nhau trong không gian hẹp của cái lều vải dù. Cơn say tình giảm độ nhiệt chút ít, khi nàng chột vắn mình hất nhẹ tôi xuống và nhóm dậy lấy từ dưới mông ra cái khăn mùi xoa trắng tinh có thắm những giọt máu tươi, đưa tôi xem. Và nàng nhìn tôi mỉm cười mãn nguyện. Tôi gấn chặt môi hôn môi nàng thay cho lời cảm ơn về việc nàng đã dành trọn vẹn trình tiết cho tôi.

Phía vực sâu, mặt trời rực như cục than đang nguội dần từ từ lặn xuống, khúc sông Uyển đang màu đỏ tía chuyển sang tím thắm. Đó là khi màn đêm buông xuống, cũng là khi tôi và nàng đã no nê trong cuộc khảo thí đầu tiên về nhau. Tiếp đến, cả hai trở dậy để no bụng. Ăn rất ngon miệng, hết sạch hai nắm cơm, hăng gô thịt gà và uống gọn nửa ống nước trong khúc nửa ngộ. Chẳng mấy chốc, sương mù ào ạt vây quanh lều vải dù, ngoài trời đã khá lạnh, đem cái tê buốt vùng núi đá lọt vào lều. Nhưng chúng tôi chẳng thấy chút lạnh nào, lại nhanh chóng quấn chặt vào nhau, sưởi ấm cho nhau trong cái chăn đơn mỏng. Động phòng hoa chúc sớm hai ngày đấy nhá, nàng xia ngón trỏ vào trán tôi, thì thào: Đáng ghét, háu ăn! Câu nói ấy chỉ khơi gợi bắt đầu cuộc “ăn” ngẫu nhiên mới. “Bát” đầu đến “bát” thứ hai, thứ ba cứ chậm dần, kéo dài đến tận “bát” thứ năm mới thực sự là “no”. Tất nhiên, lần này có khác lần trước, đó là vừa “ăn” vừa hét lên

cho thỏa, cho kinh động cả trời đất. Khi đã khát cổ, mỗi miệng không kêu được thành tiếng thì rên rì, như là đang thi giọng với lũ đẽ đồng cỏ. Lại nghe tiếng cái máng nước chảy róc rách cạnh lều, tôi mới vực dậy bảo: Bây giờ phải nhóm lửa đun nước trong hăng gỗ để sưởi, vừa có nước ấm để rửa dáy. Cứ thế, chúng tôi được sống khỏa thân bên nhau giữa thiên đường trên mặt đất trong nhiều giờ liền, đến tận sáng bạch của ngày hôm sau. Còn ai đến đây để mà quấy rầy chúng tôi nữa!

Chỉ hai ngày sau đó chúng tôi mới trên danh nghĩa hưởng đêm tân hôn, cũng vẫn tràn đầy cái sự đắm say trong nhục dục. Nhưng lạ là, dầu tôi đã mấy lần cố ý ngheñ đầu, nỡ to cánh mũi mà không sao tìm lại được thứ hương nhài phảng phất quanh mình như đêm hôm trước trong cái lều vải dù ở móm Đầu Chó, đến nỗi nằng bắt gặp sự thoáng mắt tập trung như thế, thì dúi đầu tôi xuống ngực nằng, cắn nhẹ vào vành tai tôi mà bảo: Tiếp nữa đi con cún háu ăn của em! Khi đã lấy nhau rồi, bà lại tề gia nội trợ, chiều chồng thương con chẳng làm điều gì khiến tôi phải bực mình cả. Có lần bà còn nửa đùa nửa thật bảo: Con cái trưởng thành, cháu nội ngoại đủ cả, tôi mãn nguyện rồi, cho ông thoải mái. Cũng lại có lần nhân tivi đang chiếu phim tình cảm của Hàn Quốc, có cảnh chồng đi ngoại tình, vợ bắt gặp, hai bên cắn xé nhau, bà quay sang tôi bảo: Nếu ông là ông kia, tôi chả thèm phải làm thế, miễn là đừng về nhà cáu cẳn, ruồng rẫy vợ con là được. Tôi cười hỏi lại: Thật nhá? Bà chỉ cười và bảo im cho người ta xem tiếp. Vậy mà sướng quá hóa rồ, sau đó tôi làm thật, bà có lẽ cũng xử sự thật như câu nói nửa đùa nửa thật hôm ấy. Tôi luôn thầm biết ơn và cảm phục sự thoáng của bà!

Nhưng sự đời đâu đơn giản như ý nghĩ nông nổi ban đầu. Có phải tôi đã phản bội bà khi tôi “đi hoang” chỉ vì muốn thỏa mãn dục tính một cách đơn thuần, còn sự “thoáng” kia của bà lại là thể hiện nỗi thờ ơ, tẻ nhạt với chồng, bà đã dành tình cảm sâu kín cho người khác? Có một lần, anh bạn Văn Long, đồng nghiệp người Hà Nội gốc gặp tôi, bảo: Mấy lần mình gặp bà xã cậu, cứ đi tập Thái cực quyền về là ngồi trong quán cà phê Tia Sáng,

chuyện trò say sưa với ông Thượng tá cựu chiến binh. Thông báo của anh bạn đã từng đưa tôi “vào đời” chỉ có vậy, lúc đó cũng chẳng làm tôi mấy quan tâm. Từ ngày nghỉ hưu bà ấy chăm tập, bạn lớp Thái cực quyền có đến hàng trăm người, toàn các vị hưu với nhau cả. Rảnh việc nhà, hoàn thành nghĩa vụ với con cháu, đã đến lúc bà cần được dành trọn thời gian cho các thú vui của riêng mình. Thế rồi hôm mới đây, tôi ở trường về qua quán Tia Sáng, tình cờ nghe được giọng cười của bà vọng ra. Giọng cười quen thuộc vẫn hồn nhiên, trẻ trung như dạo nào, đến già hầu như không thay đổi. Tôi mới dừng xe đi vào, thấy ông Thượng tá và bà đang ngồi đối diện nhau, đều mặc đồng phục của hội Thái cực quyền. Vừa thấy tôi, ông Thượng tá liền vui vẻ đứng dậy kéo cái ghế khác cho tôi ngồi. Ông còn hỏi sao thầy về sớm hơn mọi lần? Chúng tôi không lạ gì nhau, đứa cháu đích tôn của ông đang học lớp mười một trường tôi, thỉnh thoảng ông có đến thăm nhà tôi như các phụ huynh khác tìm hiểu sự học hành của con cháu. Bà xã lúc ấy vẻ mặt vẫn còn vui lắm, liền bảo với tôi là không ngờ bác cựu chiến binh làm thơ hay thế, anh là thầy dạy văn thử nghe văn bác ấy xem có đáng điểm chín, điểm mười không nào. Thế là ông Thượng tá liền chìa trước mặt tôi quyển thơ khá dày bảo, vừa mới ra lò đấy, thầy có thích thưởng thức thơ trữ tình không? Thời nay hình như là thời của sự loạn thơ ca. Tổ hưu trí nào chẳng có câu lạc bộ thơ, các phường, quận còn liên kết lại thành hội thơ, trường phái thơ, định kỳ tụ tập, đọc thơ, ngâm thơ tán tụng nhau đến tận mây xanh. Tôi cầm tập thơ mới toe, liếc mắt qua đã có đánh giá: tập này in ấn nghiêm chỉnh, có giấy phép, có nhà xuất bản hẳn hoi, chứ hầu hết các tập khác các cụ tặng tôi là ruột phôtô cóppi, bìa tự trang trí rồi đóng thành tập, đều một giọng nô nê cây nhà lá vườn cả. Tuy tôi dạy văn đã bao năm, rành rẽ mẹo luật các loại thơ, song lại không khi nào làm thơ, cũng chẳng bao giờ có hứng thú bình thơ khi trà dư tửu hậu với bạn bè. Và trong nhà cũng chưa bao giờ tôi và bà xã nói chuyện với nhau về thơ phú cả. Hóa ra đến hôm nay tôi mới biết bà xã mình thích thơ và có khả năng thẩm thơ đến vậy. Để chiều lòng hai người, tôi cũng nghe nhà thơ “vườn” đọc qua loa vài bài. Đúng là thơ con cóc, tôi nghe câu được câu chẳng và thầm nghĩ vậy, song bên ngoài thì khen nức nở, nào thơ bác

thật súc tích, vần điệu mượt mà; nào thơ bác triết lý sâu xa, ý tại ngôn ngoại. Tôi còn nói một cách đả bôi rằng: Không biết bác đã gửi bài này cho tòa báo chưa, chứ loại thơ trữ tình vào dịp mừng tám tháng Ba sắp tới của chị em thì các báo vờ lấy để đăng ấy chứ. Ông Thượng tá phẫn khởi ra mặt, bất chấp lời khen của tôi là chân thành hay giả dối, rút bút ghi tặng luôn tôi một cuốn. Sau đó tôi và bà xã cùng về và việc đầu tiên là tôi quăng cuốn thơ của vị “thi hào” kia vào góc tủ sách. Những sự việc xảy đến, công an gọi tôi ra thẩm vấn, dư luận ồn ào và trong những ngày chộn rộn bất lợi cho tôi như thế, tôi thấy bà tỏ ra bình thản, vẫn đến hội Thái cực quyền, hết giờ bà vẫn vào quán Tia Sáng ngồi với ông nhà thơ Thượng tá cựa chiến binh. Thế rồi trong lúc buồn mà chẳng biết phải làm gì, tôi mới giở cuốn thơ “con cóc” kia ra đọc, đọc một cách kỹ càng từng bài. Hầu như toàn bộ là thơ tình, thơ thể sự, bài nào cũng đá vào mấy câu “em em, anh anh” cả. Dù không phải người sành thơ, thích thẩm thơ, song tôi cũng phải công nhận một sự thật là thơ ông ấy có chất, vượt lên hẳn những thứ thơ “vườn”, thơ “xóm” tôi vẫn được tặng. Một người đã ở tuổi sáu mươi, cả đời đi chinh chiến lại có một tâm hồn trẻ trung lãng mạn đến vậy! Và tôi bỗng giật mình khi cảm thấy một cách chắc chắn rằng: hầu hết các bài thơ tình rất sâu đậm, lưu luyến kia là để tặng cho bà vợ tôi. Sự mãnh cảm của người chồng, bao hàm trong đó cả sự ghen tuông thường tình đã mách bảo tôi điều đó. Còn có bằng chứng hiển nhiên cho điều tôi nghi vấn, đơn giản chỉ vì có những bài thơ tình nhắc đến những đồ vật hiện hữu trong nhà tôi, như bức tranh phiên bản “Dòng suối mùa xuân” của danh họa Nga Levitan do chính tôi mua ở hiệu sách thị xã từ thời còn bao cấp; con búp bê mắt xanh, tóc vàng đặt trong tủ kính của cô con gái đầu hồi nó năm tuổi do bà mua tặng nó trong chuyến cùng đoàn của Bộ Giáo dục sang thăm Liên Xô cách đây đã gần ba mươi năm (Bà từng là chiến sĩ thi đua toàn ngành Giáo dục, được Bằng khen của Bộ)...Chỉ có tình cảm thực mới làm được những bài thơ tình tứ lai láng đến vậy. Đó là tình yêu đơn phương hay song phương? Hay đó chỉ là một thứ tình tang trong tưởng tượng, người viết có cái cớ để mà làm thơ? Dù thế nào thì tình cảm của hai người cũng là trên mức bình thường rồi.

Khi bà đi tập Thái cực quyền về, tôi mới hỏi một câu khá ngớ ngẩn: Bà lại từ quán Tia Sáng về à? Bà nhìn tôi với ánh mắt bình thản, gật đầu và đi ngay vào buồng thay bộ quần áo tập. Trở ra, bà không nói gì thêm, tôi cũng không hỏi gì thêm nữa.

Nhìn bà lẳng lẳng ra vườn nhõ cỏ, bỗng bừng dậy trong tôi nỗi ghen tuông pha lẫn sự thất vọng mà không muốn biểu lộ ra ngoài. Chưa bao giờ tôi có cái cảm giác bức bối, khó chịu đến vậy. Phải chăng từ lâu trong mắt bà, tôi đã là người khách lạ trong căn nhà này?

***

Mấy ngày qua tôi vật vờ đứng ngồi không yên. Trong nhà chỉ còn hai vợ chồng già, các con cháu đã ở riêng cả. Tôi và bà xã mấy ngày nay hầu như không ai nói chuyện với ai, không khí gia đình trở nên nặng nề. Có thể hôm nay đã đến lúc không cần giữ im lặng nữa, bà xã mới nhẹ nhàng hỏi: Chuyện của ông giải quyết đến đâu rồi? Tôi giật mình, bà ấy đã biết cả rồi sao? Nhưng tôi lại giả vờ hỏi: Chuyện gì cơ? Chuyện ông đi lẳng nhăng bị kiện cáo ấy. Ai bảo bà? Ông quên là tôi có thằng cháu họ ở đội chống tệ nạn xã hội à? Đến lúc ấy tôi mới nghĩ ra, đúng bà có cậu cháu họ xa bên ngoài làm ở sở công an. Nó bảo sao? Tôi hỏi tiếp. Nó thụ lý vụ của ông, hôm rồi gặp tôi bảo dì thả rông chú, nhiều sự lắm. Gia đình mấy đứa học trò đang kiện tùm lum kia kìa. Đến nước này tôi thấy cũng chẳng cần phải giấu giếm nữa, liền bảo: Cái đứa con nhà dân tộc thiểu số ấy, đã thu xếp xong rồi kia mà. Bà liền bảo là còn đứa khác, ông một tay che được bầu trời à? Bà thấy tôi ngồi thừ trên ghế bành, biết là tôi đang hoang mang lo sợ, thì lại dịu giọng mà an ủi: Tôi cũng bảo cháu rồi, thôi xấu chàng hồ ai, cháu giúp dì làm cách nào đó giảm nhẹ tội cho chú. Nó bảo, sếp của sếp cháu cũng đã có lời rồi, dì yên trí chú chỉ bị phạt nhẹ thôi. Đấy, ông liệu mà sống thế nào cho êm thấm lúc cuối đời!

Không hiểu bà ấy biết tôi đi hoang từ khi nào, chỉ gần đây khi sự việc đã vỡ lở bà mới nói với tôi. Sự việc cứ như cái sấm cũ nát, bịt được chỗ này

lại xì hơi chỗ khác. Lại thêm một gia đình học sinh kiện tôi lạm dụng tình dục. Cô này học lớp mười hai, do Bích Thuận giới thiệu. Lần ấy xong việc tôi đã trả tiền sòng phẳng, còn chi đẹp nữa. Khi có đơn kiện, tôi không đến nhà cô ta, mà nhờ chính Bích Thuận đến đưa tiền, nói khó cho họ tự nguyện rút đơn. Thế rồi sau hôm ông giáo sư Phan Lãng về, Huy Tuấn vội tìm tôi bàn một vụ việc mới nảy sinh. Cô gái đã đi Đờ Sơn với anh dạo ấy vừa bản tiếng dọa sẽ kiện lên Ban tổ chức Tỉnh uỷ nếu không gặp nói lại cho đảng hoàng. Rõ ràng cô ta muốn vòi tiền. Huy Tuấn nhờ tôi đến gặp thương lượng trực tiếp với cô ta. Phải dẹp yên vụ này khi cô chưa chính thức phát đơn. Không thể để bị tai tiếng khi việc được đề bạt, cất nhắc với anh đã trong tầm tay. Bàn xong việc với tôi, anh lẳng lẳng rút trong cặp ra một tệp tiền, tôi đếm tại trận được hai trăm triệu đồng. Tôi nói với anh: Không việc gì phải lo ngại nữa, đã chi đẹp thế này là yên trí lớn rồi!

Cô ta tên Thùy Mai, cũng do Bích Thuận giới thiệu, bạn cùng lớp, người thị xã. Tôi gọi điện hẹn gặp cô tại một quán cà phê. Vừa thi tốt nghiệp phổ thông trung học xong, Thùy Mai đã lên Hà Nội học lớp đào tạo cấp tốc làm người mẫu thời trang. Cô quả là hoa hậu của tỉnh này. Theo quan niệm của tôi và nhiều người, hoa hậu thời nay không nhất thiết khuôn mặt phải thật đẹp, chủ yếu ở cái “phom”, phải cao ráo. Thùy Mai hai mươi tuổi, cao một mét bảy lăm, số đo ba vòng đều chuẩn. Có điều nước da cô ngăm ngăm, chẳng sao, tổn thêm tí phần là thành nước da trứng gà bóc ngay. Nhưng người ta còn bình phẩm, nàng nào có nước da ngăm đen lại có thêm cái nanh khểnh khi cười thì có duyên vô cùng. Trời cho cô ta điều ấy. Hôm đó, phòng giáo dục huyện P tổng kết nhận cờ thi đua của Bộ, Huy Tuấn về dự. Chủ tịch Đảng trước lúc hội nghị diễn ra đã rỉ tai tôi: Thùy Mai thế nào rồi thầy? Tôi bảo, cô ta vừa thi tốt nghiệp, đang chờ kết quả. Chủ tịch Đảng bảo, sếp này bên ngoài tỏ ra đạo mạo, nhưng bên trong cũng hoa lá cành lăm. Em đã điều tra biết hồi trẻ sếp cũng nhiều chiến tích, cô nọ cô kia lỡ có bầu với sếp đến kiện cáo tùm lum cả, may mà có ông bố làm to đờ cho, chứ không giải quyết hậu quả cũng nặng nề. Tôi nói: Từ ngày về tỉnh sếp có tai tiếng gì đâu, giữ gìn lắm. Thì vườn- Đảng nói tiếp- nay sắp hết

hạ hạ phóng cũng nên chiêu đãi sếp một chiều tối bên. Em đã làm việc với sếp sáng nay, chương trình là thế này. Hôm nay thứ Sáu, chiều tại huyện ta đón cờ gắn huân chương. Liên hoan chiêu đãi xong sếp định đi luôn trong đêm về thẳng Hà Nội thăm vợ, nghỉ ngày thứ Bảy, Chủ nhật ở nhà để sáng thứ Hai tuần sau làm việc trên Bộ sớm. Ta thay đổi lịch chút xíu. Thay vì thăm vợ, sếp sẽ thăm thẳng Đồ Sơn với em Thùy Mai, đến chiều thứ Bảy mới quay về Hà Nội. Thầy cứ chuẩn bị chu đáo mọi việc theo lịch trình ấy, kinh phí em lo. Huyện ta năm nay được cờ và huân chương lao động hạng ba là có công đầu của sếp ủng hộ, tạo điều kiện. Em còn muốn mấy năm tiếp theo có thêm cho đủ bộ huân chương hạng nhì, hạng nhất nữa. Đây là vì cái chung lâu dài của huyện nhà thôi, chứ sau đợt này em cũng nhẩy lên tình ô mảng tuyên giáo rồi. Em tiếc cho thầy cao tuổi. Chứ năng lực, bề dày công tác, thành tích như thầy mà còn tuổi đề bạt, cái chân giám đốc sở là trong tầm tay. Tôi cười, thì thầy chỉ cố hưởng thụ thêm được tí nào hay tí ấy, sau đó yên trí mà về vườn đuổi gà cho vợ.

Buổi đón nhận cờ, huân chương diễn ra hoành tráng. Có tường thuật tại chỗ trên truyền hình tỉnh, có tiêu binh, kèn đồng, camera, máy ảnh đèn flat nhoay nhoáy. Huy Tuấn đại diện cấp trên trao cờ, gắn huân chương và đến trước micro huấn thị, nói vo thôi mà vẫn bay bổng, hùng hồn. Chủ tịch Đảng cũng đăng đàn, bài đã được chuẩn bị sẵn, toàn những điều cụ thể thiết thực, còn có đôi lời tâm sự với anh chị em giáo viên cùng học sinh tham dự buổi lễ, đồng thời phát động phong trào thi đua mới, dạy tốt, học tốt, nói không với tiêu cực. Cuối cùng chốt lại bằng bữa tiệc thịnh soạn. Suốt buổi tiệc, hàng trăm người đến chúc, cụng ly với sếp. Huy Tuấn cũng là tay lì đòn. Toàn rượu mạnh dòng Whisky, Cognac, Vodka, mà anh ta nói năng vẫn rành rọt chẳng líu lười, chẳng trệch đường lối chủ trương câu nào, chỉ có nước da mặt từ tái chuyển sang đỏ tía. Đã làm việc trước với lái xe, có lót tay phong bao cẩn thận để anh ta thông suốt hành trình của sếp. Khi tan cuộc, sếp được Đảng và tôi kèm sát hai bên đưa lên xe. Đến đầu thị xã dừng, Đảng quay trở về, em Thùy Mai đã ém sẵn ở đấy nhảy tọt vào ngồi cạnh sếp. Xe vù theo quốc lộ, từ rừng tiến thẳng về biển, bảng chỉ dẫn giao

thông ở ngã ba ghi “Đồ Sơn 209 km”. Sếp vẫn còn đủ tỉnh táo, hỏi mùi gì thơm thế? Nước hoa Đức Cologne đấy ạ, Thùy Mai thề thốt, rồi cô lấy khăn mùi xoa tẩm hương của mình lau mồ hôi lấm tấm trên mặt trên trán sếp. Em tên gì? Sếp hỏi. Thùy Mai ạ. Tên hay quá. Đùi em dài quá, dài hơn cả đùi anh. Em cao mét mấy? Mét bảy lăm ạ. Vậy là cao hơn anh hai phân, đi guốc cao gót vào có mà anh chỉ chạm tới ngực em. Ấy chết, em không dám ạ. Sếp lại hỏi: Anh Đăng ngồi đằng trước đấy à? Không, em là Dương Tiến (mặc dù tôi hơn anh ta đến hai chục tuổi lúc đó vẫn xưng em đàn ông), thừa lệnh anh Đăng đưa sếp đi rờng rờng cho thư giãn sau những ngày làm việc căng thẳng ạ. Đi rờng rờng là đi đâu? Có thể ra biển cho thoáng ạ. Cũng được. Ở rừng mãi về biển cho thoáng. Nhưng biển là địa chỉ nào? Sếp lại hỏi. Đồ Sơn ạ. Cũng được. Đồ Sơn là một địa chỉ tin cậy. Đến đây, Thùy Mai sẽ sàng hỏi: Chắc anh hay đi Đồ Sơn lắm? Đôi lần thôi, anh bận tối mặt tối mũi, suốt ngày dài đến đêm thâm hạp với công văn, chỉ thị, giảng bài, diễn thuyết. Mới lại con sư tử nhà anh mà biết anh đi Đồ Sơn, dù công tác thật cũng cứ là cho nổ lốp xe. Nói đến đây sếp cười thoải mái và quay sang người mẫu chân dài hỏi: Em có hay đi Đồ Sơn không? Lần này là lần đầu đấy ạ, em chỉ quanh quẩn cái xó rừng có được đi đâu đâu anh, Thùy Mai trả lời êm ru (Mặc dù tôi biết cô ta đã nhả mặt ngoài Đồ Sơn). Có phải cứ ra Đồ Sơn là xấu đâu, sếp nói và qua gương chiếu hậu tôi nhìn thấy một tay sếp quàng ôm eo người mẫu và quay sang chòm môi thơm “chút” một cái lên má nàng. Thơm quá, sếp lại nói. Suốt dọc đường mấy trăm cây số sếp nói câu “thơm quá” đến mấy trăm lần.

Giờ mới có một tháng không gặp, mà như thấy một Thùy Mai khác. Tóc khác, quần áo khác đã đành, nhưng vẻ mặt cô mệt mỏi, bơ phờ, son phấn như tróc ra, chớp mi, đánh mắt, kẻ vẽ móng tay, móng chân, cổ, cổ tay dây truyền vàng, lắc đeo xúng xiếng, tất cả dường như chỉ làm cô thêm già, thêm giả mất hẳn sự nhí nhảnh ngây thơ dạo nào. Đang ngồi trong quán, thấy tôi vào cô đã đứng lên lễ phép chấp tay trước ngực cúi chào hệt như đang lên sân khấu biểu diễn một thời trang. Tôi hỏi:

- Thùy Mai đợi lâu chưa?

- Mới năm phút thôi ạ- Thùy Mai nói- Từ hồi đi học lớp người mẫu trên thủ đô em học được tác phong công nghiệp, không bao giờ trễ hẹn ai quá năm phút thầy ạ. Trước thì cứ lỡ hẹn nửa tiếng, bốn năm phút là chuyện thường.

- Với thầy em có lỡ hẹn lần nào đâu nhỉ. Tôi nhìn cô nháy nháy mắt có ý trêu bỡn một chút.

- Thầy nắm sinh mệnh em- Cô bảo lại- sai hẹn thầy ghi học bạ chết.

- Em bỏ không thi đại học à? Tôi hỏi.

- Phọt phẹt như em, như cái Bích Thuận thì thi cử gì, học phải như cái Bích Hường mới mang chuông đi đấm nước người được chứ. Thầy nhỉ.

- Nhà ấy cô chị học giỏi- Tôi nói- cô em cũng phọt phẹt.

- Diệu Thuý tiếp thu tốt lắm đấy, nhưng nó phân tán tư tưởng, tính lại ương như ổi nên học kém thôi. Chứ chần chỉnh lại nó cũng giỏi không thua cái Hường đâu ạ. Nghe nói nó bỏ nhà đi đâu phải không thầy?

- Cũng chẳng rõ- Tôi lái luôn sang chủ đề chính- Anh Huy Tuấn gửi lời chào em đấy. Anh sắp về Trung ương rồi.

- Anh ấy làm to, lại vẫn phong độ lắm. Thầy phong độ bằng một nửa thôi đấy nhé.

- Cái cô này nói hay nhỉ- Tôi hơi phật lòng- Nó kém thầy đến hai chục tuổi, thanh niên chẳng phong độ hơn ông già sắp về hưu à.

- Phong độ thì có, nhưng chơi không đẹp bằng thầy. Thùy Mai cười cợt.

- Hôm nay gặp cô cũng vì muốn chơi đẹp đây- Tôi nói- Huy Tuấn có nhờ thầy chuyển đến cô món quà trước khi tạm biệt. Cô vui lòng nhận cho.

Nói rồi tôi lôi từ trong cặp ra một bọc tiền đặt trước mặt Thùy Mai. Cô hỏi giọng tình queo:

- Bao nhiêu hả thầy?

- Hai mươi triệu.

- Thế mà cũng gọi là chơi đẹp à- Người mẫu chân dài tỏ vẻ bất cần. Nếu nó đang là học sinh của tôi, ăn nói kiểu này tôi sẽ phạt, xoi “ngỗng” về hạnh kiểm tức thì. Nhưng nó đang là người nắm đằng chuôi trong vụ kiện nên tôi đành cười xòa đầu dụ:

- Ngần ấy mà em chê ít ư? Tuy Huy Tuấn là sếp nhưng lương anh ta cũng chỉ hơn lương thầy có hai trăm bạc thôi đấy. Ngần ấy là nửa năm lương của anh ta rồi đấy.

Thùy Mai bật cười khanh khách:

- Thầy ơi, lương tính làm gì, bồng cơ. Sếp nào chẳng lấy bồng làm thu nhập chính. Bồng mới không ai có thể đánh giá được con số thu nhập cuối cùng. Em hỏi thật, thầy đừng quở là con này hỗn nhá. Lương hiệu trưởng của thầy có đủ đưa cô đi chợ mua rau dưa không, còn khoản vui vẻ thầy lấy từ đâu? Bồng chứ. Thầy cũng có bồng của thầy. Học sinh thi cử chạy điếm, ghi học bạ chuyển trường, cán bộ cấp dưới muốn lên lương, muốn đề bạt, rồi phụ huynh, cơ quan đoàn thể muốn nhờ vả chuyện gì đó. Ai cũng phải chi hết. Chi càng đẹp giải quyết càng nhanh. Thầy là đầu gà có bồng của đầu gà, Huy Tuấn là đuôi voi có bồng của đuôi voi. Em nói thật nhé, số tiền này chỉ đáng là của đầu gà cỡ như thầy thôi.

- Con bé này- Tôi bồng nổi đóa- ăn nói bậm trợn nhỉ!

Thùy Mai nhìn tôi cười cười, y như là đang nói chuyện với bạn cùng trang lứa với nó:

- Thế mà đã cáu! Tính em thẳng. Thầy thông cảm. Nếu em có gì thất thố thầy bỏ quá cho. Cho em gửi lời chào sếp của thầy nhé. Em chào thầy.

Nói rồi cô người mẫu tập sự mà đã có thâm niên trong nghề đào mỏ ấy, đứng phắt dậy. Tôi hoàn toàn bất ngờ, vội đứng dậy theo và kiên quyết kéo nó ngồi xuống.

- Làm gì mà sồn sồn lên thế- Tôi nói và đành rút tiếp bọc tiền nhỏ còn lại trong cặp, định chi vào khoản tiền công cho người đi thương thảo- Thế này nhé, bồi dưỡng thêm năm triệu nữa. Chơi đẹp chưa nào?

Mặt cô người mẫu chân dài đã dịu lại. Ánh mắt sắc lạnh giống của chim ưng vồ mồi nhìn xéo vào hai cái bọc to nhỏ, có lẽ nó cũng thấy già néo đứt dây, đã đến lúc không thể nèo thêm được nữa, liền ngồi xuống và nhanh chóng lùa cả hai bọc vào cái xắc đeo bên mình đang há miệng một cách gọn gàng, chóng vánh. Giọng nó lại ngọt sớt:

- Thầy ơi, thông cảm cho em bây giờ đang lạm phát phi mã, đồng tiền mất giá. Chứ không phải em có tính hay kỳ kèo gì đâu.

- VẬY NHÁ- Tôi chốt lại cuộc thương thảo- Không được kiện cáo làm phiền ai nữa đấy nhé. Coi như không biết nhau. Coi như chưa gặp nhau lần nào.

- Thầy yên tâm- Cô người mẫu nói- Em tác phong công nghiệp, đã nói là làm, đã hứa là không bao giờ sai hẹn. Chủ đâu, tính tiền.

Thùy Mai nhìn cô bán hàng đang xằng xái đi tới, quảng lên bàn tờ tiền mệnh giá năm mươi ngàn đồng, hất hàm:

- Khởi thối lại!

Nói xong cô ta đứng dậy, còn tỏ vẻ đài các giơ tay ra trước tôi định bắt và cong môi câu chào tiếng Anh “Good bye!” Tôi ngán nó quá, quay mặt đi chẳng thèm bắt cho bần tay với cái đứa học sinh cá biệt ấy. Người ta nói nghề giáo bạc như vôi, thật chẳng sai. Khách đã qua sông còn ai nhớ đến người chở đò vất vả nữa!

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 6

1

Từ hôm ở tỉnh Q về tôi vẫn có áy náy trong lòng, thì sáng nay điện thoại của Lưu Văn Đăng báo Diệu Thúy đã về nhà rồi. Anh ta còn nói, nhà trường định kỷ luật cháu, nhưng anh đã phải gặp riêng thầy hiệu trưởng, nể mặt ông ta đã hứa là sẽ giải quyết ổn thỏa, cho nó tiếp tục học. Nhưng thần thái của cháu có vẻ chưa được ổn định, sẽ phải khuyên răn dần dần. Còn chuyện của Bích Thuận thế nào? Tôi hỏi. Cũng ổn thôi ạ- Anh ta trả lời ngay có vẻ muốn lấp liếm cho qua chuyện- Em chào thầy, chúc thầy khỏe, nhiều phát kiến mới cho khoa học!

Vừa cúp điện thoại, thì ngoài cửa vọng vào tiếng đứa trẻ bán báo rao:

- Báo đây. Báo đây. Có tin sốt dẻo về một vụ lạm dụng tình dục chưa từng có ở tỉnh Q...

Tôi vội chạy ra gọi mua một tờ. Trang cuối, mục trật tự an ninh nổi bật dòng tin: “Thầy hiệu trưởng gạ tình học sinh. Công an tỉnh Q vừa khởi tố điều tra vụ ông Dương Tiến 58 tuổi là hiệu trưởng trường phổ thông trung học thị xã đã bị phụ huynh kiện lạm dụng tình dục, mua dâm học sinh. Cùng bị thẩm vấn còn có cô Nguyễn Thị Bích Thuận, 20 tuổi, bị khép vào tội môi giới mại dâm. Cô này khai từng có quan hệ tình dục với thầy...”. Tôi nghĩ: cái gì phải đến đã đến. Bích Thuận vô tình hay hữu ý đã phạm vào tội danh môi giới mại dâm, nhưng thủ phạm, người đẩy cô vào con đường đó chính là tay hiệu trưởng tồi tệ ấy. Còn có những tòng phạm khác là những kẻ có chức, có quyền, có tiền ở tỉnh này mà báo chí đã nêu ra thì

sao? Hai trong số đó Bích Thuận đã cho tôi biết tên, có cậu học trò tiến sĩ và ông chủ tịch huyện P. Từ hồi trẻ tính tôi đã vậy, yêu ai chỉ muốn gần gũi họ, ghét ai thì như xúc đất đổ đi. Ông bạn ở Hội văn nghệ dân gian bảo, vì tính đó cậu không làm lãnh đạo được. Lãnh đạo là phải biết giấu những cảm xúc thật của mình, để thuộc cấp hoặc đồng cấp không biết là mình đang yêu ai, ghét ai và không biết mình đang nghĩ gì. Giờ đây tôi bỗng thấy xót xa cho đứa con gái tội nghiệp của mình, có một thời nó yêu và tin anh ta với trái tim trong sáng đến thế. Vậy mà đêm qua tôi lại mơ thấy Đỗ Quyên về, tươi tắn, trẻ trung và nó vẫn nhắc đến người mình yêu một cách trìu mến. Tôi lại có lần còn mơ thấy bà vợ cả ghen của mình nữa, vẫn là nét mặt đau khổ bà nói lời xin lỗi. Tôi đã bỏ qua chuyện ấy từ lâu rồi, sao bà vẫn nhắc lại làm gì...

Có tiếng chuông reo ngoài cổng. Căn nhà hai tầng của tôi biệt lập với xung quanh bằng hàng rào cây xanh. Ngôi nhà lúc nào cũng kín đáo, im ắng. Từ dạo tôi nghỉ quản lý ở Viện rất hiếm khi có khách đến đây. Khi ra mở cổng, không thể tin được, khách lại là người bạn gái thời niên thiếu: Kim Thanh. Đã mấy năm nay chúng tôi không gặp nhau. Bà cùng tuổi, mà trẻ hơn tôi nhiều, tóc vẫn đen nhánh (có lẽ do nhuộm), ánh mắt, miệng cười trẻ trung và giọng nói vẫn nhẹ nhàng, thanh thoát như thuở nào.

- Em không gọi điện trước-Bà vui vẻ nói ngay- vì muốn tạo cho anh một sự bất ngờ đấy.

Chúng tôi vào nhà. Kim Thanh nhìn quanh trong nhà, rồi nói ngay:

- Đồ đạc vẫn là những thứ ngày xưa chị sắm, không có cái nào mới, đúng không?

- Thì em bảo- Tôi cười- chỉ cần có cái tivi xem tin tức, cái tủ lạnh để thức ăn khỏi ôi thiu, cái nồi cơm điện cắm hai lần mỗi ngày, cái xe máy để đi lại. Đủ quá còn gì. Gia đình nhà em dạo này thế nào?

- Em có mỗi thằng con trai làm ở Viện Toán- Kim Thanh nói- Năm ngoái được một trường đại học ở Pháp mời sang giảng dạy, nó đã đưa cả vợ con sang đấy.

- Còn ông xã em? Tôi hỏi.

Kim Thanh ngồi im lặng, mãi sau mới trả lời:

- Anh ấy bị ung thư phổi đã mất cách đây ba năm rồi. Vừa cải táng xong.

Tôi sửng sờ, nói:

- Sao em không cho anh biết tin để đến chia buồn?

- Tang gia bối rối, nhiều bạn bè cũng trách như anh đấy. Em xin lỗi.

Hồi Đỗ Quyên mất, rồi bà xã tôi mất, vợ chồng Kim Thanh đều đã đến an ủi, giúp tôi rất nhiều việc trong tang lễ, vậy mà tôi lại đối xử với bạn bè vô tình như vậy. Nhìn người bạn học thuở ấu thơ giờ tuổi cũng đã ngoài sáu mươi đang rơm rớm nước mắt, tôi không khỏi chạnh lòng. Năm tháng qua đi, sự hao mòn mất mát cứ đến với mỗi người mà không ai thể dự liệu được. Tôi vô tình lại động vào một nỗi đau của bạn.

- Sao Kim Thanh không sang Pháp, ở luôn với con cháu bên ấy cho vui? Tôi hỏi.

- Cậu con em lúc sắp đi cứ nhùng nhằng mãi, muốn em cùng theo vợ con nó luôn- Kim Thanh nói- Nó bảo, mẹ một mình ở nhà chúng con không thể yên tâm. Em phải động viên cháu mãi. Con còn trẻ, đang lúc sung sức, sang đấy mới có điều kiện để phát triển theo con đường khoa học. Vợ chồng con cứ sang trước, ổn định rồi mẹ sang sau. Nói vậy chứ, em có đưa bạn con cũng định cư ở Tây, định sang ở lâu dài, sang được mấy tháng đã bỏ về, bảo là chẳng gì bằng ở nước mình, sang đấy văn hóa khác, phong tục

tập quán khác, mình lại già rồi không sao hòa đồng được. Bọn trẻ nó mãi mê công việc quên hết mọi thứ, chỉ có mình trơ ra chẳng biết làm gì, đi đâu, chẳng có bạn bè để tâm sự. Vậy chỉ nên sang chơi ít bữa rồi về.

Anh biết tại sao hôm nay em đến thăm anh không?

Tôi lắc đầu. Kim Thanh cười, nói tiếp:

- Đúng ngày này bốn mươi năm về trước, anh đang chuẩn bị đi B, em và đưa bạn đạp xe từ Hà Nội đến thăm anh ở thao trường tỉnh Q đấy.

- Vậy ư!- Tôi thực sự bất ngờ- Chính anh cũng chẳng nhớ. Ngày ấy Kim Thanh mới được vào Trường Y nhì. Thời gian trôi nhanh thế. Gặp lại nhau đều đã già cả rồi còn gì.

- Già thật rồi. Nhưng vẫn phải sống, phải làm việc- Kim Thanh nói- Anh còn mấy năm nữa thì về hưu?

- Còn hai năm nữa- Tôi nói- Nhưng sự nghiệp khoa học của anh thì hưu lâu rồi. Mười năm trở lại đây anh có công trình khoa học nào đăng báo nước ngoài đâu, chủ yếu là đào tạo hoặc chạy dự án đầu tư nghiên cứu. Từ ngày vợ con mất, anh làm việc gì cũng cảm thấy hụt hơi, không thể đến nơi đến chốn. Mấy cô cậu tiến sĩ mình hướng dẫn thì đều bỏ nghề chuyển sang ngạch quản lý cả. Hồi mới về nước hăng lắm, tưởng có thể toàn tâm toàn ý cho khoa học, ruốt cuộc toàn sa vào việc sự vụ vụn vặt. Chẳng cứ mình, mấy anh bạn học ở Liên Xô ngày ấy, cũng bằng đó cả đấy, mà về nước bao năm chẳng có công trình nghiên cứu nào, chỉ chăm chăm chạy chức chạy quyền. Khi anh thôi Viện trưởng, tưởng là sẽ chuyên tâm với chuyên môn, cũng chẳng thể làm được cái gì đáng kể, mà ngày càng cùn lụi đi. Không biết bên ngành Y của em thế nào, chứ lĩnh vực khoa học công nghệ bên anh, không khí học thuật buồn tẻ lắm. Đáng lẽ phải liên kết nhau thành trường phái khoa học, trường phái này cạnh tranh với trường phái kia để thúc đẩy khoa học phát triển, thì ở chỗ anh cũng như nhiều cơ sở nghiên

cứu khác, mạnh ai người ấy làm, thiếu thông tin, thiếu thực tế, kết quả thu được nghèo nàn, không xứng tầm. Có mạnh chẳng là mạnh về bè phái, cánh hâu. Hầu như ai cũng chỉ chăm chăm vun vén cho cá nhân mình...

Bông Kim Thanh nhìn tôi cười mỉm và nhẹ nhàng nói cắt ngang:

- Bao năm gặp lại sao toàn nói chuyện chuyên môn, thời cuộc nhiều thế! Thảo nào em thỉnh thoảng được bạn bè thông báo: về chuyên môn anh say sưa quên hết sự đời; về cách sống như thầy tu; còn về mối quan hệ chỉ khép kín trong cái tu viện này. Phải không nào?

Tôi cười xòa.

- Thôi, ta chuyển chủ đề- Kim Thanh nhìn thẳng vào mắt tôi và hỏi- Anh cứ định sống thế này mãi ư?

Tôi im lặng giây lát, trả lời:

- Làm sao khác được. Kim Thanh còn có con cháu để vui...

- Em cũng cô đơn lắm.

Nói xong Kim Thanh nhìn xuống hồi lâu. Rồi bà đứng lên lấy cái bình nước lọc trên bàn rót vào hai cốc, để trước tôi và cầm một cốc uống.

- Ấy- Tôi kêu lên- Có lỗi với khách quá, quên cả mời nước.

- Em đâu phải là khách- Kim Thanh cười và lại nhìn thẳng vào tôi, nói- Anh chưa trả lời em đấy.

- Chúng mình gặp lại nhau thì đã quá già rồi nhỉ- Tôi cố tình muốn làm cho câu chuyện được vui vẻ tự nhiên hơn- Thôi thì vì tình xưa nghĩa cũ, sắp tới ta nên năng gặp nhau hơn, được không nào.

- Đúng là tính cách con người hình thành từ khi còn trẻ, đến già càng không thể thay đổi được- Kim Thanh nói- Phan Lãng hãy thử thay đổi, cho khác với nếp cũ xem có được không nào.

- Kim Thanh bảo thay đổi thế nào?

-Thông minh như Phan Lãng mà điều đơn giản ấy không hiểu ư, hay cố tình không hiểu?

- Nói thế thì mình hiểu rồi- Tôi nói- Sao mà thay đổi được. Thời gian không cho phép thay đổi. Dường như mọi chuyện đều đã quá muộn. Thú thật, tuy anh không phải típ người bi quan, song cũng không phải típ lạc quan. Nói anh lâu nay anh sống như một thầy tu là đúng đấy.

Chợt chuông điện thoại trong túi Kim Thanh vang lên, bà lấy cái điện thoại ra, quay sang tôi nói: Xin lỗi, em nghe điện của cháu. Nét mặt bà bỗng trở nên tươi tỉnh: “Con đấy à. Con thế nào? Vợ con và hai cháu thế nào? Thế thì tốt rồi. Nhưng mẹ chưa thể sang ngay đợt này được đâu, mẹ định về quê chơi, đi thăm thú du lịch vài nơi, về rồi mới tính đến việc sang chỗ con. Có gì mẹ sẽ thông báo với các con trước một tháng để chuẩn bị. Vậy nhé. Gửi lời thăm vợ con và cho bà hôn các cháu nhé.” Xong, bà quay sang tôi:

- Em định đến mời anh cùng đi du lịch với em một chuyến. Đi Trung Quốc chẳng hạn. Hay đi đâu tùy anh chọn.

- Có hai người? Tôi bỗng hỏi lại một câu khá ngớ ngẩn.

- Còn mấy người nữa.

- Nhưng anh vừa nghỉ hết phép năm nay rồi.

- Với anh nghỉ thêm một tháng nữa, em nghĩ chắc cơ quan cũng chẳng có ý kiến gì đâu.

- Đúng là như thế- Tôi nói- Ở cơ quan lâu nay anh được hưởng cơ chế tui nghỉ di tản mà. Song anh vẫn chẳng mấy khi lạm dụng điều ấy. Đi du lịch ư, anh rất thích đấy, nhất là lại đi với người bạn năm xưa. Nhưng...

- Không nhưng gì cả- Kim Thanh vội ngắt lời tôi- Anh thích đi đâu nào?

- Nghe anh trình bày đã- Tôi nói- Vừa rồi có một vụ việc xảy ra ở tỉnh Q tình cờ anh được biết, giờ công an đã vào cuộc...

- Điều ấy thì liên quan gì đến anh. Kim Thanh tỏ vẻ sốt ruột.

- Có đấy- Tôi nói- Chuyện hơi dài, anh không tiện kể hết ra ở đây . Anh cần ở nhà để theo dõi tiến triển của sự việc em ạ. Có những điều bất công, điều vô luân đang diễn ra ngoài xã hội mà tình cờ anh được biết, tuy chẳng có liên quan gì trực tiếp đến mình mà chẳng thể bỏ qua. Như thế nếu có đi du lịch thì em thư thư cho anh, sau khi sự việc đã ngã ngũ anh sẽ bàn lại với em.

Vẻ mặt Kim Thanh thoáng một nét buồn sâu lắng. Bà nói chậm rãi:

- Phan Lãng vẫn như ngày xưa.

- Sao lại vẫn như ngày xưa?

- Dẫu anh là người luôn quan tâm đến người khác, rất có trách nhiệm với công việc chung, với xã hội - Kim Thanh nói-Nhưng hình như trong một tình huống cụ thể nào đấy của cuộc sống riêng tư, anh vẫn phải chịu tiếng là kẻ vô tâm, vô tình. Có lẽ đúng là chúng ta không có duyên với nhau, dẫu những kỷ niệm xưa em không bao giờ quên được. Dù sao em vẫn đợi, cho đến khi sự việc gì đó của anh giải quyết xong. Anh ghi lại số điện thoại của em đi.

Kim Thanh đi rồi, tôi bỗng thấy chông chênh, giống hệt cái cảm giác của bốn mươi năm về trước khi chúng tôi chia tay nhau và tôi chuẩn bị đi B. Căn nhà này cũng cần có một người đàn bà lắm chứ. Chỉ cái bóng của họ thôi cũng đủ làm căn nhà đỡ lạnh lẽo. Những trách cứ của bà đâu có sai, về phương diện tình cảm riêng tư, tôi luôn là kẻ sống khô cứng, thậm chí là vô tình, nhạt nhẽo.

2

Anh trung úy cảnh sát hình sự thẩm vấn tôi cứ hỏi đi hỏi lại về các mối quan hệ của tôi với các quan chức và doanh nhân trong tỉnh. Vụ án đang được mở rộng ra các đối tượng khác. Tôi quá mệt mỏi và không muốn làm ảnh hưởng đến họ nên cố tình không nêu tên ai. Tôi bảo, đồng chí nên hỏi Bích Thuận thì hơn, cô ấy mới là đầu mối của các mối quan hệ.

- Anh nói lại lần nữa đi- Viên trung úy hỏi tiếp- Anh có yêu cầu cô ấy làm môi giới trong các quan hệ tình dục với các học sinh khác không?

- Không- Tôi nói dứt khoát- Tự cô ấy làm. Tôi không biết những việc cô ấy làm.

- Nhưng cô ấy lại khai chính anh bảo cô ấy tìm mối cho anh và các bạn anh.

- Không có chuyện ấy.

- Thôi được- Trung úy nói- anh cứ về suy nghĩ kỹ điều tôi vừa hỏi. Tuy anh được tại ngoại, nhưng không được đi đâu xa và phải giữ mối liên lạc thường xuyên với chúng tôi.

Vừa ra khỏi phòng cảnh sát điều tra tội phạm về trật tự xã hội, tôi gặp cậu cháu họ bên nhà vợ, nó bảo:

- Cháu đã thăm vấn Bích Thuận, cô ấy một mực nói là do chú xui tìm mỗi và mỗi lần như thế đều thường tiền cho cô ấy. Những nhà phát đơn kiện, chú đều tìm cách đưa tiền để họ rút đơn. Dù sao cũng đã có chỉ đạo, hồ sơ được lập sao cho có lợi nhất cho chú trong vụ này. Chú vẫn trả lời đúng như cháu đã dặn trước đấy chứ?

Tôi gật đầu.

- Mệt mỏi quá!- Tôi thở dài, thú nhận- Lúc làm những việc ấy thì quên hết mọi thị phi, chỉ đến lúc này mới thấy già mà đại.

- Cũng một phần tại dì cháu không quản chú- Nó cười nhếch mép- Dì cháu có điểm giống mẹ cháu, quá tự tin về mình và cũng không hấn yêu ai hết mình, kể cả với bố cháu.

- Cháu nói vậy là làm sao?

- Ngoài cái bằng đại học cảnh sát- Nó nói- cháu còn có bằng thạc sĩ về tâm lý học tội phạm. Lâu nay cháu mắc bệnh nghề nghiệp, luôn xét đoán diễn biến tâm lý của những người xung quanh mình. Trong nhà, mẹ cháu là người quyết đoán, bố cháu thì nhu nhược, chẳng bao giờ có chính kiến. Vì thế thâm tâm mẹ cháu không coi trọng bố cháu. Từ bé cháu đã chứng kiến cảnh bố mẹ cãi cọ nhau luôn. Rồi một thời gian dài ông bà “chiến tranh lạnh” với nhau. Có lần cháu nghe mẹ mắng bố: Ông hèn lắm, đàn ông mà hèn, tôi đã dơ đi chẳng thèm nói nữa. Từ lâu cháu hiểu, ông bà đã ly thân song vẫn sống dưới một mái nhà, ăn cùng mâm và ngủ cùng giường. Từ lâu bố cháu đã là người khách lạ trong nhà dưới con mắt của

mẹ cháu.

- Như vậy mà cũng giống trường hợp của chú dì ư? Chú vẫn trọng dì và dì chưa bao giờ nặng lời với chú.

- Dì cháu đẹp và thông minh, rất tự tin là chú không bao giờ phản bội dì. Dì chỉ nghĩ đơn giản là không có người đàn bà nào hơn dì để chú say mê. Nhưng gần đây mấy lần gặp cháu, dì có nói khi biết chú đi lòng thòng dì buồn đấy, xấu hổ đấy, song vẫn muốn tỏ ra mình là người không nhỏ nhen, không thềm chấp nhặt, bởi dì luôn quan niệm chỉ có những kẻ yếu mới phải đi đánh ghen với người khác. Mà dì không muốn nhận mình là kẻ yếu. Tất nhiên sau những sự việc xảy ra, sự tự tin của dì đã sụp đổ và thâm tâm dì cũng không còn coi trọng chú nữa.

Trở về nhà, tôi vào nằm vật trên giường. Lúc tôi mở cổng, bà ấy biết tôi về mà không ngừng lên, không nói gì, cứ giả vờ lúi húi trồng rau ngoài vườn, mặc tôi đi qua sân vào nhà. Thằng cháu ở đội phòng chống tệ nạn nói đúng: bà hồ thẹn, đau lòng có người chồng tồi tệ như tôi!

Vụ việc bị báo chí khai ra, gây chấn động trong tỉnh. Ra đường, có người quen nhìn thấy tôi từ xa vội tránh như tránh hủi; có kẻ còn xàm xì với nhau khi tôi đi qua, cố tình nói to cho tôi nghe được: dơ lắm, gạ tình trẻ con đấy. Lần Huy Tuấn cuống cuồng gặp tôi khi con bé chân dài Thùy Mai đánh tiếng sẽ kiện, anh ta phải xì vôi một bọc tiền và nhờ tôi thương lượng giúp, tôi có ý chê anh nhát như cáy, hơi tí đã sợ. Lúc đó, anh ta đã nói thẳng tuột: Chưa lộ thì ai cũng ngoan, cũng sạch cả. Mình nằm trong tổ chức, trong khi bao thằng nhòm ngó cái ghế của mình, chỉ đợi hở sườn là nó dùng lưỡi dao nhọn của tổ chức chọc chết tươi để đoạt ghế. Vậy nên phải bịt lỗ rò bằng mọi giá thầy ạ. Thì nay chính tôi bị đúng như nỗi quan ngại từ trước của anh ta: sự việc lộ ra, mất ghế, hình phạt nặng đang chờ! Hôm rồi, lãnh đạo Sở Giáo dục đã họp ra quyết định cách chức hiệu trưởng của tôi; trước luôn danh hiệu thầy, không được lên lớp; triệu về sở viết kiểm thảo và chờ phân việc khác. Đây là tin từ sở đưa xuống, chỉ ít ngày nữa là quyết định sẽ về trường và cậu học trò phản thầy kia sẽ lên hiệu trưởng thay tôi. Chi bộ nhà trường cũng đã họp mấy buổi, có đại diện của Đảng uỷ cấp trên về dự. Tôi phải đọc bản kiểm điểm trước toàn thể đảng viên, có hai hình thức kỷ luật cùng được nêu ra: cảnh cáo ghi lý lịch và khai trừ vĩnh viễn,

tôi tự nhận hình thức thứ hai, nặng nhất. Đến phần nghị án, cả chi bộ bàn cãi sôi nổi. Cậu hiệu phó là phó bí thư chi bộ (tôi vốn là hiệu trưởng kiêm bí thư chi bộ) chủ trì hội nghị, nổ phát súng đầu tiên: Thầy Dương Tiến đã vi phạm nghiêm trọng vào hai điều: đạo đức nghề nghiệp và pháp luật. Tiếc rằng chi bộ chúng ta đã không kịp thời phát hiện, giúp đỡ đồng chí, cảnh báo trước cho đồng chí tỉnh ngộ, mà đã để sự việc nghiêm trọng đến ngày hôm nay. Bản thân tôi vốn là học sinh của thầy, luôn luôn kính trọng thầy, sự việc xảy ra tôi cũng hết sức bất ngờ. Trước thầy từng là một trong các thần tượng của tôi. Nay thầy đã nêu một gương xấu để chúng ta biết mà tránh xa. Tôi đề nghị hình thức kỷ luật là cách chức cả về chính quyền và cấp ủy, khai trừ khỏi Đảng, còn những việc vi phạm pháp luật thì chuyển sang bên công an, viện kiểm sát truy cứu trách nhiệm hình sự.

Tôi ngồi nghe trò kể tội, kết án mà như xát muối vào lòng. Quả cậu ta còn trẻ “võ” đã cao, cứ làm như không hề hay biết gì về tôi trước đó. Việc nó đến nhà cô bé dân tộc thiểu số kia xui viết đơn rồi cho tiền, tôi suy ra mấy nhà khác viết đơn cũng có bàn tay nó xúi giục. Tôi sai, tôi hờ hững, bị nó xọc dao, giành ghế là đáng đời lắm rồi!

Một thầy gần bằng tuổi tôi phát biểu tiếp theo cậu hiệu phó. Tôi chỉ đồng tình một nửa với đồng chí phó bí thư chi bộ thôi. Thời nay hủ hóa không còn là tội nặng như trước nữa các đồng chí ạ, vấn đề là đương sự đừng có đi quá đà. Tôi đã sống với anh Dương Tiến gần chục năm ở trường, thấy anh tận tụy, trình độ chuyên môn vững, nhiều năm đạt tiên tiến, đảng viên bốn tốt, dịp đầu năm chúng ta còn đề nghị ngành xét phong danh hiệu Nhà giáo ưu tú cho anh. Tiếc là lần này anh đã đi quá đà. Nhưng xét cả quá trình cống hiến cùng thành tích trong quá khứ đã đạt được của anh, tôi thấy cảnh cáo, ghi lý lịch là thỏa đáng.

Một số, nhất là các chị em thì phê gay gắt. Một cô giáo trẻ không kìm được cảm xúc, đã xia tay vào tôi mà nói: Nếu là ở nước Hồi giáo thì kẻ háo sắc như thầy mà ra đường là sẽ bị ném đá đấy! Một giáo viên nam cũng còn

trẻ liền vụt đứng lên, quay sang cô giáo ấy, nói ngay: Đồng chí vì quá giận hành vi của thầy hiệu trưởng mà đã tự ý sửa luật của người ta rồi đấy. Luật Hồi giáo chỉ ném đá đến chết người đàn bà nào ngoại tình, còn đàn ông chúng tôi thì cho thoải mái hai, ba vợ. Cuộc họp đang căng thẳng, sau câu phát ấy của thầy giáo trẻ mọi người bỗng cười ầm, chỉ có tôi lúc đó đầu vẫn cúi gằm. Sao mà còn cười nổi nữa! Khi bỏ phiếu, không có hình thức kỷ luật nào quá bán, biên bản được gửi cả lên trên chờ Thị ủy ra quyết định cuối cùng. Nhưng tôi đã biết trước kết cục sẽ đến trong nay mai, một khi đã vào tù, mất quyền công dân thì mặc nhiên không còn gì nữa. Thân bại danh liệt rồi!

Tôi đã đánh mất tất cả. Giờ còn mặt mũi nào nhìn ai. Từ lâu trong nhà tôi đã trở thành người khách lạ, giờ ra ngoài là kẻ lạc loài, là con chiên ghé đáng phỉ nhổ. Tôi bỗng nghĩ đến cái chết. Cái chết mang lại sự giải thoát. Chết là hết mọi nợ nần, hết xấu hổ!

3

Tôi chưa về nhà ngay, mà đến nhà chị Bích Thuận trước.

Khi gần đến thị trấn, tôi bỗng thấy bồn chồn trong lòng, đó là cái cảm giác ngại ngần pha lẫn chán chường. Mình bỏ nhà đi mới hơn nửa tháng mà dường như là cả một đời. Ở dưới đáy của xã hội, đầy những cạm bẫy, nhớp nhúa, bệnh hoạn và tui cực. Nay trở về lại cũng là không còn cách nào khác. Anh Quang Hanh bảo, em phải quên những ngày qua đi và tha thứ cho bố, tôi thấy khó mà làm được cả hai điều đó lúc này. Ngày bé tôi yêu bố, có lúc còn tự hào về bố, từ một công nhân bình thường trở thành giám đốc. Nhưng thật trớ trêu, càng lớn, càng hiểu hình ảnh đẹp của bố cứ phai mờ dần trong mắt tôi. Thật không thể tin nổi những người như bố, ông Dương Tiến lại có những việc làm tồi tệ như vậy, trong khi hể mở mồm là rao giảng về đạo đức, về lối sống trong sạch, lành mạnh. Quả chị Bích Hường đã nhìn xa hơn tôi nhiều. Chị đang cố để có cái bằng, cái nghề sớm nhất về nước là tự lập được ngay, thoát khỏi ngay ngôi nhà quý ám ấy. Tôi

thì chưa biết bao giờ có thể tự lập và trước mắt vẫn phải sống trong ngôi nhà quý ám ấy như một sự hành hạ tinh thần. Thật đau lòng, buồn tủi biết bao!

Vừa thấy tôi thấp thoáng ngoài cổng, chị Bích Thuận đã chạy bổ ra đón. Chị khóc, ôm lấy tôi nghẹn ngào:

- Chị có lỗi đã cho em biết một sự thật, vô tình đã đẩy em vào con đường ấy. Sao em đại dột tự đẩy đọa mình thế?

Những ngày sống nhọc nhằn trên thành phố, không lúc nào tôi oán giận chị, mỗi khi nghĩ đến chị chỉ thấy thương thôi, cùng cảnh ngộ càng cảm thông với nhau hơn. Vừa vào nhà, ngồi trước mặt chị, tôi hỏi ngay:

- Chuyện của chị với ông Dương Tiến thế nào, cắt đứt dây dưa chưa? Ông ta còn ám chị không?

Chị nhìn tôi buồn rầu:

- Gay rồi Diệu Thúy ạ. Công an đã gọi chị lên thẩm vấn hai lần. Họ quy kết chị tội môi giới mại dâm. Ông Dương Tiến cũng bị thẩm vấn. Có nhiều đơn kiện ông lạm dụng tình dục với học sinh, còn có cả với đứa vị thành

niên nữa.

Tôi ngời lạng, chợt nghĩ ngay đến ông bố bất hảo của mình, chắc là ông cũng bị liên đới. Tôi hỏi:

- Có cách nào gỡ không?

Lắc đầu, ánh mắt tuyệt vọng, rồi Bích Thuận hỏi lại:

- Những ngày qua em khổ lắm phải không? Chị đã trải trong chuyện đó, chị biết...

Tôi vội cắt lời:

- Sao chị biết là em làm chuyện đó?

- Ngay sau khi em đi chị đã lo điều ấy sẽ xảy đến với em. Em chẳng có lần nói với chị là trên thành phố không có ai là người thân à. Giận quá mất khôn, em lên đây tứ cố vô thân lấy gì mà sống qua ngày. Với các cô gái trẻ đẹp bỏ quê ra thành phố hầu hết chỉ có sa vào con đường ấy. Thế rồi gần đây có người đến nói với chị là đã gặp em trong một quán đèn mờ.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau hồi lâu. Dạo này Bích Thuận có béo lên, mặt đầy đặn hơn so với hồi sau khi đi nạo thai, nhưng ánh mắt thì vẫn vô hồn. Cái án nghiệt ngã kia đang treo lơ lửng trước mặt. Chị lảng lảng đi pha cho tôi cốc cam vắt, bảo em uống đi cho tỉnh và hôm nay ở đây ăn cơm với chị, đêm năm chị em mới nói chuyện được nhiều. Tôi lắc đầu, bảo đến thăm chị một lúc, phải về, chắc những ngày qua bố mẹ đã lo lắng cuống cuồng. Tôi hỏi:

- Lúc này chị nói, ai biết em trong quán đèn mờ?

Bích Thuận nói:

- Cứ nghĩ cuộc đời này toàn những kẻ vì tiền, những đứa đều cáng, những thằng dâm dê, thế mà còn có những người tốt. Em có còn nhớ một ông tên là Phan Lăng không?

Tôi chưa bao giờ nghe cái tên ấy, nên lắc đầu.

- Sao ông ấy bảo đã gặp em ở cái quán tên là Phong Vị Quán trên thành phố? Bích Thuận hỏi.

- Ô!- Tôi nói- Có phải cái ông đầu hói đeo kính trắng trạc ngoài sáu mươi tuổi không?

- Đúng rồi!

- Lúc đó ông ấy có nói tên với em đâu, chỉ bảo ông là giáo sư. Ông giáo sư ấy tốt lắm. Chẳng hề quen biết, lại đoán biết em đang làm cái nghề mặt hạn ấy đã vào tận nơi hỏi han, khuyên em về nhà ngay và còn cho em tiền để về. Thế ông ấy cũng lên đây à?

- Ông ấy hỏi được ai đấy- Bích Thuận nói- biết địa chỉ của chị, rồi đi xe ôm đến nhà chị. Ông vào, cũng ngồi chỗ em đang ngồi ấy, hỏi là có phải chị chơi thân với em không và ông muốn biết cơn có nào em bỏ nhà đi bụi. Lúc đầu cũng e ngại, người dưng biết thế nào. Sau thấy ông thật thà lắm, lại rất quan tâm đến em, lo cho em. Ông còn bảo là em có gương mặt giống cô con gái của ông đã mất năm mười tám tuổi...

- Đúng rồi- Tôi cắt lời chị- Trong quán ông cũng nói như thế với em.

- Chị đã kể hết về em và cũng nói về hoàn cảnh của mình hiện giờ, đang bị công an thẩm vấn. Chị lo quá, chẳng biết bầu vú vào ai, lại thấy ông là người được trọng vọng, chắc là có thể lực mới cầu xin ông giúp chị qua khỏi cái hạn quan tụng này.

- Ông ấy có nhận lời không?

- Ông ấy nhận lời, song bảo bác cũng không biết làm thế nào để giúp được cháu tốt nhất. Bác có quen một người vốn là học trò cũ nay đang có chức sắc trên tỉnh, sẽ hỏi xem có thể giúp được gì không. Nhưng bác phải nói trước với cháu, qua sự việc cháu kể thì đúng là cháu đã phạm pháp đấy, khi giới thiệu những đứa bạn cháu cho các bạn của ông Dương Tiến. Như lời cháu kể, thì bác cảm thấy họ đang dồn mọi tội lên đầu cháu, gỡ tội cho vị kia, đấy là điều bất công. Bác không thể chạy tội cho cháu, dù có quyền hay có tiền cũng không thể làm như thế, song bác muốn sự công bằng trước pháp luật cho cháu, ai có tội đến đâu thì xử đúng như thế. Ông giáo sư quả là người chính trực, có lòng. Chị chấp nhận ngay và cầu xin ông ấy đừng

bỏ rơi mình. Chị còn bảo, đẩy bác thấy rồi cảnh nhà cháu, bố mẹ là dân nghèo, chẳng có của nả gì, tiền đâu mà chạy án, chỉ còn trông chờ vào sự công minh của luật pháp, xử đúng người, đúng tội thôi. Đến gần trưa, có người chắc là quan to trên tỉnh gọi điện cho ông và cho xe đến đón đi ăn tiệc.

- Chị có hỏi tên ông quan to trên tỉnh ấy không?

- Chị cũng quên không hỏi- Bích Thuận trả lời- Hôm rồi giáo sư Phan Lăng lại từ nhà gọi điện lên hỏi tình hình của chị, cũng hỏi là em đã về chưa. Hóa ra trên đời này vẫn còn có người tốt thế đấy. Chị đang nghĩ, nếu phải ra tòa không thuê luật sư biện hộ mà nhờ chính ông giáo sư ấy cãi cho chị, em bảo có được không?

- Ông ấy có phải nghề luật đâu. Tôi nói.

- Không học luật, nhưng ông có trình độ, có tấm lòng, chắc là ông sẽ nói được. Đây là chị nghĩ vậy, chứ chưa chính thức nhờ ông. mấy ngày nay bố mẹ chị lo lắm, hôm nay cả ông bà đều đi đến văn phòng luật sư nhờ tư vấn về pháp lý đấy. Ông Dương Tiến cũng có một lần liên lạc với chị, bảo là em yên tâm, thầy đã nhờ các bạn bè giúp, chỉ cần em nhận là do không am hiểu pháp luật có mấy lần đã tự động rủ rê bạn đi làm chuyện ấy. Tức là em chưa có ý thức về pháp luật chứ không phải cố tình vi phạm pháp luật. Thầy quen toàn người có chức có quyền cả, họ bảo nếu đưa vụ này ra xử cũng chỉ là giờ cao đánh khế thôi, cho hưởng án treo một, hai năm thôi, chứ không phải tù ngồi. Chị nghe vậy biết ngay là ông này định dỗ dành, rồi đổ hết tội lên đầu chị, chị bảo thẳng: Chính ông đã xui tôi và mỗi lần như thế xong xuôi đều cho tôi tiền, gọi là tiền lại quả. Ông mới là thủ phạm. Đến đây ông ta cắt điện thoại. Mấy lần chị định gọi lại đều không được. Đến tìm, ông tránh mặt. Bọn người ấy hèn và đều lắm em ạ. Chị nghe nói hội đồng nhà trường đã họp, phê phán ông ta ghê lắm, còn trên Sở Giáo dục cũng sắp ra quyết định cách chức và không cho giảng dạy nữa. Thật đáng đời!

- Lâu nay chị có gặp ông bố em không? Tôi hỏi.

- Không. Nghe nói bố em đang rục rịch chuyển lên tỉnh làm cái chức gì to hơn đấy. Nhưng vụ của ông Dương Tiến đã ra công luận, báo chí yêu cầu nêu đích danh những quan chức mua dâm học sinh đấy. Có nhà báo đến gặp chị hỏi, chị tránh không nêu tên bố em vì nghĩ đến em và Bích Hường. Nói thật, bố em cũng tệ, chuyên lừa dối mẹ em để đi lòng thòng. Nghe nói ông khát một đứa con trai nối dõi tông đường.

***

Ngày đầu tôi trở về, bố có vẻ mừng, chưa thấy trách cứ, cũng có vài câu hỏi han, khuyên nhủ, nhưng hễ nói đến vụ việc của ông Dương Tiến đang làm cả tỉnh xôn xao bàn tán thì ông lại lảng ngay sang chuyện khác. Tôi biết rõ lý do ông ngượng và lo lắng bồn chồn về vụ này.

Mẹ thì vừa thấy tôi bước vào nhà đã chạy đến ôm chầm, khóc, bảo là bố mẹ có lỗi để con phải chịu khổ như thế. Mẹ và chú đã về thành phố tìm khắp nơi mà như chim chích lạc rừng chẳng biết con ở đâu. Hôm rồi, theo chỉ dẫn của giáo sư Phan Lăng mẹ và chú cũng đến Phong Vị Quán, chủ nhà bảo là con về nhà ngay, đến hôm sau đã bỏ đi không sao liên lạc được. Nhìn mẹ gầy rộc, mắt thâm quầng tôi cũng xót xa, nhưng chẳng biết nói thế nào an ủi mẹ, tôi đã sai chứ mẹ nào có lỗi trong việc tôi bỏ nhà đi. Những ngày qua đối với tôi là một cơn ác mộng thực sự. Tôi còn không dám hé răng về chuyện đã định gieo mình xuống cây cầu dây văng ở Hòn Gai. Nếu tôi làm điều ấy thật, thì có lẽ giờ đây bố mẹ đau đớn đến tột cùng và người đời nguyên rủa đến mức độ nào!

Ngay sau khi gặp bố mẹ, tôi gọi điện cho Bích Hường. Trong điện thoại, chị tỏ ra rất giận khi biết tôi đã bỏ nhà đi như vậy. Rồi chị cũng an ủi, Diệu Thúy hãy quên hết chuyện cũ đi mà làm lại từ đầu, còn trẻ không việc gì không thể làm được, miễn là mình thực sự muốn đổi đời.

Đến lớp, thầy chủ nhiệm gọi riêng tôi lên văn phòng và nói khá gay gắt. Thầy bảo: Cho dù em bị ốm về thành phố điều trị thì cũng phải làm giấy xin nghỉ chứ, sao mãi sau mới thấy người nhà đưa giấy đến? Không nề bố em là lãnh đạo thì hôm nay thầy đã không nhận em vào lớp nữa. Cuối cấp, chương trình nặng, em đã nghỉ gần một tháng phải học ngày học đêm mới theo kịp được các bạn. Do đã có ý kiến chỉ đạo của thầy hiệu trưởng, em là trường hợp ngoại lệ được chiếu cố, giáo viên bộ môn sẽ phụ đạo thêm và cho kiểm tra riêng để có điểm tổng kết học kỳ một. Dù sao bây giờ em phải làm một bản kiểm điểm, nhận là ngay từ đầu đã nghỉ mà không xin phép. Có thể trong vụ này, thầy chủ nhiệm không biết chuyện tôi bỏ nhà đi, cũng có thể thầy biết, nhưng đã được thầy hiệu trưởng thống nhất ý kiến từ trước, để có lý do nói cho giáo viên và học sinh trong trường khỏi dị nghị, bàn tán. Tôi thâm hiểu, bố tôi đã lo lót chu đáo cho tôi khỏi bị đuổi học. Sau khi ở trường về tôi nhìn bố với con mắt cũng đã bớt đi sự giận hờn. Và tôi lại phải cố quên mọi chuyện chẳng hay hóm gì vừa qua, để ngày đêm vui đùa vào cuộc học đuổi.

Hôm nay Chủ nhật. Mẹ vừa xách làn đi chợ, bố bảo tôi, ta ra sau vườn ngồi nói chuyện.

Đây là khu vườn rừng thoáng rộng nhiều cây đẹp, cây lạ, trong thị trấn không vườn nhà ai sánh được. Hồi gia đình tôi mới chuyển từ lâm trường về, thị trấn toen hỏn có hai dãy phố xá cũ dờn cả vào phía trong bám theo trục đường cái. Bố có tầm nhìn xa, xin cắm đất hẳn ra phía rìa cuối thị trấn, thả sức chiếm đất hoang, rào lại là thành sở hữu riêng. Buổi đầu khoan lãnh địa, sơ sơ cũng ngót nghét một hec ta đất nhà vườn. Bố đã bỏ ra mấy buổi tối ngồi hí hoáy vẽ, bảo là sẽ quy hoạch đâu ra đấy. Có điều kiện đất đai rộng rãi tội gì chẳng vẽ vờn bày đặt cho hoành tráng. Có lẽ bố có khiếu về xây dựng kiến trúc (tôi nghĩ vậy, chứ hồi ở nhà có lần Bích Hường chẳng đã bĩu môi bảo với tôi: Khiếu kiến trúc trọc phú thì có đấy!). Sau mỗi chuyến công tác, họp hành thế nào lúc về bố cũng khoe cả nhà tấm ảnh vừa chụp, có khi là bức vẽ phối cảnh tự tay bố phác kiểu dáng kết cấu

những công trình học lóm được ở nơi vừa đến. Bố luôn tỏ ra có ý riêng, không thích ai xía vào những chuyện mình định làm. Bởi thế toàn bộ khu nhà vườn hiện giờ đều là tác phẩm tự biên tự diễn, mà xem ra bố có vẻ mãn nguyện mỗi khi dẫn khách đi một vòng và “thuyết minh” về nó không biết chán. Phía trước cổng sắt, y trang mẫu cổng Phủ Chủ tịch trên Hà Nội. Cái sân rộng láng xi măng có thể đỗ dăm bảy chiếc xe con, vẫn để chừa ra một diện tích khá rộng rãi để xây một khu bể nước hình quả trứng, bên trong đắp mấy hòn núi non bộ và thả cá vàng, rùa vàng. Trên phía thành bể đối diện với cửa chính của nhà, xây bức cuốn thư đắp nổi dòng chữ Nho “Đức Lưu Quang”. Bố giải thích: Theo thuyết phong thủy, cuốn thư án ngữ trước cửa ra vào để tụ khí tốt trong nhà, tránh tà khí bên ngoài đột nhập. Còn nghĩa câu chữ Nho là “Đức sáng truyền lại cho con cháu”. Bên cạnh sân có mảnh vườn chuyên trồng rau sạch, trang bị hệ thống vòi phun nước tự động như cách tưới vườn cà phê ở Tây Nguyên. Ngôi nhà của gia đình tôi thì không thấy nguyên mẫu ở nơi nào khác, bố bảo nó được trộn lẫn kiến trúc kiểu Gothic châu Âu thời Trung cổ với thánh đường Hồi giáo. Tọa lạc trên diện tích hai trăm mét vuông đất, nhà xây theo hình khối chữ nhật ba tầng, có thêm tầng hầm nửa nổi nửa chìm làm gara ô tô (mặc dù đến hôm nay bố vẫn chưa sắm ô tô riêng). Mái không bằng như thường thấy, mà đổ thành hai tấm bê tông cốt thép cực dốc hình chữ A, mặt phía ngoài tấm mái gắn chết ngói vẩy sứ màu tiết dê. Mỗi phía tường nhà, trở các hàng cửa sổ, ô văng bên trên cũng có mái dốc lợp ngói vẩy, còn ban công thì toàn bằng thép ống inox sáng bong. Tầng trên cùng, ở giữa ngôi biệt thự là một tháp bê tông nhô hẳn lên cao vượt cả phần mái phía sau, đỉnh tháp tạo hình một cái bầu tròn xoay xoắn ốc theo phong cách Ali Baba Ả Rập. Một cột thép nhỏ đầu nhọn hoắt cắm vào đỉnh chóp ấy, bố bảo có công năng vừa trang trí vừa chống sét.

Khu vườn phía sau cũng có những nét độc đáo không kém ngôi nhà. Bố nói là mình xuất thân con nhà lâm nghiệp, phải có cái vườn đủ kỳ hoa dị thảo. Hễ đi đâu có thứ cây gì lạ, cả cây lấy gỗ lẫn cây ăn quả, cả cây đặc hữu của địa phương lẫn cây mới di thực vào nước ta, bố đều tìm cách sưu

tầm bằng được, có điều kiện là bứng cả bầu, buộc sau đít xe con mang về trồng trong vườn. Có một doanh nhân vì nhờ vả bố về một việc làm ăn lớn gì đó, đã gợi ý: Anh thích loại cây cỡ nào tôi cũng chiều? Bố nói chơi chơi: Phải mất hàng vài chục năm, trăm năm cây con mới thành cổ thụ, nhưng tôi thích ngay từ giờ đã có trong vườn một cây cao vượt hẳn những cây đã có khác, nổi bật trên nền trời để từ xa ai cũng có thể nhìn thấy. Vị doanh nhân liền thực hiện lời hứa, kỳ công bứng cả một cây chò chỉ cao vài chục mét, thân to cỡ cột đình làng trên rừng đem về trồng giữa vườn. Để làm được việc đó, ông ta phải thuê cánh sơn tràng hàng tuần liền đào quanh gốc chò một đường hào vẫn để chứa phần đất cho rễ phụ bám, đào sâu hàng mét theo chiều thẳng đứng của rễ cọc, rồi tìm cách kéo cho gốc cây lật rời ra. Cưa hết tán lá, cành nhánh, đặt con lăn đưa dần cả gốc rễ như thế xuống chân đồi. Lúc vận chuyển ông ta phải thuê xe đặc chủng. Cây chò nặng dễ đến vài tấn, phần rễ có bọc bầu đất to đùng, toàn bộ thân cây đặt nằm lên trên cái giá thép dài phía sau, chằng néo cẩn thận, phải mất thêm mấy ngày mới chở về đến vườn nhà. Rồi lại phải thuê một cái cần cẩu, bê đứng cây lên, thả gốc xuống cái hố lớn đào sẵn đã có lót phân mùn rác dưới đáy. Cây thẳng tưng, cao vút vươn lên bầu trời đúng như ý muốn của chủ nhà, nom như một cột cờ vĩ đại cắm sau một cái miếu vĩ đại. Chỉ một mùa mưa, “cột cờ” đâm chồi nảy lộc, hai, ba năm sau đã ra cành nhánh, tán lá rậm rạp, trở về đúng với tuổi hàng trăm năm của nó ở rừng già. Bố còn mang đặt dưới gốc chò mấy cái ghế tựa xinh xắn làm bằng đá granitô, những năm vừa qua tôi và Bích Hường thường hay rủ nhau ra ngồi dưới tán cây chò học bài hay trò chuyện.

Bố nhỏ nhẹ bảo tôi ngồi cạnh mình trên ghế đá. Đang tiết lập xuân. Cây cối trong vườn đua nhau đâm chồi nảy lộc. Mặt trời vừa nhô lên khỏi dãy núi xa mờ đặng Đông. Những tia nắng vàng lấp loáng trên tán lá ướt nhèm sương đêm. Có những hạt sương đọng vào nụ chồi non phía trước mặt tôi, bỗng chốc trở nên long lanh tựa viên ngọc bích. Đàn chim chào mào từ rừng bay về đậu ào lên đỉnh cây chò, tiếng gọi nhau lãnh lót, rộn rã như đánh thức cả khu vườn tỉnh giấc sau một đêm ngủ say. Đã lâu lắm tôi

mới được nghe tiếng chim rừng hót, được nhìn thấy nắng đọng trên chồi non và được hít thở không khí thanh sạch của núi rừng buổi ban mai. Lòng tôi cũng nhẹ nhõm được đôi phần. Bỗng bố ngồi bên hỏi khẽ:

- Con nghĩ thế nào mà bỏ nhà đi như vậy?

Tôi vặt một lá cỏ cạnh ghế và vò nát, lát sau mới trả lời:

- Không biết chị Hường có bao giờ nói với bố không, con và chị ấy buồn về gia cảnh nhà ta lắm.

- Bố biết. Bố có lỗi với chị em con...

- Cả với mẹ nữa chứ. Những ngày qua con thương mẹ nhiều. Sao bố lại cứ luôn lừa dối mẹ? Từ hồi ở lâm trường bố đã như vậy rồi. Đến giờ con vẫn không quên được tiếng bố trong bụi sim nói với cô Ngát vườn ươm lúc chỉ có hai người với nhau trên đồi. Con vẫn nhớ tiếng nổ “bụp” của những cái phích bị bố đập trước mặt mẹ. Con vẫn nhớ...

- Thôi, - Bố gạt đi- con nhắc lại làm gì cho bố đau lòng. Bố muốn quên chuyện đó từ lâu rồi để làm lại từ đầu. Những ngày con bỏ nhà đi vừa qua, làm lương tâm bố cắn rứt nhiều lắm. Bố đã sai quá.

Tôi chợt nhìn sang, thấy đôi mắt ông âu sầu, ngấn lệ. Lần trước ông cũng khóc và cũng nói là rất ân hận, rồi lại tái diễn những việc tồi tệ, liệu lần này có lặp lại như lần trước không? Tôi bỗng nghi ngờ sự sám hối của ông. Trẻ con đến trường để học và để thầy sửa cho những thói hư tật xấu, chứ làm gì có trường dạy và uốn nắn cho người lớn như thế? Tôi tự nảy ra câu hỏi ấy. Và chợt nghĩ ngay được câu trả lời: à phải rồi, có đấy, là nhà tù, người lớn phải vào tù là để sửa những lỗi lầm, bỏ những thói hư tật xấu của mình đã phạm phải ngoài đời! Ông Dương Tiến, chị Bích Thuận rồi đây sẽ phải ra tòa, liệu bố và mấy tòng phạm khác có phải đứng trước vành móng ngựa không? Tôi bỗng co rúm người lại khi nghĩ đến việc phải đối mặt với câu hỏi nghiệt ngã ấy.

- Con bị lạnh à?

Bố hỏi và quàng tay qua vai tôi, kéo tôi xích lại gần hơn. Tôi lắc đầu bảo con không lạnh.

Bố con cứ ngồi im lặng như vậy hồi lâu. Chỉ có lũ chim trên đầu thả sức cãi vĩa chí chóc. Mặt trời đã vượt lên cao và trở thành một vùng sáng lóa mắt. Có cơn gió mạnh thổi đến, cái lá chò màu vàng xộm chợt rời cành rơi xuống trúng vai tôi rồi đậu vào mặt ghế. Có lẽ đây là cái lá vàng cuối cùng của mùa đông đã qua, tôi cầm nó lên ngắm nghía hồi lâu.

- Bố đã có quyết định chuyển hẳn lên tỉnh, nhưng không giữ trọng trách gì cả. Chỉ là anh cán bộ thường- Bố nói giọng buồn buồn- Như một hình thức kỷ luật. Đó cũng là cái cách cấp trên cách chức bố mà không cần công bố chính thức.

- Sao vậy?- Tôi hỏi- Nghe nói bố chuyển lên làm chức gì to trên ban tuyên giáo tỉnh cơ mà.

- Dự kiến ban đầu là vậy. Chắc đến chín chín phần trăm rồi. Nhưng chỉ vì vụ của ông Dương Tiến mà bị liên lụy.

- Chị Bích Thuận nói với con là không tố cáo bố...

- Đúng là Bích Thuận không nêu tên bố trong danh sách nộp cho công an. Sau tìm hiểu, mới biết chính ông Dương Tiến tố bố, còn tố cả Huy Tuấn nữa. Mấy cuộc thẩm vấn ban đầu ông không khai tên ai, đến cuộc gần đây không hiểu sao ông đột ngột đưa ra một lô cái tên, nhưng chỉ có hai người là có bằng chứng do ông đã lén đặt máy ghi âm và chụp hình bằng điện thoại di động. Huy Tuấn đã thoát hiểm do được chuyển đi đúng lúc. Chỉ còn bố chịu trận. Dù sao bố đã mắc sai lầm và phải trả giá. Chuyện này bố chưa nói với mẹ và Bích Hường. Nhà mình đã quá nhiều chuyện buồn, bố không muốn làm cho buồn thêm nữa. Bố, mẹ cũng không bỏ được nhau. Tình yêu sét đánh, rồi sống với nhau ông chẳng bà chuộc, âu đó cũng là số

mệnh bắt hai người phải chịu đựng nhau suốt đời như vậy. Mẹ có lần nói với bố: Ông mát tính trước đi, tôi cũng sẽ mát tính theo để cái nhà này trong ấm ngoài êm. Bố nhất trí, mỗi người nhường nhau một tí. Nhưng rồi nói thì dễ làm mới khó, chỉ được dăm bữa nửa tháng là mèo lại hoàn mèo. Tính xấu của mỗi người, thành thói quen rồi con ạ, sửa khó lắm. Nhiều khi bố nghĩ: nếu ngay từ đầu biết cái số không hợp nhau như thế, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi thì là một nhẽ, ai cũng có hạnh phúc cả. Biết thì đã quá muộn. Bố đã bao lần đặt bút viết đơn ly dị, lại xé, chỉ vì nghĩ đến các con. Việc bố làm những chuyện dối lừa, không có nghĩa là bố không yêu, không thương các con. Chính vì các con mà bố mẹ không chia tay nhau. Bố chỉ mong con nghĩ lại. Đừng giận bố nữa. Thông cảm cho bố. Tha thứ cho lỗi lầm của bố.

- Nghe nói bố khát một đứa con trai?

- Có chuyện ấy- Bố nói chậm rãi- Hồi ở lâm trường nghĩ đến, mong mỏi và đã cố. Nhà có nếp có tẻ vẫn hơn. Chị Hường hơn con hai tuổi, lúc mẹ mang bầu con, hy vọng là thằng cu. Khi sinh con ra bố buồn mất đúng một tuần. Hễ có hai người với nhau là mẹ lại khóc, bảo em không biết đẻ. Ngày đó ngoài xã hội cũng đã thực hiện kế hoạch hóa gia đình rồi, quy định không sinh con thứ ba. Lâm trường ở rừng sâu, đời sống văn hóa nghèo nàn, nhiều nhà cứ đẻ đọa ra đấy con thứ ba, thứ tư. Ông giám đốc, ông thư ký công đoàn tuổi sàn sàn nhau, vốn đều đã có bốn, năm con cả trai lẫn gái từ thời chưa có quy định. Có lẽ vì vậy mà các ông tỏ ra dễ tính trong chuyện này, ai “vỡ kế hoạch” cũng không khiển trách, không trừ lương. Tranh thủ thời cơ, bố bàn với mẹ phải có “thằng cố”. Thế là từ khi con được hai, ba tuổi, bố mẹ cố mãi vẫn không đậu. Bố liền đưa mẹ đi khám, bác sĩ bảo có một u lành gì đó trong tử cung, nên mẹ khó thụ thai. Từ ngày chuyển về đây, đã bao lần định đưa mẹ lên Bệnh viện Phụ sản Hà Nội cắt bết khối u đó hy vọng còn trong tuổi dễ đẻ. Lúc bố thu xếp được thời gian thì mẹ không đồng ý bảo sợ dao kéo lắm. Có ai bảo là để lâu u lành thành u ác, mẹ lo cuống quýt giục đi cắt thì bố lại bận việc. Thành ra về thị trấn đã

gần mười năm rồi mà lần nữa mãi, không đưa mẹ đi bệnh viện phụ sản được. Tuổi già xồng xộc đến, theo thời gian, cơn khát con trai của bố hình như cũng tắt dần. Thôi, đành là cái số khi chết không có thằng đội nùn rơm, chổng gậy!

- Sao bố còn hay làm những chuyện lằng quằng để người ngoài dị nghị?

- Đứng đầu một huyện có vài vạn dân, bố cũng là “đầu gà”, có câu đầu gà hơn đuôi voi. Từ ngày về đây, đúng là đối đời. Có lắm mối quan hệ, có nhiều bổng lộc. Nay người này chiêu đãi, mai người khác chiêu đãi, cũng có khi mình chiêu đãi thù tạc với đối tác làm ăn, với bạn bè. Mọi chuyện sau các cuộc chè chén no say bao giờ cũng đến khoản “vui vẻ”, chỉ đơn thuần là thư giãn, giải trí. Đối với cán bộ cấp tỉnh, cấp trung ương về đây công tác, “đầu gà” cỡ bố là điều đóm, làm anh chạy cờ cho người ta thôi. Muốn đẹp lòng cấp trên, muốn được việc thì phải chơi đẹp. Nếu không chơi đẹp sẽ sớm bị bật sới ngay. Mà toàn là dùng tiền chùa chi vào các khoản đãi đằng cả. Vậy thì đại gì chẳng chơi để tồn tại, để được tiếng là chơi đẹp. Những người như bố thấu hiểu được cái đạo lý đó nên nhập cuộc khá nhanh. Ngày bé ở huyện P. bố từng là học trò cưng của ông Dương Tiến. Ông mấy lần đến nhà gặp ông bà nội con vận động cho bố đi học vì nhà mình ngày đó nghèo quá, mà bố lại học giỏi. Có lần ông gặp bố bị đói là trên đường đi học về, đã lấy bánh mì cho bố ăn. Vì có nhiều việc làm nhớ đời với nhau, dẫu về tuổi tác hai người chênh lệch mà từ lâu bố và ông đã hợp cạ. Đến giờ, bố cũng không biết ông ấy lôi kéo bố hay chính bố lôi kéo ông ấy vào chuyện tệ hại vừa qua ở trường trung học thị xã. Nhưng, việc ông ấy đến phút chót đã tố bố, làm bố bất ngờ. Sinh tử có nhau như thế mà lại phản nhau được ư? Lúc đầu bố cũng giận lắm. Giờ nghĩ lại, mình làm mình chịu, bằng chứng còn sờ sờ ra đấy. Giận ông ấy cũng chẳng được gì. Nhưng vẫn muốn có dịp gặp ông hỏi thẳng về chuyện này hai mặt một nhời cho ngã ngũ. Bố cũng thương ông ấy, chỉ vì vui bạn vui bè mà bị sa đà, hệ lụy như vậy. Chứ ông ấy yên bề gia thất lắm, không như nhà ta. Cũng lạ,

bao năm ông sống mô phạm, gia đình hạnh phúc, mà trong phút chốc tay cũng dính chàm. Hóa ra vận mệnh trong đời mỗi người đã được định đoạt, chính trong khoảnh khắc người ấy đưa ra những quyết định. Đúng thì được hưởng, sai phải chịu, nhiều khi là thân bại danh liệt. Qua chuyện này, mới thấy người như giáo sư Phan Lãng là đáng nể, gặp hoàn cảnh nào, trước sau vẫn tính cách ấy không dễ bị ai lôi kéo. Ông ấy có thể có sai ở những việc khác, chứ không thể mắc sai lầm như ông Dương Tiến và bố, dễ làm cho mình trở nên tầm thường như vậy. Gia đình ta cũng phải hàm ơn vì ngay từ đầu ông đã quan tâm đến con, tìm cách giúp con sớm trở về. Hôm rồi ông còn gọi điện hỏi con đã về chưa. Chuyện này bố mới biết, hóa ra chú Huy Tuấn khi đang làm tiến sĩ đã yêu con gái ông, rồi chẳng may con gái ông bị tai nạn mất sớm. Không hiểu sao đã bao năm từ khi bà vợ mất, ông vẫn sống một mình? Bố định hôm nào có điều kiện về thành phố họp sẽ đến thăm ông ấy.

Bố cứ nói chuyện rì rầm bên tai tôi. Như đang tâm sự với một người bạn cùng trang lứa. Như những điều vừa nói ra cũng với bớt được nỗi khổ tâm từ lâu chất chứa trong lòng. Chưa bao giờ tôi thấy bố lại đối xử bình đẳng với con cái như thế, thành thật như thế và điều này đã làm tôi bất ngờ. Dường như tôi đang có một ông bố khác!

Sống mũi tôi bỗng thấy cay cay. Một giọt lệ trong mắt tôi chọt nhỏ xuống cái lá chò vàng của mùa đông đã qua mà tôi đang cầm trên tay. Tôi xúc động vì sự hồi tâm của bố, hay đó là giọt nước mắt ân hận cho hành động nông nổi vừa qua của mình?

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tôi nghe tiếng vòi nước bà rửa tay, rồi tiếng chân bà chầm chầm đi vào. Có tiếng nước sôi rót từ phích, bà đang pha chè. Bà không nghiện chè, nhưng biết tôi nghiện, nên lúc nào trong nhà cũng có bọc chè đặt mua từ nhà người quen có nghề sao chè thủ công ở Đại Từ, Thái Nguyên. Bà đang chờ tôi ra.

Tôi ngồi đối diện bà. Nhấp chén nóng hôi, vị đắng chát ngọt ngào đọng cả nơi cổ họng, hình như bà pha đặc hơn mọi ngày. Bà hỏi:

- Hôm nay họ có thăm vấn ông điều gì khác lần trước không?

- Vẫn vậy- Tôi nói chậm rãi- Tôi còn nói từ lâu đã bị tiểu đường, không còn khả năng...

- Nói thế được ích gì, sự việc xảy ra đã một, hai năm về trước cơ mà?

- Quả dạo này tôi yếu đi nhiều. Mắt mờ. Nhìn cái gì cũng lơ mờ. Hôm rồi đi tiểu ngoài bờ rào thấy kiến bu lại. Tiểu đường là cái chắc rồi.

- Ông thử máu ngay đi- Bà nói- Hay tôi mua cái máy đo đường huyết về cho ông thử nhé.

- Thôi- Tôi nói- đằng nào mấy ngày tới pháp y chẳng đưa tôi đi khám. Họ nói nếu mắc bệnh suy giảm tình dục cũng là một tình tiết có thể xét giảm nhẹ tội.

- Thăng cháu ở đội chống tệ nạn, bảo- Bà nói giọng chua chát- cơ quan điều tra khai ra những vụ việc từ trước đây nên ông khó thoát tội. Nó còn bảo dì ạ, chúng cháu cũng vận dụng nhiều tình tiết giảm nhẹ cho chú đấy, nhưng xét về điểm a, khoản 3, điều 256 Bộ luật Hình sự thì tội chú rành rành, mua dâm trẻ vị thành niên. Nó còn trách tôi là ít quan tâm đến ông. Nhiều đêm nằm nghĩ, nếu tôi có tính hay ghen tuông, giữ ông, nhắc ông luôn thì có lẽ chẳng xảy ra chuyện vợ vắn thế này. Hóa ra tôi cũng có lỗi. Hóa ra có yêu mới có ghen. Bề ngoài những năm qua tôi và ông sống hòa thuận, nhưng có lẽ từ lâu rồi trong lòng lại xa cách nhau, ít quan tâm đến nhau. Tôi cũng không biết tại sao thế, chỉ đến khi sự việc này vỡ lở tôi mới chợt nhận ra

điều ấy.

Bà cứ nói đều đều, đôi mắt bà ủ ê nhìn qua cửa sổ về cõi xa xăm. Nếu lúc này bà cứ bù lu bù loa xia xói, mắng nhiếc tôi thì là một nhẽ, vẫn là cái cách lạt mềm buộc chặt, tôi thấy trong lòng đau đớn, túi hồ vô chừng.

- Tôi không còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa- Tôi nói mà suýt nữa bật khóc- Báo chí bêu giếu đủ điều. Cả nước chửi con yêu râu xanh, thế mới nhục.

- Tôi có đọc vài bài- Bà nói- họ còn chế nhạo gia đình hiệu trưởng Dương Tiến lâu nay vẫn được tiếng là gia đình văn hóa kiểu mẫu của thị xã. Sinh hoạt trong Hội Thái cực quyền ai cũng ý tứ không hỏi thẳng về chuyện của ông, nhưng nhìn mắt họ thì hiểu là họ đã biết nhiều chuyện về ông và cũng thông cảm với tôi. Xấu chàng hổ ai. Tôi và ông lúc này đều phải cắn răng mà chịu thôi. Dẫu sao tôi vẫn phải ra ngoài, gặp gỡ bạn bè, tập tành cho khuây. Cứ ngồi trong nhà thế này, tôi sẽ không thể chịu được. Không ngờ càng về già, càng thấy đời sống của mình đơn điệu, tẻ nhạt quá...

Bà nói có thể rồi lẳng lẳng đứng lên, nói gì bây giờ cũng là thừa. Ra sân. Bà uể oải cầm cái bay xới đất ở vườn, dường như đó là cách để chôn nỗi buồn phiền vào những luống rau.

Tôi ngồi trở lại một mình. Chén trà đã nguội ngắt.

Bỗng trong đầu tôi lại hiện về móm Đầu Chó, nơi mà tôi và bà đã hưởng một buổi chiều và một đêm tận cùng lạc thú trước ngày cưới. Nơi mà đến giờ tôi còn nuối tiếc, cố tìm lại cái hương nhài kỳ lạ chỉ xuất hiện có một lần trong đêm đó để rồi về sau không bao giờ có lại nữa. Có thể vì ngay từ đầu chúng tôi đã có được hạnh phúc quá đậm đặc như thế, mà sau đó tình cảm vợ chồng theo năm tháng cứ bị pha loãng dần đến chẳng còn gì? Bà chỉ còn niềm vui với con cháu. Từ lâu đâu có tôi bên cạnh, mà tôi đã thành một lão già vô duyên để bà chẳng còn hứng thú chuyện trò, tâm sự. Và nếu cần gửi gắm điều gì thì bà đã nói cả với ông bạn Thượng tá cựu chiến binh cùng tập Thái cực quyền kia. Qua ý tứ vài câu trong tập thơ thì ông ta đã thích bà, bà có thích lại không thì không biết, nhưng rõ là một đôi tâm đầu ý hợp tri kỷ tri âm. Nhưng tôi không thể đánh ghen với ông ta, có khác nào vạch áo cho người xem lưng. Tôi cũng không thể trút nỗi ghen tuông bực dọc vào bà, mới thế chưa thể gọi là ngoại tình. Hai người ngồi công khai nói chuyện giữa thanh thiên bạch nhật cơ mà. Vậy thì bà vui vẻ kiêu bà, tôi vui vẻ kiêu tôi, đó là điều lâu nay ai cũng hiểu mà không tiện nói thẳng ra với nhau. Chỉ những lúc bị dục tình lôi cuốn, tôi mới vui đến nỗi như thấy mình trẻ lại, rất hồn nhiên thể hiện cái trời cho mà không hề nghĩ đến hậu quả sau này. Tôi nhớ, có một lần đọc được trên tờ tạp chí nào đó câu của triết gia Pháp Voltaire: “Lương tâm con người không bao giờ bị cắn rứt khi những hành vi đã trở thành thói quen”. Giờ sức nhớ lại, thấy đúng quá. Từ khi học xong trường sư phạm, ra công tác bao năm tôi luôn là một anh giáo tận tụy với nghề, với gia đình thì chăm lo vun vén. Thế rồi một thoáng chốc buông thả, lặp đi lặp lại vài lần, sau thành nghiện, thành thói quen tự lúc nào không biết nữa. Vả lại, cái thú vui ấy nảy ra đúng vào thời mà chuyện người đàn ông vào quán bar, karaoke, nhà nghỉ, khách sạn;

chuyện đức ông chồng thỉnh thoảng bỏ “cơm” đi ăn “phở” không có gì là lạ nữa, không có gì là nghiêm trọng về mặt đạo đức nữa, vấn đề chỉ là có giữ được bí mật hay đã bị lộ mà thôi. Thời nay hạnh phúc vợ chồng dựa trên nền tảng khuất mắt trông coi. Việc đi hoang của các đức ông chồng biết là có không ít rủi ro, bất trắc mà nhiều người vẫn thường làm nhẹ nhàng như không, lương tâm chẳng gợn cắn rứt. Cũng giống như trên vỏ bao thuốc lá in đậm dòng chữ “Hút thuốc lá gây ung thư phổi” mà vẫn đông người hút, hút chỉ bởi muốn lâng lâng trong làn khói. Ngành công nghiệp này vẫn làm ăn phát đạt vào bậc nhất. Mọi dân chỉ khác thuốc lá là không được phép công khai, ở ta trong bóng tối nó vẫn là một nghề khá phổ biến, hiếm nơi đô thị nào không có. Đó là món hàng buôn bán siêu lợi nhuận, không nói ra mồm, mà hầu như ai cũng biết, cũng hiểu. Vào bất cứ cái quán đèn mờ nào cũng có thứ dịch vụ đó, chỉ một ánh mắt hay một câu nói “lóng” là nhà chủ cung cấp ngay thứ dịch vụ đó từ A đến Z. Người nào một khi chấp nhận nó, thì trong lúc hành xử phải quên đi đạo lý, đạo đức. Khách làng chơi chỉ đơn thuần coi đó là thứ tiền trao cháo múc, không liên quan đến nhân phẩm, đến tuân thủ pháp luật. Chỉ đến lúc “bị lộ”, lại sa vào vòng lao lý, có dịp suy nghĩ lại những việc mình làm, những người như tôi mới thấy lương tâm cắn rứt và tủi nhục vô cùng.

Suốt đêm tôi trần trọc, trở mình. Bà xã nằm bên, tôi biết cũng không ngủ. Lúc gần sáng hình như tôi vừa thiếp đi, lại nghe như có tiếng bà vắng bên tai: Đẳng nào cũng vậy rồi ông ạ, suy nghĩ dẫn vật mà làm gì cho khổ tâm thêm.

Sáng. Theo nếp quen hàng ngày, vào lúc bảy giờ kém mười lăm bà dậy, sửa soạn mặc bộ quần áo của hội Thái cực quyền, cầm cây kiếm gỗ và mở cổng. Bà đi tập một mạch đến hơn tám giờ. Sau đó sẽ vào quán Tia Sáng, đã có người tri kỷ chờ ở đấy, đến chín rưỡi, mười giờ mới về.

Khi nghe tiếng cổng khép, tôi cũng vực dậy vào toilet, đánh răng rửa mặt. Hôm nay dậy muộn hơn mọi ngày. Và tôi ngồi vào bàn ngay. Trước

mặt là tờ giấy trắng tinh. Tôi sẽ chết bờ chết bụi vì vậy cần để lại mấy dòng báo cho bà ấy và các con biết khỏi tìm, và lại cũng đỡ bị công an sau này điều tra, lục vấn phiền toái cho bà. Nhưng viết thế nào đây? Cầm cây bút bi bỗng thấy run run. Khó viết hay nỗi sợ chết thường tình của con người đang níu kéo. Thôi, dẹp cái trò vớ vẩn ấy đi, chạy trốn vào cái chết là hèn đấy! Mấy ngày nay tôi âm thầm chuẩn bị cho sự ra đi nghiệt ngã, cũng là giằng co sự lựa chọn giữa chết và sống. Lúc còn tiếc nuối, lưu luyến. Thôi thì cùng lắm tù vài năm rồi về, sống nốt quãng đời còn lại cho trọn một kiếp người. Có lúc lại sợ rằng sẽ không đủ lý trí để quên đi cái địa ngục khủng khiếp dưới chân mình, khi đứng trên mỏm đá mà lao đầu xuống sông. Giằng co giữa sống và chết làm đầu óc có lúc muốn nổ tung. Rồi, cuối cùng vẫn là cái cảm giác tội lỗi, nhục nhã chẳng dám ra đường nhìn mặt ai thẳng thẽ. Chẳng thà...

Ngừng lên nhìn cái đồng hồ treo trên tường. Nhịp điệu tích tắc tưởng rất chậm rãi khoan dung, mà giờ như đang có sự hối thúc nghiệt ngã. Thời gian không đợi. Chỉ còn khoảnh khắc rất ngắn ngủi dành cho sự lựa chọn và không còn sự chọn lựa nào khác nữa! Tôi đặt bút viết những dòng đầu tiên và phải mất gần một giờ đánh vật với trang giấy. Bài viết khó nhất trong đời. Có không ít những gạch xóa. Và cái chữ ký tôi dùng đã hơn ba mươi năm nay, vẫn thường được nhiều người khen là đẹp, thẳng băng, nay nét đưa đầy ngập ngừng, run rẩy.

Hối hả gấp tờ giấy làm tư, tôi sợ rằng mình đến phút chót sẽ thay đổi ý kiến, sẽ đốt đi, tôi vội tra nó vào phong bì, bên ngoài phong bì viết bằng bút bi đỏ, gạch dưới dòng chữ khá lớn “Chúc thư!”, xong đút nó vào đáy ngăn kéo, dưới những tập sổ sách. Sớm muộn vợ con sẽ tìm được thôi. Tôi lập cập dắt xe ra cổng.

Từ đây về mỏm Đầu Chó mất nửa ngày đường. Đi xe máy thì cách đây khoảng năm cây số là đường cụt, phải để xe lại. Tiếp tục cuộc bộ trên con đường mòn giữa bãi cỏ tranh, cuối cùng là đoạn leo lên đèo cao. Giờ

tôi không còn là người tự do nữa, cậu trung úy hỏi cung chẳng đã dặn: Thầy không được tự ý rời xa nơi ở, có thể bị gọi thẩm vấn tiếp bất cứ lúc nào. Tôi dắt xe máy ra sát lề đường và quay lại khóa cổng. Trước lúc ra khỏi nhà, tôi đã có chủ ý tắt máy điện thoại di động và cũng đút tọt luôn nó vào ngăn kéo. Không còn mối dây liên lạc với ai nữa.

Một chiếc xe con từ xa chạy lại. Tôi đã ngồi lên yên xe máy, bỗng giật thót khi thấy cái xe kia xịch đỗ ngay bên cạnh. Cửa mở, một người béo phịch phịch trong xe bước ra, nhìn ra là Lưu Văn Đăng. Cậu ta hỏi ngay:

- Thầy đi đâu sớm thế? Em đến thăm thầy.

Tôi bỗng thấy lúng túng như vừa làm một việc gì phạm pháp bị bắt quả tang. Lại xuống xe, dắt trở về. Tôi cùng ông khách không mời mà đến đi vào trong nhà.

Tôi cắm ấm điện đun nước. Lưu Văn Đăng ngồi trên ghế, hỏi:

- Chắc cô đi tập thể dục buổi sáng?

- Sáng nào chẳng tập Thái cực quyền- Vừa pha nước chè tôi hỏi lại- Sao hôm nay anh đến tìm tôi sớm thế?

- Em định mời thầy cùng đi ăn sáng. Cũng có chuyện muốn hỏi thêm.

- Thôi, hỏi ngay bây giờ đi.

Nước chè Thái đặc sánh, thơm lừng. Khách nhắm nháp tí chút rồi đặt chén xuống, nhìn thẳng vào chủ, hỏi:

- Em muốn biết lần gần đây công an thẩm vấn thầy những gì?

- Vẫn như lần trước- Tôi nói- về mối quan hệ với tụi học sinh, với Bích Thuận. Mình nhận hết, có muốn giấu cũng khó.

- Thầy có nêu tên những người dính líu trong cuộc?

- Mình đã xác định từ đầu, đảng nào chuyện cũng vỡ lở rồi, chỉ mình mình chịu là đủ. Có khai ra, cũng chẳng ai gánh nhẹ tội cho mình, lại làm khổ họ.

- Thật thế chứ? Lưu Văn Đăng nhìn thẳng vào tôi gặng lại.

- Cậu bảo sao? Mình khai cậu?

Đăng cúi xuống cầm cái chén nhấm nháp, rồi anh ta ngừng lên nhìn tôi lần nữa, bảo:

- Chính Tất Bình nói với em là thầy khai ra em và Huy Tuấn, có cả ghi hình, ghi âm. Chỉ có hai quan chức thầy làm vậy, còn đối với các chủ doanh nghiệp, cán bộ loàng xoàng thì không có bằng chứng, chỉ là nói mồm.

Tôi cũng bất ngờ trước câu xoắn tít ấy của Đăng. Sau cuộc gặp với Tất Bình, thiếu tá phó phòng cảnh sát điều tra công an tỉnh, cũng là bạn học thời phổ thông với Đăng ở quán Ngon, cậu ta đã đến tìm gặp tôi lần nữa ngay tại đây. Cậu ta nói chỉ là muốn đến để biết nhà thầy. Lúc ngồi nói chuyện cậu cũng hứa sẽ cố gắng làm cho hồ sơ vụ án thuận lợi nhất để giảm nhẹ tội cho tôi. Đến khi tiễn cậu ta ra cửa, cậu mới hỏi một câu băng quơ: Anh bạn chủ tịch huyện của em cũng hoa lá cành lắm thầy nhỉ? Tôi cũng nói chơi chơi, ừ thì các cậu còn trẻ, có quyền chức, muốn gì chẳng được. Cậu ta lại hỏi, như thể đang vui câu chuyện mà hỏi: Anh Huy Tuấn thân với sếp em lắm, cũng có nhiều thế lực đấy, thầy đã gặp lần nào chưa ạ? Tôi trả lời ngắn gọn: Đôi lần. Không thân, chỉ thấy anh ta còn trẻ đã có chức sắc cao, đối nhân xử thế cũng giỏi lắm. Rồi cậu ta bảo: Thầy ghi lại số máy của em để khi cần thì liên hệ. Khi tôi rút máy ra ghi xong, cậu cười bảo: Máy của thầy hiện đại ghê, có cả chụp hình, thu âm, thầy vẫn dùng đến luôn chứ ạ. Có chụp được bức ảnh “nuy” nào không đấy. Tôi cười cũng nói chung chung là “nuy” thì khó gì, khi cần vẫn dùng, ảnh cũng nét lắm.

Tôi kể lại đầu đuôi chuyện Tất Bình đến thăm tôi tại nhà này như vậy. Lưu Văn Đăng nhíu đôi mày rậm ra chiều suy nghĩ lung lăm, lát sau mới bảo:

- Không nhẽ chính cậu ta chơi em cú nốc-ao.

Tôi hỏi lại:

- Bạn học từ thuở còn hàn vi cơ mà. Quan hệ gần đây giữa hai người vẫn bình thường chứ?

- Bình thường ạ- Đăng nói- Thỉnh thoảng gặp nhau vẫn tay bắt mặt mừng. Nhưng em nghe dư luận, cậu ta là đệ tử ruột của phó giám đốc, mà phó đang muốn trường bạt sỏi để nhảy lên. Tức là cậu không thuộc dây với Huy Tuấn. Lâu nay nhiều người vẫn bảo Huy Tuấn ở trên đỡ đầu cho em. Em là đệ tử của anh ta. Lẳng nhẳng thế đấy thầy ạ.

- Ừ thì dây dợ lẳng nhẳng- Tôi nói- Nhưng cậu ta vốn vẫn tốt, là bạn học cũ, đánh cậu để được gì trong chuyện này?

- Em hỏi thật thầy- Đăng lại nhìn thẳng vào tôi- Thầy không hề nói gì cụ thể về em và Huy Tuấn chứ?

- Tôi dạy cậu từ cấp hai, thầy trò lại có bao nhiêu kỷ niệm với nhau, tôi khai ra cậu để làm gì.

- Thầy có ghi hình ghi âm chuyện của em?

- Huy Tuấn thì có, cậu thì không- Tôi nói thẳng băng- Với Huy Tuấn tôi vẫn phải đề phòng, với cậu việc gì tôi phải làm thế.

Lưu Văn Đăng ngời thừ một lát rồi nói:

- Em tin thầy! Nhưng, thế thì chắc chắn có đích dắc trong chuyện này rồi. Khả năng lớn nhất là Tất Bình chơi em. Không phải vì cậu ta thù hằn gì

em, mà chỉ đơn giản là vì muốn đưa vây cánh của sếp cậu ta lên mà thí luôn bạn cũng không tiếc. Chính cậu ta đã đánh đòn gió, tung dư luận để hất em và Huy Tuấn đi. Cậu ta thuộc dây khác, làm theo chỉ đạo của sếp khác. Chính trường bề ngoài tưởng yên ả, bên trong lúc nào cũng nóng lăm, chơi nhau sát ván lăm, thầy ơi.

- Thế thì làm gì được cậu- Tôi nói- Mọi chuyện tôi đã gánh hết rồi cơ mà.

- Thầy ơi- Đắng chua chát- Em vừa phải chịu trận trước cả thầy rồi. Đây là cơ hội tốt nhất để đưa vây cánh của cậu ta lên, cũng tức là rồi cậu ta cũng sẽ lên. Em thừa biết tay phỏ của em hằm hè từ lâu rồi, muốn thế chỗ em. Nó trẻ hơn, bằng cấp chính quy hơn.

Tôi nhìn cậu học trò đang nhăn nhó với vẻ mặt thiếu ngủ, hỏi tiếp:

- Có chuyện gì à?

- Em thôi làm ở huyện rồi. Vừa có quyết định điều lên Ban tuyên giáo tỉnh. Điều đi mà không ghi cụ thể chức vụ. Tức, lên chỉ làm cán bộ thường. Cấp trên đã chỉ thị bằng mồm ngăn gọn, cứ bàn giao sớm công việc cho phó trực, lên đấy khắc có việc cụ thể. Dư luận thì đồn ầm lên là em dính với vụ của thầy, có chứng cứ, dù chỉ là tòng phạm, nhưng ảnh hưởng đến uy tín người cán bộ đảng viên, không thể trụ lại địa phương. Trước đấy đã có chuyện trong cấp ủy đưa ra kiểm điểm, nhắc nhở em: Tiền đâu mà xây nhà to thế? Tiền đâu mà cho con đi học nước ngoài? Sao đất rộng thế? Nhưng lý lẽ của em họ không thể bác bỏ được. Trong khi phong trào của huyện do em trực tiếp chỉ đạo lại nổi, được tiếng với tỉnh, với Trung ương. Họ soi rất kỹ, chưa moi được vụ tham ô, hối lộ nào. Chỉ có bằng chứng duy nhất mà người ta tập trung đánh em, là cây chò trồng trong vườn nhà em do tay giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn trúng thầu một công trình của huyện tặng. Biên bản kiểm điểm ghi: Bứng cả một cây gỗ lớn trên rừng về trồng tốn kém, lại vi phạm Lâm luật. Tay phỏ chủ tịch thường trực trẻ hơn

em năm tuổi, vốn được em nâng đỡ đưa lên từ phó phòng nông nghiệp huyện, nay quay ra đánh lại em. Tiếp đến vụ việc của thầy, hỏa mù tung ra em có liên đới, có dính líu, đấy chính là giọt nước tràn ly.

- Thế còn Huy Tuấn? Tôi hỏi.

- Anh ta cao chạy xa bay từ trước rồi còn gì. Chỉ là đánh vuốt đuôi.

Đến khi ra về, vẻ mặt Lưu Văn Đăng vẫn còn không vui. Nhưng trước khi lên xe, cậu ta vẫn bắt tay tôi rất chặt, nói:

- Tình thầy trò mình vẫn như xưa. Em tin thầy!

Cậu ta đi rồi, tôi cũng nhanh chóng dắt xe máy ra khỏi nhà. Trên đường, tôi vẫn còn nghĩ vẩn vơ về cậu học trò. Một người khôn ranh, tháo vát như Lưu Văn Đăng mà vẫn còn để nhiều sự việc hở sườn như vậy, tránh sao được những đòn hồi mã thương bất ngờ của đối thủ. Dù sao, cũng đã giải tỏa được một mối nghi ngờ của cậu ta, nếu không anh ta còn oán hận tôi đến khi nào.

***

Đã đi được hơn một giờ đồng hồ. Bụng đói cồn cào, vừa vặn tôi nhìn thấy cái quán bên đường trưng tấm biển gỗ “Phở chó đặc sản”. Tôi vào gọi một bát, lát sau có cô gái bưng ra bát phở bốc khói nghi ngút. Tôi vừa với đôi đũa định ăn, thì giật mình nghe tiếng cô gái ấy nói:

- Em chào thầy!

Ngừng lên, chính là cô học trò tôi đã đến nhà cách đây gần một tháng: Bàn Thị Nga. Tôi hỏi:

- Sao em ở đây?

- Vâng, nhà chủ mới nhận em vào làm được một tuần nay- Nga nói- Thầy cứ ăn đi, khắc nói chuyện sau ạ.

Tôi ăn xong, Nga bưng đến chén nước chè tươi và kéo ghế ngồi trước mặt tôi. Mới gặp hôm nào mà cô gái tuổi vị thành niên này như già dặn hẳn, da xanh tái, ánh mắt buồn buồn. Tôi hỏi:

- Mẹ em thế nào rồi?

- Mẹ em chết rồi! Được nửa tháng nay. Cô gái nói và bật khóc.

- Sao, em không đưa ra bệnh viện tỉnh à?

- Có- Nga để mặc những giọt nước mắt chảy dài trên má, nói tiếp- Bác sĩ bảo chậm quá, bị sốt rét ác tính thầy ạ. Gan đã sưng chướng. Lên viện được có một tuần là mẹ em đi. Cửa hàng này của người họ xa với mẹ em, thấy cảnh nhà em neo đơn chủ nhà đã nhận vào làm bưng bê. Mẹ vừa đi, bố em lại lăn ra ốm. Chắc là cũng nặng.

Có khách đến, Bàn Thị Nga lại vào bếp để mang ra tô phở nóng. Tôi đứng lên thanh toán tiền với nhà chủ, có ý đợi cô học trò. Xong việc, Nga chạy vội ra, hỏi:

- Bây giờ thầy đi đâu?

- Vào xã ngày xưa dạy học, có chút việc- Tôi nói rồi móc trong túi áo ra được gần một triệu đồng còn lại đưa cả cho Nga- Em cầm lấy về mua thuốc cho bố.

Nga lắc đầu, bảo:

- Lần trước thầy cho rồi.

- Lần trước khác- Tôi cứ giúi tiền vào tay cô- Lần này khác. Thầy biết em đang rất cần tiền. Nhớ đưa bố ra bệnh viện ngay.

Cô gái nghe lời cầm tiền cho vào túi, nhìn tôi nước mắt vòng quanh, nói:

- Em cảm ơn thầy!- Rồi cô đi theo tôi ra cửa, đến gần mép đường mới hỏi nhỏ đủ để tôi nghe- Hôm rồi em ra thị xã có việc, gặp đứa bạn học cùng lớp nó bảo là thầy phải lên công an? Chuyện của nhà em với thầy đã xong rồi cơ mà. Sau lần thầy đến, thầy hiệu phó cũng đến nhà lần nữa, bảo em cứ viết giấy kiện tiếp thầy hiệu trưởng đi, thầy giúp cho. Nhưng em bảo không kiện nữa, thầy hiệu trưởng tốt lắm đã cho tiền để mẹ em chữa bệnh. Công an có làm gì thầy không?

Tôi cầm tay cô bé, nói:

- Em yên tâm, thầy không sao.

Tôi lên xe. Chợt nghĩ đến chuyện cô vừa kể. Vậy là cậu hiệu phó kia vẫn chưa thôi “truy sát” tôi. Đến giờ thì cậu ta đã đạt mục tiêu rồi. Tôi đã lấm lưng trắng bụng, không còn dịp để gượng dậy thực thi keo thứ hai nữa. Buồn thay cho cái sự đời!

Phía trước có dãy núi xanh mờ, dưới chân dãy núi ấy là dòng sông Uyển lặng lẽ chảy về phương Bắc. Đây là cái đích mà tôi sắp tới.

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Theo lệ thường, hết giờ làm việc tôi tức tắc đạp xe từ Viện về nhà. Một lộ trình quen thuộc đến nhàm chán: qua một vườn hoa, mấy ngã tư, ngã năm, ngọt trái, ngọt phải. Đã một năm nay tôi bỏ xe máy, đạp xe còn có dụng ý kết hợp tập thể thao cho khỏe người. Hôm trước đi viện khám định kỳ, bác sĩ ghi trong y bạ: huyết áp không ổn định; mỡ máu cao; có hiện tượng thoái hóa mạch vành. Bác sĩ còn dặn: Không tập nặng, căng thẳng đầu óc, tốt nhất đi bộ thư giãn hay đạp xe thường xuyên.

Đang cảm cúi đạp, bỗng có tiếng gọi với sau lưng:

- Anh Phan Lãng! Anh Phan Lãng!

Quay lại, một người đang đứng ở rìa vườn hoa vẫy vẫy. Từ xa vẫn không nhận ra ai. Tôi lại gần, một ông già cao gầy, mặt hốc hác, lưng hơi còng mặc bộ pijama vải mỏng. Người ấy thấy điệu bộ tôi, cũng sững sốt:

- Chết chửa, anh không nhận ra tôi à?

Nhìn kỹ, hóa ra bố của Huy Tuấn, ông mới trở thành cựu Bộ trưởng có hai năm nay. Hồi đương chức ông dáng vóc phương phi, phong thái tự tin oai vệ bao nhiêu, thì giờ ông xuống mã bấy nhiêu, mà mới mấy năm không gặp nhau chứ nhiều nhận gì. Ngày ấy Huy Tuấn đã đỗ đạt, tôi thôi chức Viện trưởng, cũng không chủ động gặp lại ông lần nào nữa, về công việc không có gì để trao đổi, riêng tư cũng chẳng phải chỗ thân tình để trút bầu tâm sự.

Chúng tôi ngồi vào ghế đá đặt ở giữa công viên. Tôi hỏi:

- Chiều nào anh cũng tập ở đây à?

- Mới được một tuần nay thôi- Cựu Bộ trưởng cười trả lời- Phía trước mặt nhà mình hiện đang ở có một khu đất trống rộng hàng hec-ta, ra đây tản bộ, tập khí công vào buổi chiều rất tiện. Nhưng giờ ở đây vừa khởi công xây khu chung cư cao tầng nên mất chỗ tập. Mình tìm xung quanh, chỉ có đây là hơn cả, hàng ngày từ nhà đi ta-xi đến cũng mất độ mười lăm phút thôi. Tập có mấy động tác khí công dưỡng sinh ấy mà, rồi ngồi ngắm trời đất, ngắm người qua lại cho khuây khỏa đầu óc. Chiều qua mình nhác thấy anh đạp xe qua cũng ngỡ ngợ, không biết có đúng là anh không. Hôm nay định bụng đứng chờ. Sao, dạo này lại đi làm bằng xe đạp à?

- Cũng là một cách tập anh ạ- Tôi nói- Tôi ham đánh cầu lông kia, trong đội tuyển của Viện cơ đấy. Nhưng vừa rồi đi khám phát hiện bị huyết áp cao, mạch vành, bác sĩ không cho vận động nặng, nên thay bằng việc hằng ngày đi đến nhiệm sở bằng đạp xe. À, hôm rồi tôi lên tỉnh Q, có gặp Huy Tuấn, không biết cháu đã rút hẳn về chưa?

- Rồi- Cựu Bộ trưởng nói- Khổ một nỗi, chả giấu gì anh, nó mới về cơ quan cũ được nửa tháng mà đã có đơn kiện đuổi theo. Không biết anh lên đây có nghe dư luận gì về cháu không? Cháu không nói cụ thể, hôm rồi đến thăm bố mẹ vẫn bảo mọi chuyện đều tốt, cũng có khoe vừa gặp anh trên ấy, anh đi thăm lại nơi huấn luyện tân binh trước lúc đi B. Sở dĩ tôi biết có đơn kiện vì có anh bạn là vụ trưởng một ban chức năng của Trung ương báo lại.

Tôi cũng bất ngờ về điều ông vừa nói. Chắc hẳn là vụ việc của cậu ta có liên quan đến chuyện linh xình của tay hiệu trưởng trường trung học thị xã. Nhưng tôi bảo với ông là không biết cụ thể là chuyện gì, chỉ có lần gặp một vị lãnh đạo trên ấy, khen Huy Tuấn có năng lực làm việc. Ông cựu Bộ trưởng vẫn tỏ ra không vui, nói tiếp:

- Vì lá đơn kiện mà chuyện đề bạt của nó sắp tới chắc cũng không suôn sẻ đâu. Tôi đã hỏi lại trên Ban tổ chức, thường thì những chuyện như

thế này, họ sẽ điều tra xác minh lại, không có bê bối gì lớn mới bổ nhiệm, đề bạt. Nghe đâu nội dung đơn kiện cũng vẫn là tư cách, tác phong chứ may mà không dính quan điểm lập trường, hay sai lầm trong đường lối chỉ đạo. Nhưng tôi cũng lo là vì chuyện này, cộng với chuyện nhà nó lâu nay vẫn lúng củng, làm nó chán nản, thối chí. Mà trồng cây đến ngày hái quả rồi, mất cơ hội là không biết đến khi nào có lại. Tôi rời chính trường đã mấy năm, không thể giúp nó được như trước.

- Chuyện nhà Huy Tuấn có gì lúng củng?

- Thế anh không biết à- Ông nói- vợ chồng nó lại sắp ra tòa chia tài sản, chia con. Sao cái đường thê thiếp của nó vất vả thế không biết!

- Hôm gặp ở tỉnh Q, Huy Tuấn chẳng thấy nói gì về chuyện nhà với tôi. Vợ chồng nó cưới đã được mười năm rồi còn gì.

- Không phải với cái cô hồi nó còn làm tiến sĩ ở Viện anh đâu- Ông nói- Sống với nhau được có năm năm, có một đứa con gái. Cũng là bắt nguồn từ vụ bê bối, có cô ca sĩ đến làm âm ĩ ở Viện ngày ấy đấy. Ngay sau ngày cưới, vợ nó đã bất mãn, ông chẳng bà chuộc với nhau mãi, ly thân một thời gian rồi phải đưa nhau ra tòa. Vợ nhận nuôi con, chồng chu cấp đến khi con mười tám tuổi. Cô sau này thì cũng mới lấy được bốn năm. Đã có một đứa con trai bốn tuổi. Thật khổ tâm anh ạ. Lý do chia tay, cả hai đứa con dâu đều nói với tôi là chồng không chung tình, hay đi lăng nhăng. Mình thì cứ yên chí nó là đứa đứng đắn, có chí tiến thủ, chứ đâu lại sa vào ba cái chuyện lăng nhăng lít nhít như vậy. Từ ngày ra ở riêng, chẳng mấy khi nó nói với vợ chồng tôi về chuyện gia đình nó, chỉ đến lúc chúng đưa nhau ra tòa mình mới biết. Xót cho hai đứa cháu nội anh ạ, bố mẹ bỏ nhau tổn thương nhiều lắm đến đầu óc trẻ thơ. Lần này vợ nó cũng đòi được quyền nuôi con. Tôi và bà nhà tôi thì muốn đưa cháu về nuôi dạy, tuổi già có đứa trẻ trong nhà cũng vui hơn phải không anh.

- Đạo này anh có vẻ hơi gầy. Tôi nói.

- Anh không biết à, tôi bị tiểu đường nặng đã mấy năm nay. Nếu không vì bệnh tật thì tôi cũng cố làm thêm một nhiệm kỳ nữa. Các anh trên Ban Tổ chức Trung ương đã có ý sắp xếp cả rồi. Có lần tôi đã gọi Huy Tuấn về nói gay gắt: Sao những việc lớn anh làm tốt, mà chuyện nhỏ thì hay bị hệ lụy thế? Phải biết tự tiết chế trong sinh hoạt chứ. Làm thẳng đàn ông chết ngoài biển lớn, chứ không bao giờ được chết trong vũng ao tù! Nó thì lần nào cũng báo, bố yên tâm chuyện vặt ấy mà. Cũng là do tôi lo nghĩ buồn phiền mà bệnh tiến triển nhanh, đã sang Singapore chữa một dạo rồi đấy cũng chẳng thuyên giảm được là bao. Tôi lượng sức không thể cố được, chủ động xin nghỉ theo chế độ. Cái bệnh tiểu đường này không thể chữa dứt điểm, sống chung với nó thôi. Bác sĩ dặn phải ăn kiêng đủ thứ, phải vận động thường xuyên. Vì thế mà chiều nào tập khí công dưỡng sinh xong là đi bộ mười vòng quanh công viên. Đến tuổi anh em mình, cái quý nhất là sức khỏe đấy, chứ tiền bạc đây ra đấy mà ốm yếu bệnh tật thì cũng bằng không.

Còn anh thế nào, vẫn sống một mình à?

- Già rồi- Tôi nói- Hai năm nữa tôi cũng nghỉ. Giờ đi làm như thế dường lão ấy mà.

- Anh là giáo sư, chuyên môn giỏi, thiếu gì việc để làm.

- Giỏi là cái tiếng, cái danh hão thôi. Làm chuyên môn mà không thường xuyên tiếp cận với cái mới, cái hiện đại thì chóng bị thải loại lắm. Những năm gần đây tôi tự lượng sức mình không còn sức bật nữa, vả lại cơ chế thế này cũng không thể toàn tâm toàn ý cho chuyên môn được. Anh ở trên cao, không biết có hiểu hết cái cách bên dưới triển khai nghiên cứu phát triển như thế nào, chứ tôi trong cuộc thì rõ lắm, cứ cung cách làm ăn bê trễ thế này thì bao giờ về khoa học công nghệ mình cũng đi sau người ta. Hiện giờ tôi cũng chưa tính gì cho tương lai khi về hưu cả.

- Tôi biết anh là người đứng đắn. Nhưng, hồi ấy anh xin từ chức Viện trưởng là mất cơ hội thăng tiến. Lúc đó tôi đang ở cương vị Bộ trưởng không thể can thiệp quá sâu vào chuyện của đơn vị cơ sở được. Tay Thứ trưởng được bổ nhiệm thay suất của anh, về chuyên môn không sâu, về tư cách cũng có nhiều vấn đề, sau lại ngồi vào chính cái ghế của tôi đấy. Giờ mình là phó thường dân rồi, mới biết thêm nhiều sự nhiều nhường ở đời. Thú thực với anh tôi rất ít bạn. Trước đương chức, trong nhà lúc nào cũng đầy khách khứa, điện thoại réo liên tục, phải có một sim riêng chỉ những người thật cần thiết mới cho gặp. Ngày lễ tết, trước nhà nườm nượp xe con đỗ dài hàng cây số. Giờ hầu như cả tuần chẳng có ai đến thăm, chẳng có cú điện thoại nào. Cổ nhân đã dạy: Phò thịnh chứ ai phò suy, cấm sai! Nếu anh không chê, xin anh dành thì giờ ta qua lại thăm nhau. Ngày trước tôi rất quý, rất nể anh, nhất là chuyện anh giữ lời hứa giúp đến cùng cho cháu Tuấn. Nhưng anh khá tính quá. Người thẳng quá thì hay bị thiệt thòi.

- Đã là tính người rồi thì sao thay đổi được. Tôi nói.

- Thế anh định ở vậy suốt đời à?

- Già rồi, ngại thay đổi, ngại tiếp xúc gặp gỡ anh ạ.

- Hay tôi làm mối cho anh một cô gọi nhà tôi là dì ruột. Bốn mươi tuổi, chồng mất được ba năm rồi, có một con trai mười tám tuổi mới vào đại học. Kinh tế vững lắm. Hình thức cũng vào loại khá...

Tôi cười gạt đi, lảng sang chuyện khác:

- Anh gặp cháu thì nhắc nó thỉnh thoảng đến chỗ tôi chơi, cũng có việc để bàn với nó đấy.

Tôi và ông cựu Bộ trưởng chia tay nhau. Tôi không hứa là sẽ thường xuyên đến chơi với ông, vả lại từ lâu tôi cũng không mặn mà với ông vì cảm thấy đa phần kẻ có chức có quyền nào chẳng hay giở thủ đoạn, tàn nhẫn khi xử lý công việc và luôn tìm mọi cách hạ bệ đối thủ cản đường.

Ông thuộc “đẳng cấp” khác, khó có thể là bạn tâm giao. Nhiều năm nay tôi không biết gì về chuyện riêng tư của gia đình ông. Hóa ra một người quyền cao chức trọng, vun vén cho gia đình, lo cho con cái chu đáo như ông mà cảnh nhà cũng không thuận, không được êm đẹp như tôi nghĩ.

***

Kim Thanh đến thăm tôi mấy lần nữa. Tôi biết ý của cô ấy, muốn chấp nối lại mối tình xưa cũ. Hai người đều cô đơn cần có nhau. Nhưng lạ thay, khi tiếp xúc với cô, gần gũi cô tôi vẫn cảm thấy mình hết như người anh, người bạn đơn thuần mà chẳng thấy điều gì khác lạ, chẳng thấy mang lại những cảm giác hào hứng, chẳng thấy sự thôi thúc của trái tim. Tôi biết mỗi lần đến cô đều âm thầm mang ra khỏi cửa nỗi thất vọng. Khi cô về rồi tôi tự hỏi: thời trẻ mình thực sự có tình yêu lứa đôi với Kim Thanh không, hay chỉ là cảm tính nhất thời, thoáng chốc như làn gió thoảng qua? Nếu không phải vì lý do đi B, mình với Kim Thanh có đến được với nhau, thành vợ thành chồng không? Tôi suy nghĩ mãi câu hỏi này và cảm thấy khó trả lời cho rạch ròi, chân xác. Với bà vợ quá cố của tôi, ngày đầu gặp nhau ấy có phải thực sự do tình yêu mang lại, hay chỉ là sự sắp đặt của số phận, của định mệnh? Tôi cũng không biết nữa. Giả sử Olga đồng ý lời cầu hôn của tôi, tôi có thể mang lại cho nàng hạnh phúc hơn anh chàng cầu thủ ngôi sao đội Spartak kia không? Lại thêm câu hỏi khó trả lời đại loại như thế. Giờ cuối đời, nhìn lại mới giật mình khi cảm thấy suốt thời trai trẻ hình như mình không thực sự yêu, không sẵn sàng yêu, đặc biệt không khi nào thể hiện nỗi đam mê cháy bỏng trong tình yêu. Có lẽ mình là típ người không có sự say đắm bản năng, chỉ sống theo lương tâm, trách nhiệm với người khác. Một kẻ lạc loài khô khan, nhạt nhẽo trong tình cảm!

Chính Kim Thanh chẳng đã nói: Anh ạ có khi tình quá, tốt quá cũng không phải là người hay, người bình thường đâu. Đến phút chót trước ngày vụ án mở ở tỉnh Q, cô đã quyết định bay sang Pháp ở hẳn bên ấy với gia đình cậu con, còn nói có lẽ bao giờ vợ chồng nó về em mới về, vì trong

nước em không có ai là người thân thiết, gần gũi, mà em thì không thể chịu được sự cô đơn. Hôm đó tiễn Kim Thanh ra sân bay, cô lên máy bay rồi, nhìn qua cửa kính phòng chờ, chiếc máy bay cất cánh rời khỏi đường băng, nhỏ dần, mất hút vào bầu trời thăm thẳm, tôi bỗng cảm thấy rõ rệt như thế nào là sự chia xa và chỉ còn nỗi buồn phiền, u uẩn đọng lại mãi sau lúc tiễn biệt. Có lẽ từ nay tôi không thể tìm được ai thực sự hiểu và thông cảm với tôi như cô ấy nữa.

Trên đường từ sân bay trở về, tôi bỗng tự hỏi: mình có thực sự là con người bình thường khi không muốn có tình yêu mới, không muốn có một tổ ấm? Nhìn lại những năm qua kể từ khi vợ mất, hóa ra tôi rất ít, hoặc không có sự thôi thúc của nhục cảm, không có cảm giác thích thú muốn gần gũi đàn bà. Đây cũng có thể là một tật nguyên trong con người đàn ông của tôi. Đó cũng có thể là một tính cách đáng thương hại cho một người đàn ông như tôi. Trong khi những người xung quanh tôi thì quá nhiều nhục dục, nhiều ham muốn đến không thể hiểu nổi, không thể tin nổi. Họ coi thân xác đàn bà là thú tiêu khiển, là nhu cầu không thể thiếu như cơm ăn nước uống hàng ngày. Bởi thế tôi lên án, phẫn nộ với những kẻ chơi bời quá thái như Dương Tiến, Lưu Văn Đăng; ghét cay ghét đắng mà chẳng muốn nói ra trước thói buông tuồng, nông nổi, cả thềm chóng chán của cậu học trò Huy Tuấn; xót thương cho hai cô bé Diệu Thúy và Bích Thuận, chúng sớm bị sa vào vũng bùn nhơ của dục vọng xấu xa; giờ tôi lại xót thương tôi, đã không biết cách gần gũi đàn bà, không biết đam mê đàn bà, không thực sự tận hưởng lạc thú mà đáng ra mình phải có trọn vẹn, đủ đầy hơn. Dường như ám ảnh suốt đời là một khối mâu thuẫn như vậy, nó cứ mặc nhiên tồn tại, đến nỗi tôi cũng không thể hiểu nổi chính mình!

Đã quá nửa đêm. Tôi bỗng thấy đầu ong ong, phía ngực trái hơi nhói nhói, nặng nặng. Tôi trở dậy uống mấy viên thuốc hạ huyết áp, trợ tim. Tôi trơ trọi trong căn nhà rộng, trơ trọi trên cái giường đôi. Và lại nằm xuống tự nhủ mình: ngủ đi, ngủ đi để có giấc mơ lành, con gái yêu của ta sẽ lại hiện về tâm sự...

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Điện thoại của Quang Hanh báo, khoảng một giờ chiều anh sẽ đến bến xe, em ra đón nhé. Tôi mừng quá, vậy là anh ấy giữ lời hứa, vậy là anh ấy vẫn nhớ đến tôi. Nhưng tôi không biết Yến Nhi có đi cùng không, thậm chí tôi muốn anh lên đây một mình.

Từ dạo đi hoang trở về, thời gian đầu bận rộn với việc học đuổi theo chương trình khó có thể nghĩ tản mạn sang những chuyện linh tinh nào khác. Chỉ đôi khi trong lúc nghỉ ngơi, trong tôi bỗng có cảm giác hụt hẫng, thèm muốn một cái gì mà không thể nói ra. Đó có thể là cảm giác của một kẻ nghiện ngập vừa mới cai, chưa thể hoàn toàn tự chủ được bản thân. Đó cũng có thể là hậu quả của sự thiếu hụt dai dẳng trong tình cảm ngay từ lúc vào đời. Những ngày ê chề ở Phong Vị Quán, tôi tởm lợm bọn đàn ông, chỉ thấy họ là một lũ tầm thường, hùng hục như trâu húc mả lúc làm tình và nhạt thếch, bội bạc khi tàn cuộc. Giờ đây tôi lại thèm được nhìn, được tiếp xúc, chuyện trò cùng một người con trai. Có đêm tôi mơ thấy Quang Hanh hôn vào môi mình rồi nói: Anh yêu em, anh không thể sống thiếu em và tôi đã dâng hiến tất cả. Có đêm tôi lại mơ thấy Văn Nhân hiện về, cũng nói yêu tôi, cũng vẫn lại là thèm khát chuyện lên giường. Tỉnh dậy, buồn tủi nằm trơ một mình.

Một lần bố ý tứ bảo riêng tôi, hay là bố đưa con về Hà Nội khám nhé, làm các xét nghiệm máu cho yên tâm con ạ. Tôi biết bố lo cho tôi, nhưng tôi sợ, nỗi sợ của con chim sợ làn cây cong. Thời nay bệnh HIV/AIDS lây lan theo đường tình dục khá phổ biến và nếu ai nhiễm phải căn bệnh thế kỷ này, cũng tức là đã lãnh một bản án tử hình. Hồi mới trốn về thành phố, Minh Hồng “gái Tuyên” cùng thuê chỗ trọ với tôi, đã cẩn thận dặn dò:

Đằng ấy đừng liều mà chiều bọn đàn ông năm cha ba mẹ ấy nhá, chúng dễ đổ bệnh vào mình lắm đấy. Tôi đã làm theo điều nó nói, “cố thủ” thật chắc. Nhưng nghĩ lại, chỉ có một lần tôi không kịp “cố thủ”, ấy là lần chung đụng với cái tay to béo đưa tôi vào đời lúc lòng dạ tôi đang rối bời giữa ở lại hay quay về khi vừa chân ướt chân ráo đến thành phố. Gã ta hành xử như một con bò rừng, như một con dê cụ đến kỳ động hớn ngay từ phút đầu, gần như cưỡng hiếp, khiến tôi không kịp bắt gã phải sử dụng bao cao su. Khi đã no xôi chán chè, gã vút thêm một tệp tiền nữa lên giường và cười khàn khạch bảo: em yên tâm, của anh bảo đảm sạch trăm phần trăm! Và sau đó gã mất hút không bao giờ gặp lại. Đó là lần duy nhất tôi không có phòng bị. Cũng may sự việc xảy ra sau khi vừa sạch kinh, vào ngày mà bà bác sĩ đến trường tôi hướng dẫn về vệ sinh em gái, an toàn tình dục bảo là khó thụ thai. Thoát được chuyện không có bầu, nhưng cứ chờn chợn, liệu có an toàn về bệnh tật và tôi không dám nghĩ sâu hơn hậu quả khôn lường của phút giây “lời lỏng” đó. Thôi mọi chuyện của quá vãng, hãy trả nó về quá vãng, chỉ nên nghĩ đến ngày mai, sống cho ngày mai để đầu óc được thanh thoi, quên đi những ngày tủi cực vừa qua!

Suốt buổi học sáng ở trường, tôi cứ thầm mong thời gian trôi nhanh để sớm được gặp một người con trai tử tế, người con trai đàn hoàng mà đời thiếu nữ của tôi chưa bao giờ được gặp, chưa bao giờ được kết bạn. Anh thật sự là thần tượng của tôi. Và tôi nôn nóng ra bến xe trước cả giờ anh hẹn. Kia, chuyển xe Hoàng Long từ từ vào bến. Tôi nhận ra anh ngay trong bộ quân phục, trên ve áo gắn quân hàm trung úy đỏ chói. Trong số hành khách xuống xe, có một cô gái trẻ đi cạnh anh, tôi bỗng thấy cụt hứng, Yến Nhi người yêu của anh? Nhưng khi bước xuống đường, cô gái ấy tách khỏi anh và có một người con trai chạy lại đón, tíu tít đỡ túi xách cho cô. Tôi thờ phào. Tôi chạy như bay ra đón anh.

- Quang Hanh! Từ xa tôi đã gọi.

Anh sai bước đến bên tôi, hỏi:

- Em đợi lâu chưa?

Tôi nhìn anh mỉm cười, gật đầu.

- Anh đi một mình à?

- Yến Nhi đang bận ôn thi- Anh nói giọng vui vẻ- có nhờ anh gửi lời hỏi thăm em.

Tôi dắt xe máy ra, nói với anh là về luôn nhà nhé. Anh bảo, bây giờ hãy ra chỗ nào thoáng mát ngồi nói chuyện. Tôi và anh ngồi trên ghế đá của vườn hoa vừa mới được khánh thành nằm ở trung tâm thị trấn. Anh hỏi ngay:

- Thế nào, ổn mọi chuyện rồi chứ?

- Học đuối cũng mệt anh ạ- Tôi ngồi sát bên anh, nói- cũng may chiều nay em không có giờ phụ đạo, có thể dẫn anh đi thăm thú cảnh đẹp quê em.

- Thế thì anh lên làm ảnh hưởng đến việc học của em rồi.

- Không- Tôi nói- Trái lại, anh lên rất đúng lúc. Em đang mong anh lên. Mong ghê lắm.

- Em đã xin lỗi bố mẹ chưa?

- Em chưa kịp nói gì, bố mẹ đều nói trước là có lỗi để em giận bỏ nhà đi. Bố thì bảo, chính vì chuyện này làm bố phải nghĩ lại mọi chuyện trong nhà ta.

- Bố mẹ nào chẳng thương con, chẳng xót con. Thế là mừng rồi. Em phải cố học cho tốt, thi cho tốt đấy nhé.

- Còn anh thế nào?

- Hôm nay lên thăm em và gia đình, ngày mai anh về Hà Nội sớm. Tạm biệt Yến Nhi rồi trở lại đơn vị. Vừa vặn hết phép.

- Ngắn thế thôi ư!- Tôi bỗng thấy buồn- Không ở thêm được nữa sao anh?

- Kỷ luật quân đội nghiêm lắm em ạ. Anh lên đây thấy em đã ổn định thế này là mừng rồi. Dịp sau lên thế nào cũng có Yến Nhi đi cùng đấy.

Chúng tôi về đến nhà. Bố nghỉ nửa buổi để tiếp anh, còn mẹ thì nhắc đi nhắc lại với khách mỗi câu: Diệu Thúy mong anh lên, cứ nhắc tên anh suốt. Tôi có cảm giác bố mẹ tưởng anh là người yêu của tôi, vả lại tôi cũng không cãi chính, dường như cố kéo dài thêm cái sự hiểu lầm ấy được lúc nào hay lúc ấy. Tôi lấy làm hãnh diện có được một người bạn đẹp trai, đứng đắn, chững chạc như anh. Anh thì cứ tự nhiên như về nhà mình, bộ đội với dân như cá với nước có khác. Rồi tôi xin phép bố mẹ dẫn anh đi chơi vài nơi quanh thị trấn.

Anh có vẻ thích thú khi đến bên dòng suối có nhiều bụi cây dù dì, nhiều khóm rau dền gai, rau tàu bay mọc trên doi cát nổi giữa dòng. Anh bảo, lần sau lên thế nào cũng vác cần đi câu, ở nhà anh là tay sát cá, mỗi lần đi đều mang về xâu dài cá diếc, cá mương, con nào cũng to bằng ba, bốn ngón tay cả. Có lúc tôi và anh ngồi bên tảng đá lớn cạnh bờ ngắm cá. Những con bé xíu bơi vẩn vơ bên tảng đá; con to hơn thì vọt lao lên mặt nước đớp, nổi tăm; thỉnh thoảng lại có đàn cá nổi đuôi nhau ngược dòng lao như mũi tên qua trước chúng tôi. Gặp một đàn cá li ti nổi đen đặc mặt nước lặng cạnh bụi cây, anh hỏi: Diệu Thúy có biết đàn rông rông này là cá gì không nào? Tôi nói không biết. Cá chuối, hay còn gọi là cá sộp- Anh giải thích- Thế nào con chuối mẹ cũng đang lặng lờ núp trong bụi rong rêu bên cạnh kia, chỉ cần thả câu vào giữa đàn rông rông là chuối mẹ tưởng có kẻ đến ăn thịt con nó, lao ra nuốt mỗi bảo vệ đàn con mà bị dính lưỡi. Bởi thế mới có câu: “Cá chuối đăm đuối vì con”. Tôi nhớ có lần đi chợ, đã nghe ai đó nói ra câu đó, nhưng quả là đến hôm nay tôi mới biết gốc gác của cái

câu ấy. Tôi thán phục bảo: Anh là dân miền biển mà biết về miền núi còn hơn cả em đây!

Đến một chỗ nước khá sâu, trên bờ toàn đá cuội to cỡ quả trứng ngỗng trắng phau, Quang Hanh bỗng nói là chỗ này mà nhảy xuống tắm thì sướng lắm đây. Tôi liền bảo: Anh xuống tắm cho mát, em chờ. Anh nhìn tôi lắc đầu: Nói thế chứ anh có mang quần áo thay đâu. Thì “nuy” ra cũng được, tôi buột miệng nói câu ấy. Anh cười, đỏ mặt không nói gì.

Quãng suối thật vắng vẻ. Chỉ nghe tiếng nước chảy ào ào, thỉnh thoảng có chú gà rừng từ lùm cây xa gáy vang gọi bạn. Mặt trời dần khuất sau ngọn núi phía trước mặt, để lại một ráng mây màu đỏ lóng lánh trên nền trời. Anh ngừng mặt, chỉ tay về phía dãy núi ấy:

- Hoàng hôn. Đẹp chưa kìa!

Khuôn mặt anh được hoàng hôn nhuộm đỏ, càng trở nên đẹp ngời ngời. Tôi đang đứng bên cạnh, không tìm được chột gọi tên anh. Anh quay sang. Tôi dướn người bá cổ anh hôn. Tôi cứ ôm chặt anh, rồi thốt nói trong hơi thở:

- Anh ơi! Anh ơi!

Anh trơ ra đấy trong giây lát, không có phản ứng gì. Tôi như đu lên người anh, môi tôi lướt trên môi anh. Ghì xiết. Mãi sau anh khẽ khàng gỡ tay tôi khỏi cổ mình và nói thì thầm:

- Ta về thôi em nhỉ.

Tôi cảm thấy bẽ bàng, ngồi thụp xuống, khóc nức lên. Anh lại cúi xuống lay vào vai tôi nhẹ nhàng bảo:

- Về em. Tối rồi.

Tôi cúi thủ đi sau anh. Đường như ái ngại điều gì, anh chờ cho tôi đi ngang và khoác tay tôi. Tôi vừa đi vừa ngả đầu vào bờ vai rộng của anh. Gần về đến nhà, tôi bỗng hỏi anh:

- Chị Yến Nhi đẹp, ngoan lắm phải không anh?

Anh cười thật lành, bảo:

- Bọn anh thân nhau từ hồi học trường làng cơ mà, Mãi gần đây mới báo cáo chính thức với bố mẹ hai nhà.

- Chị ấy thật may mắn. Tôi nói.

***

Một tin loang rất nhanh, chấn động cả thị xã, làm không ít người bị sốc: ông Dương Tiến mất tích!

Bố ở nhiệm sở về về mặt thần thờ, mẹ hỏi ngay:

- Đã có tin gì mới chưa?

- Bà vợ ông đã lục tìm được trong ngăn kéo chúc thư ông để lại- Bố nói- Trong di chúc, ông xin lỗi vợ con và những người mà ông đã gây ra hậu quả. Ông tìm đến cái chết bởi không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa. Ông bảo đến một nơi rất xa. Nhưng không nói là đi đâu, chọn cái chết như thế nào.

Tôi gọi điện hỏi chị Bích Thuận, chị cũng quá bất ngờ. Tôi bỏ lên thị xã gặp chị, trên đường đến đâu cũng thấy người ta tím tím, xì xào bàn tán về chuyện ông hiệu trưởng mất tích, còn đặt ra nhiều tình huống: có thể ông ấy tung hỏa mù để trốn đi tránh tai tiếng, tránh phải thụ án; có thể ông vượt biên; cũng có thể ông nhai một nắm lá ngón đã chết bờ chết bụi nơi đâu đó. Rồi đến trưa, nhiều người còn truyền nhau một tình tiết mới: một cô học trò

người Dao báo cho công an biết, đã gặp thầy hiệu trưởng vào quán ăn phở và sau đó ông đi về hướng dãy núi đá vôi phía Đông bắc, dưới chân núi có dòng sông Uyển chảy qua. Mấy ngày sau, có tin công an đã tìm thấy cái xe máy của ông gửi tại nhà một người quen từ hồi ông còn dạy học ở xã vùng cao này. Buổi chiều đi làm về, bố bảo với mẹ và tôi, khả năng lớn nhất là ông ấy đã đứng trên mỏm Đầu Chó lao xuống sông Uyển tự vẫn rồi. Mà con sông này chảy ngược lên hướng Bắc, có thể xác ông đã trôi sang bên kia biên giới. Bố còn bảo, đã đến nhà thầy, bà vợ thầy đã bị choáng ngất xỉu phải đưa cấp cứu tại bệnh viện tỉnh.

Ông Dương Tiến mất tích được một tuần, công an tỉnh có giấy gọi Bích Thuận, đọc quyết định khởi tố về tội môi giới mại dâm, bị tạm giam chờ ngày xét xử. Người chủ mưu không còn nữa, nay chị là bị cáo chính của vụ án. Tôi lên trại tạm giam thăm chị. Mới có mấy ngày bị giam mà nom chị phờ phạc như người mất hồn, tôi chỉ biết động viên bằng lời nhận định của bố tôi: không phải chủ mưu, lại chưa có tiền án tiền sự, nhân thân tốt, có thể chỉ bị cảnh cáo trước tòa hoặc bị án treo thôi. Lúc nói chuyện với tôi qua song sắt cửa buồng giam, chị ngậm ngùi bảo: Bỗng thấy thương thầy Dương Tiến quá, việc gì phải chết khổ chết sở như vậy, chẳng nào cũng vẫn bị miệng tiếng ở đời rồi, làm thế chỉ khổ thêm cho người sống. Tôi còn gọi điện sang Úc báo tin cho Bích Hường, chị ấy cũng tỏ ra sững sờ. Chị còn bảo, ông ta chọn cái chết là hèn nhát chứ chẳng phải dũng cảm gì đâu. Đã vấp ngã phải cố mà đứng dậy đi tiếp chứ, việc gì phải hủy hoại cuộc đời mình. Lần trước tôi mở thư điện tử, thấy lá thư tuyệt mệnh của Diệu Thúy, lúc đầu tôi cũng hơi hoảng, nếu Thúy làm thật thì tai hại vô cùng. Nhưng sau bình tâm lại, cũng đoán Thúy chỉ là dọa thế cho bố tức thôi. Tôi hiểu tính Thúy mà. Vậy là Diệu Thúy còn có suy nghĩ, có dũng khí hơn ông Dương Tiến nhiều lần đấy. Nghe chị nói mà tôi không khỏi chột dạ, ngượng với mình. Đâu được như thế, Bích Hường không biết đấy thôi, suýt chút nữa tôi cũng lao đầu xuống biển thật, chỉ vì mình nhát sợ khi nhìn xuống cái vịnh ấy sâu quá, chứ nào có dũng khí gì. Nếu tôi rơi vào trường hợp của

ông Dương Tiến, biết đâu tôi sẽ tìm đến cách chết khác, chết nhẹ nhàng, êm dịu hơn thì sao?

Tôi sức nghĩ đến giáo sư Phan Lãng. Từ khi trở về nhà, tôi chưa liên hệ lại với ông lần nào. Tôi liền gọi điện. Nghe giọng ông trả lời: cháu Diệu Thúy đây à, bác vừa đọc trên báo mạng, biết tin ông Dương Tiến tự vẫn. Thật buồn thay cho con người ấy. Chạy trốn trách nhiệm! Còn cháu thế nào, đã ổn định việc học hành chưa? Khi nào xử vụ của Bích Thuận thế nào bác cũng lên. Cháu gặp Bích Thuận chuyển lời bác với nó là phải vượt lên sau những sai lầm của mình, không được nản lòng. Nhất là đừng đi theo vết xe đổ của ông Dương Tiến. Khi nào có dịp về thành phố nhớ đến thăm bác.

***

Bố nói với tôi, hóa ra sáng hôm ấy là lần cuối cùng bố được gặp thầy Dương Tiến. Thầy đã tính kỹ đường đi nước bước khi phải tìm đến cái chết bởi cảm thấy bế tắc và xấu hổ. Thầy đã không tố giác bố như lời đồn đại, lúc ấy bố tin lời thầy, giờ bố càng tin vào điều đó. Tôi hỏi, lúc ấy bố không thấy điều gì khác thường ở ông ấy trong khi hỏi chuyện sao? Bố bảo, cũng chỉ thấy ông có vẻ buồn, sự việc vỡ lở như vậy, ai chẳng buồn, chẳng lo lắng. Bà vợ ông sau khi bị cấp cứu thì trở nên trầm uất, không thích tiếp xúc với ai. Gặp bố, bà chỉ nói mỗi câu: Tôi cũng có lỗi với ông ấy. Không hiểu lúc trước hai người có to tiếng, chì chiết gì nhau không? Công an và nhiều giáo viên, học sinh của trường đã tổ chức tìm kiếm ở khu vực mỏm Đầu Chó, nhưng không thấy dấu vết gì đặc biệt. Đi dọc sông Uyển trên đất ta cũng không thấy xác ông nổi lên, nhiều người bảo ông đã sang bên kia tìm về với tổ tông rồi.

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã qua một tháng kể từ ngày ông Dương Tiến tự vẫn. Ngày mai, Tòa án tỉnh sẽ mở phiên tòa sơ thẩm, cũng là chung thẩm vụ án môi giới mại dâm ở trường trung học thị xã. Giáo sư

Phan Lãng hện lên, bố và tôi ra bến xe đón. Tôi nhận ra ngay ông già đầu hói, đeo kính trắng và ông nhìn tôi rồi nói với bố tôi:

- Càng nhìn càng thấy Diệu Thúy chẳng khác gì Đỗ Quyên nhà tôi ngày ấy cả.

- Hay thầy nhận cháu là con nuôi thầy đi. Bố tôi nói ra ngay câu ấy mà như chẳng cần phải đắn đo suy nghĩ.

- Tốt quá! Giáo sư chỉ nói có vậy rồi cùng tôi lên xe.

Bố mẹ tôi đón giáo sư tại nhà, tỏ ra rất cung kính, ân cần. Việc đầu tiên giáo sư đưa cả nhà xem cuốn an bom, lưu toàn những ảnh của chị Đỗ Quyên. Lúc chị được ba tháng biết lẫy; một tuổi biết đi; sáu tuổi đến trường học lớp một; ảnh chị chụp chung nhân sinh nhật bố hoặc mẹ... Rồi tấm ảnh chụp năm chị tốt nghiệp phổ thông, vừa có giấy gọi vào đại học. Chị mặc áo hoa trắng trên nền xanh ngọc bích, cổ kiểu lá sen. Chị trắng trẻo, có khuôn mặt trái xoan, đôi mày cong gọn hơi đậm, mắt đen lay láy nhìn chăm chăm về phía trước và làn môi mỏng mim mím. Các ảnh chụp vào thời điểm khác chị đều cười, nụ cười tươi trẻ trong sáng. Sao bức ảnh cuối cùng ấy chị có vẻ suy tư? Tôi không thể hiểu nổi, song cũng không dám hỏi ông giáo sư về điều ấy, sợ rằng sẽ chạm phải nỗi đau sâu kín trong ông. Bố mẹ tôi thì chuyền tay nhau xem các tấm ảnh và luôn miệng xuýt xoa khi so sánh chị với tôi: Hệt như chị em sinh đôi!

Sau khi để mọi người xem xong ảnh, ông giáo sư mới hỏi bố tôi về vụ án ngày mai:

- Theo anh thì Bích Thuận sẽ bị mức hình phạt nào?

- Em đã tham khảo ý kiến các anh bên Viện kiểm sát- Bố nói- dự kiến án treo, hai, ba năm gì đó. Nếu ông Dương Tiến còn thì có thể sẽ khác.

- Tức là lúc đó dồn mọi tội lên đầu con bé, giờ ông ấy chết rồi mới nghĩ đến việc đại xá cho nó? Giáo sư nói với vẻ không hài lòng.

- Không phải vậy- Bố tôi bỗng đỏ mặt, như vừa nói hớ làm giáo sư phật lòng, mà phải đính chính lại - Cô ấy cũng không chắc bị phạt nặng hơn đâu ạ vì đã có nhiều tình tiết giảm nhẹ tội.

- Thôi- Giáo sư nói- chẳng nào ông ấy cũng đã mất. Tôi vẫn nhớ lời răn trong sách Lễ Ký “Lòng ham mê chớ để buông lỏng”, chính vì để buông lỏng mà ông ấy bị khổ như thế đấy.

Nói rồi giáo sư ngồi im lặng hồi lâu.

- Từ ngày thầy về có gặp lại anh Huy Tuấn không ạ? Bố tôi muốn chuyển sang chủ đề khác.

- Tôi có nhận qua ông bố của Huy Tuấn, nhưng chưa thấy cậu ấy liên hệ lại. Hình như Huy Tuấn cũng bị kiện liên quan đến vụ của ông Dương Tiến.

- Ai kiện? Bố tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Là tôi nghe ông cựu Bộ trưởng bố cậu ta kể vậy, cũng không nói cụ thể. Điều chắc chắn, đơn kiện là người của tỉnh này viết- Giáo sư nói- Thôi, biết vậy. Từ hôm Huy Tuấn trở về, anh có liên hệ với anh ấy lần nào không?

- Em cũng chưa có liên hệ lại- Bố tôi nói- Vậy là việc đề bạt của anh ấy cũng có thể bị chậm hơn dự kiến.

Lúc sắp vào bữa cơm trưa, bố tôi mới nói với ông giáo sư là ngày mai không dự phiên tòa được vì bận đi công tác. Ông giáo sư chỉ nhìn bố tôi, gật đầu, chắc hẳn giáo sư cũng biết bố cố tình muốn tránh mặt. Nếu chú Huy Tuấn còn ở trên này, chú ấy cũng phải tránh mặt ở phiên tòa thôi.

Đúng như dự đoán của nhiều người, phiên tòa diễn ra chóng vánh, suôn sẻ. Bản luận tội do đại diện Viện kiểm sát đọc nêu thủ phạm là Dương Tiến, đã tự vẫn, chỉ còn tòng phạm Nguyễn Thị Bích Thuận bị kết tội môi giới mại dâm, không nêu những ai khác có dính líu. Chủ tọa tuyên bị cáo Bích Thuận hai năm án treo. Mức án mà nhiều người trong phiên tòa cho là thỏa đáng. Có một tình tiết khá bất ngờ. Bích Thuận được phép nói lời cuối cùng tại tòa và chị đã làm mọi người sửng sốt. Chị chậm rãi nói: “Tôi đã thiếu suy nghĩ, thiếu kiến thức về pháp luật khi hành động và đã bị trừng phạt. Nhưng, người gây ra vụ án này phải trả giá quá đắt, một bản án đã kết cách đây không lâu, còn nghiệt ngã hơn rất nhiều bởi tòa án nơi lương tâm ông. Lời cuối cùng của tôi là: Tôi và một số người cũng là đồng phạm mà không có mặt tại đây, ít nhiều đều đã có lỗi với ông, cầu cho vong hồn ông được sớm siêu thoát ở chốn vĩnh hằng!”

ĐÁNH ĐU CÙNG SỐ PHẬN

Phạm Quang Đầu
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tôi rời tỉnh Q về nhà trong tâm trạng không thực sự hài lòng. Tôi đã hỏi Bích Thuận lúc nó ở phòng xử án ra: Lần trước cháu nói với bác có khai một danh sách những người dính líu đến vụ án, sao tòa không thấy đã động gì đến? Bích Thuận nói là lúc đầu có, nhưng sau cái chết của ông Dương Tiến mọi chuyện đã thay đổi, nhà chức trách cũng nói thẳng với cháu là chỉ nên mình cô chịu án, một số quan chức đã phải chịu án kỷ luật nội bộ rồi. Cháu cũng thấy cách xử lý ấy là hợp tình, hợp lý.

Tôi có phải là người quá cố chấp không, khi cứ muốn đưa tất cả những kẻ tay đã nhúng chàm kia ra tòa thụ án? Có thể trong chuyện này chỉ “hợp tình”, chứ “lý” thì không “hợp”. Họ đã phạm pháp rành rành khi có quan hệ với những cô gái chưa thành niên, hoặc đã thành niên song hành nghề có tính mại dâm cũng bị cấm. Rồi tôi lại tự thấy mình mâu thuẫn với mình: trên thực tế tôi vẫn còn giao thiệp, vẫn “thông cảm” được phần nào với Huy Tuấn và Lưu Văn Đăng, thì ra trong thực thi pháp luật khó tránh được sự chi phối của cái tình. Liệu có bài học nhớ đời nào cho hai người sau vụ án vô tiền khoáng hậu này không?

***

Tròn ba tháng sau khi kết thúc phiên tòa xử vụ án mại dâm tại trường trung học thị xã tỉnh Q.

Hôm nay Chủ nhật, tôi đang ngồi đọc sách trong nhà, nghe tiếng chuông reo ngoài cổng. Có phải Đỗ Quyên hiện về trước mặt tôi và đang cười với tôi? Cảm giác đó chỉ lóe lên giây lát trong đầu khi tôi ra mở cổng,

rồi tôi hiểu ngay: người con gái đang đứng trước mặt tôi là Diệu Thúy, trên tay cô ôm bó hoa li, phía cuống được gói trong giấy thiếc có thắt dải nơ xanh, các bông và nụ đều tươi tốt mơn mớn, toát lên vẻ đẹp bình dị, thanh cao. Diệu Thúy nhìn tôi cười tươi tắn và trao bó hoa cho tôi, khẽ nói:

- Nhân ngày sinh lần thứ sáu ba của bác, cháu kính chúc bác mạnh khỏe và có nhiều niềm vui!

Tôi nhận hoa mà ngỡ ngàng. Rồi sực nghĩ ra: phải rồi, hôm nay sinh nhật. Chính mình lâu nay cũng không để ý đến ngày sinh của mình nữa. Hồi Đỗ Quyên còn, hầu như năm nào vào ngày này, tôi cũng nhận được một bó hoa chúc mừng từ tay Đỗ Quyên và cũng nói như Diệu Thúy: Con chúc ba luôn mạnh khỏe và vui vẻ! Thế rồi từ khi con gái đi xa mãi mãi, tôi không còn hứng thú để tổ chức sinh nhật, dần già cũng quên luôn cả cái ngày mình cất tiếng khóc chào đời. Tôi hỏi Diệu Thúy:

- Sao cháu biết hôm nay sinh nhật bác?

- Đằng sau một tấm ảnh bác chụp với chị Đỗ Quyên- Diệu Thúy nói có ghi ngày tháng và dòng chữ của chị ấy: “Hôm nay sinh nhật lần thứ 53 của ba”. Cháu ghi nhớ ngày ấy.

- Cảm ơn cháu!- Tôi nói và cùng Diệu Thúy vào nhà.

Khoảng nửa tháng trước, Lưu Văn Đăng nhân đi họp ở thành phố đã cùng con gái đến thăm tôi. Và đây là lần thứ hai Diệu Thúy đến. Tôi hỏi:

- Cháu đi có một mình à? Việc học hành thi cử thế nào rồi?

- Cháu vừa thi tốt nghiệp phổ thông trung học. Chắc là đỗ, các môn đều làm được. Hiện cháu đang chuẩn bị ôn thi đại học. Hôm nay bố cháu về

thành phố công tác, cháu xin theo để được đến đây chúc mừng sinh nhật bác.

- Bố đâu?

- Bố cháu có chút việc, bảo cháu đến nhà bác trước, rồi sẽ quay lại đây thăm bác, đón cháu cùng về.

Lần đến trước Lưu Văn Đăng đã nói với tôi là từ ngày lên Ban tuyên giáo tỉnh, lại hay về thành phố họp hơn hồi còn làm ở huyện. Anh tỏ ý mừng báo cho tôi biết, việc học của Diệu Thúy đến giờ đã khá ổn, thầy chủ nhiệm khen là em đã đuổi kịp được các bạn trong lớp, tính tình cũng hòa đồng hơn trước nhiều. Anh còn nói riêng với tôi một việc hệ trọng nữa: vừa đưa Diệu Thúy đến Trung tâm y tế dự phòng của thành phố làm xét nghiệm máu, cũng là muốn để loại bỏ nỗi lo canh cánh về những căn bệnh dễ lây nhiễm qua đường tình dục. Nghe anh nói vậy, tôi đồng tình song thâm tâm cũng lo thay cho Diệu Thúy. Đúng là nó đang đánh đu cùng số phận.

Tôi và Diệu Thúy ngồi nói chuyện được chừng gần nửa giờ thì Lưu Văn Đăng đến. Anh bước vào nhà có vẻ vội, vẻ mặt đăm chiêu. Diệu Thúy đã hỏi ngay:

- Có kết quả xét nghiệm chưa bố?

- À, người trả kết quả đi vắng- Lưu Văn Đăng nói mà đầu hơi cúi xuống như lảng tránh cái nhìn vào con gái- Bố sợ bác với con chờ lâu nên không đợi lấy mà đến đây ngay.

Nét mặt Diệu Thúy không vui, bảo:

- Chốc nữa trên đường về nhà sẽ vòng qua đây lấy kết quả cũng được.

- Quay lại thì hết giờ rồi- Lưu Văn Đăng nói- Thôi, để lần sau đi họp bố lấy cho.

Nhìn cử chỉ, nghe giọng nói của Lưu Văn Đăng với con gái, tôi đã cảm thấy có điều gì đó không bình thường, trong lòng bỗng lo lắng. Nhờ tin dữ là có thật thì biết làm sao đây?

Lưu Văn Đăng ngồi vào ghế, nói với tôi:

- Thừa thầy. Hôm nay sinh nhật thầy, bố con em đến chúc mừng thầy và em cũng có một món quà nhỏ tặng thầy làm kỷ niệm.

Nói rồi anh tỏ ra bối rối vì đã đi vào tay không, anh xin lỗi tôi bảo là cái tặng phẩm để ngay bên cạnh mà lại quên. Diệu Thúy cười, bảo là tự dưng sao hôm nay bố đăng trí thế, để con ra xe lấy cho.

Chờ cô bé đi hẳn ra ngoài hiên, tôi nhìn thẳng vào Lưu Văn Đăng hỏi:

- Có đúng là chưa có kết quả xét nghiệm không?

Lưu Văn Đăng tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn tôi, hỏi lại:

- Sao thầy hỏi thế ạ?

- Tôi linh cảm là đã có kết quả. Nhưng...

Chưa để tôi nói hết câu, mắt anh đã có ngấn nước đỏ hoe, giọng trở nên nghẹn ngào:

- Kết quả là dương tính với HIV, thầy ơi!

Tôi chột rùng mình, bàng hoàng. Mãi sau mới nói với anh ta:

- Nhưng sẽ không thể giấu mãi được.

- Em cũng biết vậy. Lúc này lại không đủ can đảm nói ngay với cháu về cái điều nghiệt ngã ấy. Theo thầy thì phải làm thế nào bây giờ?

Tôi ngồi thừ có lẽ đến vài phút, câu trả lời thật không dễ, tôi nói:

- Sớm muộn gì cũng phải cho nó biết. Trước hết cần xét nghiệm lại, biết đâu kết quả có sự nhầm lẫn, không chính xác...

Diệu Thúy đột ngột đi từ cửa vào, trên tay cầm một cái khung vuông bọc giấy, trong có chữ “Phúc” gò nổi bằng đồng. Nó đứng ngây giữa nhà, hết nhìn bố lại nhìn tôi, vẻ mặt thần thờ, nước mắt cứ chảy ra dàn dụa. Rồi nó nói trong tiếng nấc:

- Con đã nghe hết cả rồi bố ạ.

Tôi vội đỡ chữ “Phúc” trên tay Diệu Thúy, nói với nó:

- Lúc này cần phải thật bình tĩnh con gái ạ.

Diệu Thúy bước đến bên tôi, gục đầu vào ngực tôi nói trong nước mắt:

- Bố ơi, con khổ quá!

Lưu Văn Đăng đã gục mặt xuống bàn từ lúc nào, toàn thân run rẩy, anh ta cũng không thể tự kiềm chế, bật ra những tiếng nấc khắc khoải. Tôi bảo Diệu Thúy ngồi xuống ghế, tự tay rót nước vào cốc đưa nó, bảo con uống một chút cho tỉnh táo. Tôi nhìn hai bố con rồi nói:

- Trước hết con cần xét nghiệm lại, biết đâu xét nghiệm đầu bị sai lạc. Còn nếu điều ấy là sự thực thì con cũng phải hết sức bình tĩnh. Lúc này mà rối lên không những không giải quyết được điều gì, có khi còn mắc tiếp những sai lầm. Con còn trẻ, có sức chống đỡ với bệnh tật. Vả lại, vẫn còn nhiều hy vọng ở sự phát triển của khoa học, bố tin rằng chỉ một thời gian ngắn nữa y học hiện đại sẽ chế ra thứ thuốc đặc hiệu chữa trị hiệu quả căn bệnh thế kỷ này. Hiện đã có nhiều người bị nhiễm vi rút HIV vẫn sống, làm việc bình thường với hy vọng vào điều kỳ diệu sẽ đến trong nay mai. Cần phải sống cho niềm hy vọng ấy con ạ.

***

Buổi sáng. Tôi cầm tờ nhật báo mới, không tin vào mắt mình khi đọc dòng tin buồn ở cuối trang tám, ông cựu Bộ trưởng vừa qua đời vì một cơn đau tim đột ngột. Tôi vội bấm máy gọi cho Huy Tuấn. Giọng anh đứt nghẹn:

- Thầy ơi, bố em bị tiểu đường biến chứng vào tim. Chiều hôm trước đang ở vườn hoa tập khí công, thì bất ngờ bị một cơn nhồi máu cơ tim, gục xuống. Những người tập gần đấy vội gọi xe đưa đến bệnh viện cấp cứu. Lúc em biết tin đưa mẹ em đến nơi thì bố đã vừa đi, chẳng kịp nhìn mặt vợ con, chẳng trăng trối được câu nào. Ai ngờ bố em chết khổ thế!

Đám tang ông cựu Bộ trưởng diễn ra đủ các nghi lễ trang trọng cho một cán bộ cao cấp. Ông đương kim Bộ trưởng thống thiết đọc lời điếu. Thống kê đầy đủ quá trình tham gia công tác liên tục, lâu dài và ngợi ca thành tích cống hiến cho dân cho nước của người tiền nhiệm. Điếu văn còn kể ra những đức tính tiêu biểu, sự gương mẫu của ông với vợ con, đồng chí, bạn bè. Vòng hoa viếng tầng tầng lớp lớp phủ kín xe chở linh cữu cùng mấy chiếc xe ca to đi sau. Dòng người đưa tiễn ông kéo dài hàng nửa cây số khi chiếc xe tang từ từ rời nhà tang lễ thành phố. Trong số đó có nhiều người quen biết tôi, họ đều lặng lẽ nắm chặt tay tôi. Bỗng có ai đi bên đã nói nhỏ đủ để tôi nghe được: Quyền chức, giàu sang, toan tính, tham vọng rồi cuối cùng cũng về với cát bụi cả, âu cũng là xong một kiếp người! Tôi quay sang, thì ra người vừa nói chính là ông kỹ sư của Viện bị kỷ luật vì nhập nhèm kinh phí đề tài đạo nào, tôi hỏi từ hồi ông chuyển khỏi Viện sống có thoải mái không? Ông nắm tay tôi, gạt đầu tỏ ý hài lòng, trước lúc chia tay còn nói: Anh Phan Lãng bỏ quá cho em cái câu xúc phạm đến anh hôm ấy nhé. Tôi hơi ngỡ ngàng khi ông gợi lại chuyện cũ, bởi đã bỏ qua cho ông ta từ ngay lúc ấy rồi.

Sau khi đưa đám ông cựu Bộ trưởng trở về nhà, tôi lại nhận được tin buồn nữa. Lưu Văn Đăng trong điện thoại rầu rĩ thông báo là đã làm xét nghiệm lần thứ hai cho Diệu Thúy, kết quả vẫn dương tính. Chưa tin, anh

xin được làm tiếp lần nữa, vẫn kết quả ấy. Em đã bị quả báo, thầy ơi- Anh khóc nước mắt trong điện thoại- giờ hồi lại thì đã quá muộn. Thầy bảo em phải làm gì bây giờ? Vừa rồi nghe nói bên Úc có loại thuốc chống HIV mới, em đã gửi ngay tiền sang cho Bích Hường, bảo phải tìm mua bằng được loại thuốc đó, tốn kém bao nhiêu cũng chấp nhận, rồi đây phải bán cả nhà đi để chạy chữa cũng chấp nhận, miễn là giữ cho Diệu Thúy trong thời gian tới thể trạng không bị suy sụp. Từ hôm ở thành phố về Diệu Thúy như bị trầm cảm nặng thầy ạ. Nó ít nói hẳn và tuy vẫn thức khuya ngồi ôn thi, nhưng lại bảo, chưa chắc con đã đi thi, con muốn giết thời gian, muốn để đầu óc không còn ý nghĩ gì khác xen được vào.

Thế rồi tối hôm đó, như lệ thường tôi vào mạng Internet và bất ngờ nhận được bức thư điện tử đầu tiên của Diệu Thúy (Hôm ở trên nhà Lưu Văn Đăng, Diệu Thúy đã hỏi địa chỉ E.mail của tôi): “Bố nuôi kính yêu của con. Mấy ngày qua con tưởng không sống nổi, cứ nhắm mắt là thấy hiện ra bản án tử hình treo lơ lửng trước mặt. Con đã phải trả giá quá đắt cho sự nông nổi, cạn nghĩ của mình. Nhưng, giờ đây con đã tỉnh tâm lại sau những giờ phút khốn quẫn như thế. Nếu chỉ biết than thân trách phận không thôi thì cũng chẳng làm được gì, chỉ làm lòng mình thêm đau đớn, buồn tủi, tuyệt vọng. Vẫn còn niềm hy vọng le lói như lời khuyên nhủ của bố hôm trước. Y học phát triển nhất định sẽ tìm ra thuốc để chữa trị căn bệnh quái ác! Con đã điện sang Úc báo cho Bích Hường biết sự thật. Chị ấy bàng hoàng lắm, rồi cũng có lời khuyên tương tự như của bố. Chị ấy còn bảo, hiện bên ấy đã có loại thuốc ức chế vi rút HIV thế hệ mới nhất, nó có tác dụng làm chậm phát tác của vi rút và chị hứa là khi có tiền của nhà gửi sang, sẽ tìm cách sớm nhất mua thuốc cho con. Trong những ngày qua con luôn nghĩ đến bố, nghĩ đến tấm lòng nhân hậu của bố, đã chấp nhận con trong giờ phút cùng cực của đời con. Thế là lại một lần nữa bố dang tay cứu vớt con. Con vừa nảy ra một dự định thế này bố ạ. Không thi đại học nữa mà về thành phố ở với bố, chăm sóc bố. Tuổi già, bố sống một mình như vậy thật đáng lo ngại, nhất là khi trái nắng trở trời. Con biết bệnh của mình sẽ còn diễn biến âm ỉ trong nhiều năm, khi chưa phát triển thành bệnh nhân

AIDS thì vẫn sinh hoạt được bình thường. Thời gian đó con sẽ thường xuyên ở bên bố để cơm nước, chăm lo sức khỏe cho bố. Đó là ý nghĩ của riêng con và con đã xin ý kiến bố mẹ con trên này. Bố mẹ con bảo: ý của bác Phan Lăng là quyết định...”

Tôi suy nghĩ giây lát rồi viết E.mail trả lời Diệu Thúy: “Nếu bố mẹ đề con đồng ý, thì bố cũng đồng ý. Vậy là con có hai nơi để đi về. Có con bên cạnh bố sẽ luôn thực sự cảm thấy Đỗ Quyên đang sống dưới mái nhà xưa của mình. Còn khi con về đây, không nhất thiết phải bỏ việc ôn thi vào đại học, con cứ nên thi và tiếp tục học lên. Học cũng sẽ mang lại nhiều niềm vui, làm quên đi những suy nghĩ vụn vặt không cần thiết. Ngoài giờ học con vẫn giúp được nhiều cho bố cơ mà. Con đừng nghĩ khi con về đây ở với bố, chỉ đơn thuần là để cứu giúp con, mà chính con đã cứu giúp, an ủi bố được rất nhiều trong lúc tuổi già cô quạnh. Vẫn phải nhắc lại: bố luôn tin vào nghị lực, tình yêu cuộc sống của con!”

Một tuần sau.

Diệu Thúy đi cùng bố mẹ về xuống nhà tôi. Khi đón nó ở cổng, điều làm tôi ngạc nhiên là nó đã mặc hệt như trang phục của Đỗ Quyên trong ảnh năm mười tám tuổi. Hẳn đó là một dụng ý: Đỗ Quyên đã thực sự trở về với tôi. Nhìn miệng nó mỉm cười như cái cười của Đỗ Quyên dạo nào, mà tôi ứa nước mắt thầm gọi: Đỗ Quyên con ơi!

Phố Bùi Xương Trạch,

Thanh Xuân, Hà Nội, đầu tháng Tư 201

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)